

Giới thiệu Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]

Thể loại: ngôn tình, teen..

Ở thời hiện đại vẫn còn những cuộc hôn nhân được hứa hẹn từ khi còn nhỏ ví dụ như:

Cô chỉ là cô gái mười bốn tuổi tuy thông minh nhưng ít nói.

Còn anh là chàng trai mười bảy tuổi mơ được làm ca sĩ nổi tiếng.

Hai người có hôn ước với nhau từ nhỏ.

Đến một ngày đẹp trời nọ, cô gặp anh... Tưởng chừng họ sẽ xảy ra xung đột nhưng không, giữa họ lại có một mối liên kết và dần dần họ nảy sinh tình cảm...

Những ngày đầu bên nhau rất êm đẹp, nhưng cô lại chọn rời xa anh ba năm, sau đó họ xảy ra mâu thuẫn...

Truyện có đến ba phần, cân nhắc kĩ trước khi nhảy hố

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cuộc gặp gỡ tại hồ Bơi

Phần 1

-Hà!

Một cô gái nhô lên khỏi mặt nước và hít một hơi thật sâu. Xung quanh là một tràng pháo tay vang dội:

-Giỏi lắm, Diệp Chi! Lần này em lại đạt kỉ lục 1 phút 52 giây, nhanh hơn lần trước 12 giây! _Một người đàn ông trung niên mặc đồ bơi- không ai khác là thầy dạy bơi của cô gái tên Diệp Chi kia- vui vẻ vỗ vai cô nàng.

Diệp Chi không nói. Cô lẳng lặng trèo lên thành hồ lấy bình khí hít vào một hơi rồi mới chậm rãi nói:

-Dạ không, thầy quá khen em rồi! _Sau đó cô nói tiếp _Mọi người cứ tiếp tục tập bơi đi, em nghỉ ngơi một chút!

Sau đó, những đứa trẻ trạc tuổi cô- này giờ vẫn đang vỗ tay- liền tản ra tập bơi theo hướng dẫn của ông thầy kia. Cô thường gọi thầy là thầy Vũ.

Năm nay Diệp Chi 14 tuổi, là một học sinh ưu tú của Trung tâm Anh ngữ trọng điểm của quốc gia, còn là một học trò giỏi môn bơi lội, được mọi người vô cùng yêu quý. Mỗi tuần cô đều đến hồ bơi Anh Thảo (nơi cô đang học bơi) để rèn luyện sức khỏe.

Bây giờ cô đang ở tại hồ bơi Anh Thảo. Đây là 1 hồ bơi rất rộng, cũng nằm ở gần nhà cô. Cô là khách quen của nơi này. Có thể nói không ai vào đây mà không biết đến cô. Và hiện tại...

-Uống nước đi nè! _Một chai nước từ đâu xuất hiện trước mặt, Diệp Chi tươi cười nhận lấy, khẽ đảo mắt:

-Cậu không lo đi tập bơi đi, còn ở đây làm gì? _ Diệp Chi nhìn người con gái vừa đưa nước.

-Ái chà, dạo này nói năng lạnh lùng quá vậy? _ Cô gái kia ngồi xuống thành hồ bơi, đưa chân đạp nước.

Không ai khác cô ấy chính là cô bạn thân nhất, bạn thân lâu năm duy nhất của Diệp Chi. Cô ấy tên là Hạ Mai. Hạ Mai cũng mười bốn tuổi như Diệp Chi. Hai người vốn là bạn thân từ khi sinh ra, có lẽ một phần là do bố mẹ của họ là những người bạn thân từ thuở sinh viên đến giờ. Nếu để mô tả mối quan hệ của Diệp Chi và Hạ Mai thì có thể nói họ như những người chị em trong nhà.

-Tớ không nói sai nhé! Mau, mau tập bơi đi! _ Diệp Chi nói rồi đẩy đẩy vai Hạ Mai xuống nước. Hạ Mai nhún nhún vai bất đắc dĩ rồi tập quẫy chân. Còn Diệp Chi trên thành hồ khoải chí cười khanh khách.

Tại nơi này, ở đối diện bên hồ có Diệp Chi và Hạ Mai đang chơi, có một chàng trai đang bị bủa vây bởi những lời khen ngợi:

-Trời ơi, ai đẹp dữ vậy không biết nữa ~~~~~≡≡≡ _Cô gái 1.

-Trai Hàn hả ta, đẹp quá trời đẹp~≡≡~_ Cô gái 2.

-Ôi, coi body của anh kia...ôi ngại quá đi~~~~_ Cô gái 3.

Vân vân và tay tay...

Đáng tiếc thay, chàng trai đó thật sự không hiểu những gì mà các cô gái nói (anh ấy là người Hàn mà). Chàng trai chỉ mãi nhìn Diệp Chi đắm đắm

Chắc là cảm thấy ngạc nhiên vì một cô bé gầy gò lại có thể bơi giỏi như vậy. Cũng đúng thôi, bơi 100 mét trong 1'52s thì không nhanh sao được?

Nhưng còn một lí do khác nữa mà các độc giả không biết...

-Bất ngờ đúng không?_ Ông thầy Vũ đến chỗ chàng trai, dùng vốn tiếng Hàn để nói chuyện_ Cô bé là học viên giỏi nhất mà tôi từng đào tạo đấy nhé.

-Cô bé thật giỏi!_ Chàng trai tấm tắc khen. Như được mùa, thầy Vũ vui vẻ nói tiếp:

- Giỏi thì có giỏi đấy, nhưng thể trạng cô bé rất yếu, từ nhỏ đã bị hen suyễn cứ mỗi lần vận động mạnh là phải dùng đến bình khí... _ Ông thầy nói liên miên, chàng trai cũng chú tâm nghe.

Và sau khi nghe ông thầy ba hoa về cô học trò cưng của mình xong, chàng trai dùng tiếng Hàn hỏi lại:

- Sao ông biết tôi là người Hàn?

- Chàng trai, tôi đã từng sống ở Hàn bảy năm, chỉ cần nhìn thấy người Hàn tôi đều có thể nhận ra!_ Thầy Vũ tự hào nói và nhận lại ánh mắt ngưỡng mộ của chàng trai.

Tuy nhiên không nán lại lâu hơn, chàng trai cũng muốn chứng tỏ mình không hề thua kém Diệp Chi (mặc dù cô còn không biết anh ấy là ai), chàng trai đeo kính bơi lên để chuẩn bị cho một cuộc bơi tốc độ.

- Đây, cậu tên là gì vậy?_ Ông thầy vội hỏi.

- Kim Jun Seok_ Chàng trai đáp, sau đó phóng người xuống nước. Với các kĩ năng điều luyện, Jun Seok không khó để thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Điện hình là...

-Oh, coi cái anh người ngoại quốc kia bơi giỏi chưa kia!_ Hạ Mai thốt lên, hai mắt sáng long lanh.

Diệp Chi thì không. Cô chỉ thầm khen trong lòng, sau đó lờ mắt sang cô bạn:

- Ai như cậu, quấy chân còn chưa biết quấy! Lo chuyện của cậu trước đi!

Hạ Mai trề môi:

- Thì tớ vẫn đang tập quấy chân mà!_ Cô nàng trề môi nói tiếp_ Mà tuần sau chúng ta lại được về Hàn rồi nhỉ?

Diệp Chi thờ dãi trong lòng, cô nhún vai ra vẻ bất cần đời:

- Tụi mình vốn là người Hàn mà, về Hàn thì có gì lạ đâu.

- Sao vậy?_ Hạ Mai nhướn mày nguy hiểm_ Nghe hai bác nói cậu sắp được qua sống chung với hôn phu của cậu cơ mà, sao nghe giọng chán nản vậy?

- Vốn dĩ có gì vui đâu. Với lại cậu cũng biết mục đích của chuyến đi lần này đối với tớ là gì mà_ Diệp Chi vô thường nói, sau đó nhận ra gương mặt tối sầm của cô bạn, cô liền chuyển hướng câu chuyện_ Còn cậu thì chắc là vui lắm, háo hức muốn gặp "chồng tương lai" thế cơ mà!

- Làm gì có..._ Hạ Mai xấu hổ nói rồi úp mặt xuống nước.

Cuộc đời luôn có những điều không ngờ đến, có lẽ là do điều đó đã được ông trời định đoạt thành định mệnh, cho dù muốn thoát cũng không thể thoát được.

○ _____ ○ _____ ○ _____

Một vài chap đầu sẽ không hay nhưng tác giả cam đoan càng về sau truyện sẽ càng hay.

Truyện lấy bối cảnh ở Hàn Quốc. Nữ chính và nam chính vẫn chưa đã động gì đến nhau.

Xin hãy tiếp tục ủng hộ truyện ≡≡.

Chương 2: Trở về Hàn Quốc

5 ngày sau.

- Con về rồi đó hả? _ Một người phụ nữ lớn tuổi nhìn thấy Diệp Chi về nhà liền cười hớn hở. Không ai khác đó chính là mẹ của cô.
- Vâng _ Diệp Chi đáp gọn, sau đó lê chân lên cầu thang.
- Cô chủ, cô có muốn uống nước cam không? _ Một bà quản gia cung kính hỏi.
- Không cần đâu. Cảm ơn bà! _ Diệp Chi đáp lạnh tanh rồi bỏ lên phòng. Mẹ cô thấy vậy thì lắc đầu thờ dài, sau đó theo cô đi lên cầu thang.

Diệp Chi vừa thả mình xuống tấm nệm thì mẹ cô mở cửa bước vào.

- Mẹ! _ Diệp Chi kêu lên rồi bật dậy _ Gì vậy mẹ?

Mẹ cô nhìn cô lắc đầu, bà kéo ghế ngồi xuống đối diện cô.

- Ka Hee à, con cũng biết mà đúng không? _ Bà nhẹ giọng hỏi cô con gái của mình.
- Biết gì cơ ạ? _ *Giả ngây*
- Ừm, về chuyện con có hôn ước với con trai nhà họ Kim ấy! _ Bà ngập ngừng nói.
- Thì sao hả mẹ? _ Tiếp tục giả ngây.
- Con đã chuẩn bị quần áo chưa? Sáng ngày một chúng ta bay sang Hàn Quốc đấy!
- Con chuẩn bị xong hết rồi thưa mẹ! _ Diệp Chi nhún nhún vai.
- Còn nữa... Dù sao con cũng là tiểu thư nhà họ Baek, cũng không cần học nhiều làm gì, lâu lâu rủ con bé Eun Ri đi chơi cho khuây khỏa.
- Con và cậu ấy tuần nào chẳng đi bơi với nhau _ Diệp Chi cười _ Mẹ đừng lo quá, Baek Ka Hee của mẹ sẽ không bao giờ làm mẹ thất vọng đâu.
-
- Còn nữa mẹ à. Cho dù ba mẹ đã sắp xếp hôn sự cho con và cái anh Kim gì đó, nhưng con sẽ hủy hôn nếu như sau này con yêu người khác. Con muốn mẹ hiểu và chấp thuận. Được không mẹ?

Mẹ cô nghe xong vội vã nói:

- Được mà con gái! Chỉ cần con không thích thì ngay lập tức có thể hủy hôn _ Song, bà ôn hòa nói _ Được rồi con mệt rồi, mau nghỉ ngơi đi để ngày mốt còn đi về Hàn Quốc!
- Ngày mốt ba con sẽ đưa chúng ta đến sân bay...
- _ Diệp Chi đợi bà nói tiếp.
- Thôi con nghỉ ngơi đi, mẹ ra ngoài đây!

Đợi khi cánh cửa phòng đóng lại, Diệp Chi mới ngả người lên tấm nệm. Nói sao đây, vị hôn phu của cô, gia đình họ Kim,...đều là những thứ mà cô không mấy may chú ý đến. Đến giờ cô còn không biết họ tên đầy đủ của vị hôn phu đó cơ mà.

Diệp Chi vốn là người Hàn nhưng do công việc của bố cô, cả nhà phải chuyển đến sống ở Việt Nam. Tên tiếng Hàn của cô là Baek Ka Hee, mẹ cô vẫn hay gọi cô là Ka Hee. Còn Hạ Mai (bạn thân của Ka Hee) vì một số lí do mà tác giả xin được phép giữ bí mật, cũng phải sống ở Việt Nam. Như đã nói, tên của Mai ở Hàn là Han Eun Ri.

Và hiện tại..

Sáng ngày mốt. Tại sân bay.

- Huhu, Ka Hee à, qua đó nhất định không được quên mình đâu đấy _ Eun Ri vừa ôm Ka Hee vừa khóc nhe _ Khi nào sang đó nhớ gọi về đấy!

- Bớt màu mè đi, ba ngày sau cậu cũng qua Hàn mà. Làm như xa nhau lâu lắm vậy _ Ka Hee nheo má Eun Ri. Nếu như 3 ngày tiếp theo cô không được gặp Eun Ri...có lẽ cô sẽ buồn lắm. Dù sao thì từ trước đến giờ hai đứa cô chưa hề xa nhau quá 2 ngày.

- Mấy đứa xong chưa? _ Mẹ Ka Hee xoa đầu Eun Ri _ Eun Ri à, giờ bác với Ka Hee đi trước, ba ngày nữa chúng ta gặp nhau ở Hàn Quốc nha! Ở nhà con phải tự giác chuẩn bị đi đó, mẹ con không còn trẻ để làm việc đâu, nhớ phụng sự cho tốt!

- Con biết rồi mà bác! _ Eun Ri cười cười. Vừa khóc xong lại cười rồi cơ đó.

- Được rồi! _ Ka Hee vừa vỗ vai cô bạn xong thì nghe thấy tiếng:

"Chuyến bay mang số hiệu 613 từ Việt Nam sang Hàn Quốc sẽ cất cánh vào lúc 8 giờ. Quý hành khách vui lòng làm thủ tục và tập trung tại khoang máy bay. Xin chân thành cảm ơn quý hành khách.....

Xin nhắc lại..."

- Thôi, giờ tớ phải đi rồi! _ Sau đó quay sang ông vệ sĩ hộ tống mình _ Bác ơi, giờ ta đi chứ à?

- Vâng thưa tiểu thư _ Ông vệ sĩ đáp lạnh tanh _ Để tôi xách vali cho phu nhân và tiểu thư.

- Tớ đi nhé! _ Ka Hee đặt tay lên vai Eun Ri, mỉm cười với cô bạn rồi quay gót rời đi. Tuy không quay lại nhưng cô cảm nhận được Eun Ri đang mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt cô.

Ka Hee cùng với mẹ cô lên máy bay. Ngồi bên cạnh cửa sổ, cô vừa ngắm cảnh vừa miên man nghĩ về cái hôn ước của mình.

Ka Hee là tiểu thư nhà họ Baek. Tập đoàn nhà cô rất lớn mạnh, đứng top 3 trên thị trường châu Á. Sinh ra cô đã có hôn ước với cái anh Kim gì đó, còn Eun Ri có hôn ước với anh Lim gì đó. Không hiểu là số trời đã định hay là một điều gì đó tương tự thế, mẹ cô+ mẹ Eun Ri + bác Kim (mẹ hôn phu của cô) + bác Lim (mẹ hôn phu của Eun Ri) là những người bạn thân của nhau từ thuở sinh viên và giữ liên lạc với nhau rất đều đặn kể cả khi cưới chồng. Lại là số trời đã định, cả 4 người họ lại lấy phải những chủ tịch tập đoàn hàng đầu châu Á, mà hai trong số bốn hôn nhân là do hôn ước. Chưa dừng ở đó, tập đoàn Baek thị kí kết hợp đồng hợp tác với Kim thị, thế quái nào mà trùng hợp, hai nhà lại có một nam một nữ, thế là tạo thành hôn ước giữa hai nhà Kim- Baek. Hình như là bắt chước nên hôn ước giữa hai nhà Lim- Han cũng được hình thành (về chuyện này thì cô không rõ lắm).

Thờ dài, Ka Hee tựa lưng vào ghế. Tự dưng cô cảm thấy tò mò về hôn phu của mình ghê gớm. Có nhiều lần cô gạn hỏi thông tin về anh ấy nhưng mẹ cô không nói, chỉ cười và bảo là: "Con không cần phải tò mò, thằng nhóc đẹp trai lắm lắm~~~~"

Thứ duy nhất mà cô biết là anh ấy muốn trở thành một idol và đang làm thực tập sinh cho một công ty quản lí nào đó...

Cô cảm thấy tò mò về Hàn Quốc. Sống suốt 14 năm trên đời cô chưa một lần được đến thăm quê hương của mình. Tuy vậy nhưng cô cũng rất yêu Việt Nam và coi đây là quê hương thứ hai của mình.

Tạm biệt, Việt Nam. Mình sẽ còn quay lại.

Ka Hee đưa mắt nhìn bầu trời. Ngoài trời kia, mây trắng xóa, từng hạt nắng giòn tan.

Một mối tình sắp sửa bắt đầu.

_____ ○○○○○○ _____ ○○○○ _____

Chap này không có gì đặc sắc. Nhưng chap sau sẽ hay hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Khởi đầu của vận sự gian nan

Tại sân bay quốc tế Incheon, Seoul, Hàn Quốc.

Một người phụ nữ đeo kính đen đang hồ hởi đứng lấp ló tại cổng ra vào. Trông bà có vẻ sang trọng với chiếc áo lông cừu đang khoác hờ trên vai, trong tay cầm một chiếc túi xách hàng hiệu. Mái tóc xoắn được bà buộc lên một cách sang trọng nhưng vẫn rất trẻ trung cộng với đôi giày cao gót hơn mười

phân và gương mặt trang điểm nhẹ -- những điều đó làm bà trở nên nổi bật nhất trong số những người đang đứng ở đây chờ người thân đang bước ra từ máy bay. Và bà cũng đang chờ -- chờ cô con dâu và người bạn thân của bà.

- A, thấy rồi!!! Choi Sin Ae à!!!! Bên này nè!!!!!!

Bà ra sức vẫy gọi người bạn Sin Ae của mình. Đồng nghĩa với việc Sin Ae là mẹ của Ka Hee, tức là sui gia của bà.

Từ xa xuất hiện hai thân ảnh. Một là Sin Ae cũng đang ra sức vẫy tay với bạn của mình; người còn lại là Ka Hee đang kéo vali và ngó nghiêng quanh quất (chắc là tìm ông vệ sĩ đâu mà để cô xách vali thế này).

Mới nhìn thấy Ka Hee người phụ nữ đó đã soi cô từ đầu đến chân. Chà, nhìn con bé đúng là đẹp sắc sảo nha, mỗi tội hơi gầy chút. Mà không sao, như vậy con trai bà đỡ tốn sức(?).

- Cháu chào bác Kim!_ Mãi ngắm nghía cô con dâu tương lai nên bà Kim không để ý Ka Hee đã đứng trước mặt bà từ lúc nào.

- À ừ, chào cháu!_ Sau đó quay sang bà Baek (mẹ cô)_ Ôi lâu quá không gặp bà đây Sin Ae! Khỏe không?

- Hahaha tôi khỏe tôi khỏe!!! Aigoo, xem bà kia, ông Kim nuôi bà thành một con heo luôn rồi!!!!_ Nói rồi hai người ôm nhau rồi cười ha hả. Mãi một lúc sau cả ba người mới cùng rời khỏi sân bay.

Ngồi trên xe hơi..

- Ka Hee à, cháu thông cảm nhé! Thăng nhóc con trai bác hôm nay nó đi học đến tối mới về. Đến lúc đó cháu với nó tâm sự vẫn chưa muộn!_ Bà Kim thờ dài bực bội_ Bác đã bảo nó ở nhà để cùng đi đón cháu mà nó không chịu nghe, cứ nhất quyết đòi đi học!

- Không sao đâu bác ạ! Dù sao việc học quan trọng hơn, anh ấy chăm học thế là tốt. Và lại cháu cũng không có vợ!_ Ka Hee cười hiền hòa nhưng bên trong đang thầm nhủ cả đời cô không gặp cũng không sao.

- Oh, tiếng Hàn của cháu tốt quá!_ Bà Kim nức nở khen. Bà càng nhìn càng thấy ưng ý con bé Ka Hee này.

Nhà của bà Kim cũng không quá rộng nhưng ít nhất thì cũng có rất nhiều phòng. Phòng của cô nằm đối diện nhà chính, phòng của Eun Ri nằm bên phải phòng cô. Nhà chính là nơi sinh hoạt của gia đình, bao gồm phòng khách, phòng bếp, thư phòng, phòng học và các phòng ngủ trong nhà. Nhà chính là nhà của bà Kim, thêm phòng của Eun Ri và cô, cả ba cùng nằm trong một khoảng sân rộng. Cách phòng của Eun Ri một bức tường là nhà của anh họ Lim (hôn phu của Eun Ri). Nghe nói đây là nhà của bà Kim và 3 người bạn thân còn lại lúc họ còn là sinh viên.

Không khí ở Hàn Quốc thật sự rất thoải mái. Chưa gì mà cô đã cảm thấy thích nơi này rồi.

_____OoO _____OoO _____OoO

Gần tối. Sau khi giúp cô và bà Baek sắp xếp đồ đạc, cả nhà ngồi lại phòng khách vừa xem ti vi vừa ăn bánh.

Đang nói chuyện rất vui vẻ thì ngoài cửa vang lên tiếng "kéttttt.....", sau đó một chàng trai khoác lên mình bộ đồng phục học sinh bước vào:

- Con về rồi đây!_ Chàng trai đó nói lớn rồi im bật. Có lẽ là do thấy mọi người trong nhà tụ họp đông vui quá, hoặc cũng có thể là thấy hai nhân vật mà mình không muốn gặp đang ngồi lù lù trong phòng khách nhà mình nên đâm ra bất ngờ và hoang mang cực độ.

Cô thì khỏi nói. Đây còn không phải cậu ấm nhà họ Kim - hôn phu của cô hay sao?

Bà Kim cười haha sau đó kéo tay con trai bảo bồi ngồi xuống:

- Đề mẹ giới thiệu: đây là bạn mẹ, bác Choi Sin Ae. Con cứ gọi là bác Baek đi cho tiện.

- Cháu chào bác!_ Anh ấy cúi đầu kính cẩn.

- Đây là Jun Seok con tôi. Chắc bà với Ka Hee cũng biết rồi nên khỏi giới thiệu!_ Rồi quay sang Ka Hee_ Còn đây là Ka Hee hôn thê của con.

"Bác có thể bỏ cụm từ hôn thê của con đi có được không???" Ka Hee nghĩ thầm trong bụng, ngoài mặt vẫn cười ngoan hiền:

- Em chào anh_ *Cúi đầu chào *

- Ủ. Chào em_ Jun Seok nói rồi mỉm cười, sau đó bị bà Baek lôi ra hỏi chuyện tối tập. Có vẻ bà rất ưng chàng con rể tương lai này.

Bà Kim quay sang Ka Hee hỏi nhỏ:

- Thấy thằng nhóc đẹp trai không? Bác đã bảo là nó rất đẹp rồi mà ~

Ka Hee lại cười (đều). Nhắc mới để ý nha, đúng là đẹp trai thật.

- Thôi cháu mau vào phòng thay đồ đi rồi ta nói chuyện tiếp!_ Mẹ cô nói, sau đó Jun Seok "dạ" một tiếng, liền ngoan ngoãn vào phòng thay đồ.

- Ăn cơm xong để thằng nhóc dẫn cháu đi mua mấy đồ dùng cần thiết nhé! Bà Kim cố tình tạo cơ hội cho 2 đứa gần nhau hơn. Nhưng cô vốn không thích việc người khác đi cùng mình, nói đúng hơn là Jun Seok, cho nên đã rất khéo léo từ chối:

- Dạ thôi, anh ấy đi học về chắc là mệt lắm, bác cứ để anh ấy nghỉ ngơi, cháu tự đi mua được ạ!

Ấy thế mà ba vị phụ huynh kia lại nghĩ rằng cô thích Jun Seok nên mới quan tâm anh như vậy, thành ra ngổn ngáo hờ hững cả buổi.

Thật là khổ quá đi mà!

0 _____ ^0^ _____ 0 _____

Để dễ phân biệt thì mẹ Ka Hee sẽ gọi là bà Baek; mẹ Eun Ri sẽ gọi là bà Han; mẹ Jun Seok sẽ gọi là bà Kim và mẹ chồng tương lai của Eun Ri sẽ gọi là bà Lim nhé mọi người^^

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Han Eun Ri sang Hàn Quốc. Đụng độ chồng tương lai

Mình biết rồi, vậy ba ngày nữa cậu qua Hàn chứ gì?_Ka Hee nói trong điện thoại.

- Ừm. Mà nè, cậu gặp cái anh Kim gì đó chưa?

- Kim Jun Seok _Ka Hee lạnh tanh.

- Ừ ừ, sao, đẹp trai không?_ Đầu dây bên kia, Eun Ri hồ hởi nói.

- Cũng được!_Ka Hee vừa úp vừa mở, ngáp dài một cái.

- Cũng được là cũng được thế nào? Kể nghe xem!

- Tầm mười bảy tuổi... Căn bản là giống mấy idol trên ti vi ấy!_Ka Hee vừa cầm điện thoại vừa đóng cửa phòng_ Tóm lại là khi nào cậu qua đây rồi thì tha hồ ngắm!

- Haizz cái cậu này, đáng ghét!_ Eun Ri ở đầu dây bên kia trề môi, rồi lại phần khích nói tiếp_ Mà cậu đã gặp chồng tương lai của tớ chưa?

- Chưa_ Ka Hee chán nản nói_ Bác gái bảo anh ấy sang nhà bạn chơi từ chiều rồi, tớ không gặp được. Bác gái thì vừa hiền vừa sang nha! Mẹ chồng tương lai mà đã như vậy thì con dâu tương lai không cần lo rồi...

- Xiiiiii_ Eun Ri "xi" một cái rõ dài_ Đúng rồi, căn nhà cậu đang sống thế nào hả? Hay là đang "sống chung phòng" với cái anh Jun Seok gì đó hả? Hai người đã "làm gì" nhau chưa?

- Bớt tinh vi lại đi cô nương! Đến lúc cậu qua đây rồi thì chỉ có anh Lim với cậu "làm gì" nhau thôi! Chúng tớ đang rất "trong sáng" nhé!

- Ái chà! Tiểu thư Baek ít nói sao hôm nay lại cái hăng thế hả, hay là đang xấu hổ đây?_ Eun Ri tinh ranh nói, vừa nói vừa nghĩ đến gương mặt đỏ bừng của Ka Hee mà bụm miệng cười.

- Tiểu thư Han à, gọi điện hỏi thăm bạn bè sao toàn hỏi về trai là sao?_Ka Hee cũng không vừa.

Sau đó hai cô nàng nói chuyện thêm ít phút nữa rồi mới cúp máy.

Nằm lẩn lộn trên giường, hình ảnh Jun Seok bỗng hiện lên trong đầu Ka Hee. Cô cứ có cảm giác đã gặp anh ở đâu rồi, nhưng cô hoàn toàn không thể nhớ ra là gặp ở đâu. Không quá bận tâm, cô ngủ thiếp đi nhanh chóng. Có lẽ là vì quá mệt chăng?

Ở nhà chính. Bà Kim bước vào phòng của con trai Kim Jun Seok.

- Jun Seok!_ Bà xoa nhẹ đầu anh_ Con thấy sao về Ka Hee? Con có thích con bé không?

Mất anh không dời khỏi cuốn sách:

- Mẹ thấy sao thì con thấy vậy!

- Cái thằng này, với mẹ còn kiêu hơn nữa! _ Bà Kim khẽ trách cứ rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Đợi đến khi mẹ anh thật sự đã ra ngoài, Jun Seok mới thở dài rồi nằm xuống nền nhà. Trong đầu anh cũng có cảm giác hình như đã gặp cô ở đâu rồi, nhưng không tài nào nhớ ra được.

Cả hai đều không biết, bản thân mình đã bắt đầu nhớ đến người kia...

Ba ngày sau trôi qua thật nhanh chóng. Tại sân bay Incheon.

- KA HEE!!!! _ Eun Ri chạy nhanh đến ôm chầm Ka Hee, trên mặt cô nàng tỏ rõ vẻ vui mừng.

- Được rồi được rồi! _ Ka Hee nói rồi đẩy nhẹ Eun Ri ra sau một hồi ôm ấp, tay véo má cô bạn.

- Ủa mà sao có mỗi cậu ra đón tớ vậy? _ Eun Ri ngó nghiêng quanh quất, sau đó lại đâm ra lo lắng _ Mọi người chưa dậy à? Hay là tớ không được chào đón?

- Mẹ tớ với mọi người ở nhà bảo là chuẩn bị một bất ngờ cho cậu! _ Ka Hee nhún vai _ Tụi mình mau về thôi!

Trên xe taxi.

- Anh Lim Young Min ba ngày nay đều ở nhà bạn _ Ka Hee kể về hôn phu của Eun Ri _ Bác Lim nói hôm nay anh ấy mà không về thì bác sẽ đến tận nơi lôi cổ anh ấy về.

Eun Ri nghe rồi gật gù vài cái. Một lúc sau Ka Hee nhờ bác tài dừng xe trước một hiệu sách.

- Chờ chút, tớ mua vài cuốn sách rồi ra ngay _ *Tiếp đến là tiếng đóng cửa xe cái rầm*

Eun Ri cảm thấy quen thuộc với chuyện này nên im lặng đợi chờ. Nhưng cái gì cũng có giới hạn.

Mười lăm phút sau...

- Lâu quá! _ Eun Ri mở cửa xe bước ra ngoài, định bụng sẽ đi tìm Ka Hee nhưng chân mới đi được vài bước thì liền đâm sầm vào một chàng trai cao lớn. Cả cô và anh chàng kia đều ngã lăn quay, nhưng đó không phải điều đáng nói...

- NÈ ANH KIA! _ Eun Ri hét lên _ Sao anh lại làm đổ cacao lên người tôi hả???

Thật vậy. Lúc hai người chưa đụng trúng nhau anh chàng kia có cầm một ly cacao. Thế quái nào mà đụng trúng cô rồi làm đổ hết lên người cô luôn.

- Cô đi mà không nhìn đường giờ còn đổ lỗi cho ai hả!? _ Chàng trai kia cũng gất lên.

- Sao? Biết tôi đi không nhìn đường mà còn cố tình đâm sầm vào tôi, anh muốn gây sự chứ gì!? _ Eun Ri tức giận đứng lên.

- Chỗ tôi tôi đi nhé! Cô đi không nhìn đường là lỗi của cô, giờ còn bày đặt kêu ca gì nữa! _ Chàng trai cũng tức giận đứng dậy.

- Anh vừa nói ai bày đặt!? Tôi nói cho anh biết, anh đâm vào tôi không xin lỗi thì thôi, đằng này anh còn làm đổ hết cacao lên người tôi! Anh có mau xin lỗi không hả???

_ Eun Ri giờ thói bà chằn, tay xắn tay áo lên trông "gầu" không chịu nổi.

- Ha! _ Chàng trai chống nạnh, cắn môi, lắc đầu _ Tôi thấy cô nhỏ hơn tôi mà xấc xược quá nhỉ? Nhỏ hơn thì mau lo xin lỗi đi!

- Sao tôi phải xin lỗi một tên điên khùng, hâm dờ, ngông nghênh, kiêu ngạo như anh chứ!? Mơ đi!

- Eun Ri à! _ Giọng Ka Hee vang lên, sau đó cô tiến đến chỗ Eun Ri. Đi bên cạnh cô là Jun Seok đang mặc đồng phục _ Cậu đang làm gì thế? Tụi mình về mau thôi!

Bất chợt, Jun Seok thấy anh chàng kia thì reo lên:

- Lim Young Min? Tôi nhờ cậu đi mua cacao mà?

- Lỡ làm đổ hết lên người con nhóc này rồi! _ Hất mặt về phía Eun Ri làm cho cô chỉ muốn tặng cho Young Min vài đấm.

- Ai đây? _ Eun Ri nhìn qua Jun Seok nghi ngờ.

- Anh Jun Seok, tớ vừa gặp anh ấy ở trong hiệu sách _ Ka Hee quay sang Jun Seok _ Đây là hôn phu của Eun Ri hả anh?

- Ủ, anh với nó cũng là bạn thân của nhau đấy! _Jun Seok cười_ Bọn anh đang trốn học đi đón Eun Ri đấy, mà hình như trễ mất tiêu rồi.

Chưa để cho Eun Ri tiếp thu hết, Jun Seok khoác vai Young Min thân mật:

- Bắt ngờ chưa? Mày làm đồ hết cacao lên người hôn thê của mày rồi kìa!

- Dạ?/ Hả? _Eun Ri và Young Min đồng thanh.

- Chưa nói à? _Jun Seok ngạc nhiên_ Đây là hôn thê của mày, Han Eun Ri đấy? Không phải hai nhà Lim- Han có hôn ước với nhau à? Nếu không tao bảo mày đi đón Eun Ri làm gì?

Aaa, nếu biết thế cô đã giữ hình tượng ngoan hiền rồi!

Chuyện gì đang xảy ra vậy trời????

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kèm tiếng anh?

Hủy hôn!

Eun Ri đập bàn đứng dậy. Tay chỉ vào mặt Young Min mà tuyên bố một cách hùng hồn_ Con không thể chấp nhận kiểu hôn phu như anh ta!

- Eun Ri, bình tĩnh nào! _Ka Hee kéo Eun Ri ngồi xuống. Nhưng không vì thế mà Eun Ri bớt tức giận.

- Hai cái đứa này, từ nãy đến giờ bị làm sao vậy? _Bà Kim nhìn Eun Ri và Young Min đang mặt nhăn mày nhó liến quay qua hỏi thẳng con trai. Mà chính Jun Seok cũng có biết đâu, sau khi cả bốn người cùng về nhà thì cả Eun Ri và Young Min cứ làm ầm lên đòi hủy hôn ước đấy chứ.

- Tốt nhất nên hủy hôn luôn đi! _Chưa gì đã thấy hai người bọn họ có chung suy nghĩ rồi.

- Thôi có gì thì từ từ giải quyết _ Bà Lim nói rồi quay sang kéo kéo tay Eun Ri _ Cháu nể mặt bác mà đừng hủy hôn nhé?

Nghe xong câu này từ mẹ mình, Young Min bực tức đứng dậy đi khỏi phòng khách. Eun Ri thấy vậy cũng chán không thèm nói, đi về phòng của mình.

Ka Hee và mọi người trong nhà ngơ ngác nhìn theo, rồi chỉ biết lắc đầu nhìn nhau.

-Ka Hee à! Vào đây bác nhờ chút! _ Nghe thấy giọng bà Kim hô lớn từ phòng của Jun Seok, Ka Hee lập tức chạy đến, mở cửa phòng Jun Seok bước vào.

Trước mặt cô là Jun Seok đang ngồi cúi đầu, trước mặt là vài bài kiểm tra nào đó, còn bà Kim đang tức giận ngồi đối diện con trai.

- Lại đây ngồi với bác! _Bà Kim đập tay xuống nền nhà, ra hiệu Ka Hee ngồi xuống. Ka Hee ngoan ngoãn đóng cửa phòng rồi ngồi đúng vị trí bên cạnh bà. Cô không khỏi thắc mắc xem rốt cuộc bà Kim gọi cô vào đây làm gì.

- Này, cháu xem! _Bà Kim đưa cô xem mấy tờ kiểm tra dưới nền nhà. Ka Hee không thèm thắc mắc, ngoan ngoãn ngồi xem từng bài một.

- Mẹ à! _Jun Seok hét lên, định giật mấy bài kiểm tra lại nhưng bị bà Kim gõ mấy cái vào đầu. Anh bất mãn kêu lên:

- Mẹ à, mấy thứ đó có gì hay đâu mà mẹ lại để cho Ka Hee xem chứ!?

- Nó là vị hôn thê của con, có gì mà không được! Mà vẫn chưa đến lượt con nói chuyện đâu, im lặng đi! _Bà Kim trừng mắt, quát.

Ka Hee xem từng bài một, ngoài mặt không biểu lộ cảm xúc nhưng bên trong đang thầm thở dài.

Cô hơi đoán được chuyện gì đang xảy ra rồi.

- Như cháu thấy đấy! _Bà Kim đợi cô xem xong hết rồi nói _ Bài kiểm tra môn tiếng anh của thằng Jun Seok nhà bác toàn là trùng ngỗng với con vịt!

- Mẹ thôi đi! Có hay ho gì đâu chứ! _Jun Seok lại rống lên. Nhưng mặc kệ thằng con trai bảo bối, bà Kim nói tiếp:

- Nghe Sin Ae nói cháu học giỏi tiếng anh lắm phải không?
- Vâng?
- Bác muốn cháu kèm nó môn tiếng anh, có được không cháu? _Bà Kim cười.
- Ka Hee kém con những ba tuổi đấy mẹ ơi!!! _Jun Seok rống lên dù biết là vô vọng. Mẹ anh một khi đã quyết thì còn lâu mới thay đổi được.
- Chỉ cần anh Jun Seok không phản đối thì cháu cũng đồng ý a_ Ka Hee nói, trong lòng thầm cầu cho anh phản đối nhiệt tình lên. Nhưng bà Kim nào có cho thẳng con mình mở miệng, lập tức rào trước đón sau ngay:
- Nó phản đối nhưng bác đồng ý, cháu cứ kèm cho nó. Nó mà tỏ thái độ thì cháu nói với bác, bác cắt tiền tiêu vặt của nó!

_____ 0o0 _____

Chiều hôm sau.

Lúc Ka Hee vừa đi ra ngoài cổng thì gặp ngay Jun Seok và Young Min vừa đi học về. Cô liền lên tiếng:

- Anh Jun Seok, khoảng sáu giờ ta bắt đầu học tiếng anh nhé. Anh mau chuẩn bị đi! _Sau đó lạnh lùng đi khỏi. Làm như cô thích kèm anh học lắm vậy. Nếu không vì nể mẹ anh thì cô còn lâu mới đồng ý.

Young Min thấy vậy liền vỗ vai Jun Seok đang nảo nê:

- Thôi thì hai anh chị cứ học, em đây không dám làm phiền! _Sau đó ghé tai anh nói nhỏ _ Vừa học vừa phát triển "tình cảm" đi nhé!* Cười đều *

Jun Seok lờm ngượng Young Min vừa bỏ đi, còn gọi vói theo:

- Cậu đi mà xin lỗi Eun Ri của cậu đi!

- Biết rồi, khỏi lo! _Nói rồi Young Min đưa tay chào ngược về đằng sau. Biết là giờ này thằng bạn thân đang cố nhin cười, Jun Seok nghiêng răng rồi bỏ đi.

Sáu giờ tối - thời khắc định mệnh ấy cuối cùng đã đến.

- Anh làm cho em bài kiểm tra này! _Ka Hee chìa ra một bài kiểm tra tiếng anh_ Để xem anh bị mất gốc từ chỗ nào còn giảng lại.

Jun Seok cầm tờ giấy, lật qua lật lại.

- Bài dễ lắm. Anh chỉ cần vận dụng những kiến thức đã học là được _Ka Hee cười hiền. Sau đó Jun Seok cũng lấy bút làm bài.

Anh thật sự không hiểu nổi mẹ anh nghĩ cái gì trong đầu mà để một đứa kém anh những ba tuổi dạy cho anh học. Về khả năng của cô thì đúng là khiến anh nghi ngờ nha.

Trong lúc đó, ở ngoài cửa phòng. Ba vị phụ huynh đang đứng lấp ló.

- Yeah, kế hoạch thành công! _Bà Lim khẽ đóng cửa lại rồi cười sung sướng.

- Ừm, mấy ngày đầu tụi nó còn chẳng buồn nhìn nhau làm tôi thấy lo lo. Nhưng cứ kèm nhau mãi như vậy thì chẳng mấy chốc sẽ thân thôi nhỉ? _Bà Baek vui vẻ nói.

- Vậy là đã hoàn thành bước một. Giờ đến lượt con của chị với bé Eun Ri rồi đấy! _Bà Kim huých vai bà Lim, nở nụ cười gian xảo.

Thật ra thì việc kèm tiếng anh chỉ là cái cớ để hai người gần gũi nhau hơn do ba vị phụ huynh kia bày trò thôi. Còn việc học ngoại ngữ đối với ba vị kia không quan trọng. Quan trọng là kế hoạch của họ thành công rồi!!!

Nhưng hình như họ đã lầm (cả tác giả cũng thế). Bởi vì trong ba mươi phút sau...

- Anh viết sai động từ bất qui tắc này! _Tiếng của Ka Hee.

- Anh viết sai công thức rồi kia! _Tiếp tục là tiếng của Ka Hee.

- Cái này là anh lụi đúng không?

- Nếu không lụi thì giải thích xem tại sao anh lại chọn nó?

-.....

- Nè, tụi nó có ổn không vậy?_Bà Kim ái ngại hỏi.
- Ổn mà. Người Việt có câu " yêu nhau lắm cắn nhau đau ", cứ để tụi nó cắn nhau đau đi rồi mai mới yêu nhau!_Bà Baek phán một câu như thần.
- Theo mấy bà thì Young Min nhà tôi với Eun Ri phải làm sao đây?_Bà Lim hoang mang.
- Cứ phải đợi bà Han đi du lịch với chồng về rồi mới tính tiếp. Mất công bà giận chúng ta không nói với bà _Bà Kim gật gật đầu.

Nhân duyên rất cuộc là do ông trời hay phụ huynh sắp đặt đây? Haizzz~~~~

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đưa đi học? tôi không cần!

Bây giờ tối.

Sau khi kèm tiếng anh cho Jun Seok xong, theo thói quen cả anh và cô sẽ đến phòng khách vừa xem ti vi vừa đợi bữa tối.

Nhưng hôm nay có gì đó hơi khác. Ti vi không mở, tất cả mọi người trong nhà ngồi xung quanh chiếc bàn ăn com một cách nghiêm túc, như thể đang bàn bạc vấn đề gì nghiêm trọng lắm.

- Ka Hee! Jun Seok! Hai đứa mau vào đây ngồi đi!_Bà Baek nói.

Ka Hee và Jun Seok nhìn nhau nghiêm túc rồi nghe lời ngồi xuống.

- Hôm nay gọi mấy đứa đến đây là có chuyện cần phải nói!_Bà Kim thấy cả nhà tụ họp đông đủ rồi nói _Học bạ của hai con đã được chấp thuận rồi. Từ ngày mai hai con có thể đi học rồi!

Ka Hee và Eun Ri gật gật đầu. Sách vở, đồng phục,... đều đã chuẩn bị xong, ngày mai chỉ cần " xách ba lô lên và đi" thôi.

- Trường của hai đứa ở xa lắm, cho nên bác đã mua hai chiếc xe đạp mới _Bà Kim nói tiếp, phá hoàn toàn đôi mắt sáng rỡ của hai cô gái _ Nhưng không phải là cho hai đứa.

Đến lúc này thì mắt của Jun Seok và Young Min sáng rỡ lên, nhìn về hai chiếc xe đạp đang để ngoài sân.

- Hai chiếc xe đạp này là của Jun Seok và Young Min_ * Cười gian xảo *_Hai đứa có nhiệm vụ phải chở Ka Hee và Eun Ri đi học cho đến khi hai con bé thạo đường!

- KHÔNG! TẠI SAO PHẢI CHỖ ĐI HỌC CHÚ???_Young Min và Eun Ri cùng nhau hét lên, tay đập bàn cái rầm làm mọi người trong nhà hết hồn.

- Bác! Cháu chỉ cần biết đường thôi, còn cháu sẽ tự đi bộ đến! CHÁU KHÔNG CẦN ANH TA CHỖ!_Eun Ri hét lên lần thứ n.

- Đúng vậy! Con cũng ghét phải chở một con nhóc ngang ngạnh như nó!_Young Min cũng bực bội gất lên.

Nhưng có ai nào quan tâm, giống như chuyện cãi vã này quen như chuyện thường ngày ở huyện.

Bà Baek cười cười, hỏi con gái mình:

- Ka Hee, con có đồng ý không?

Đối với Ka Hee thì cô không thích dựa dẫm vào người khác, nhưng mà cô không biết đường, không biết đi xe đạp, đã thế thì trường xa không thể đi bộ được.

- Con thì sao cũng được!_Ka Hee nhún vai.

- Con không có ý kiến _Jun Seok cũng không thích nhưng anh cũng không muốn gây ấn tượng xấu cho Ka Hee, nhất là khi cô không phản đối.

- Ok! Quyết định vậy nhé!_Bà Lim đập tay cái bốp, sau đó quay sang Young Min và Eun Ri _ Còn hai đứa, không ý kiến ý cò gì hết!

- BÁC THẬT LÀ...!/ MẸ THẬT LÀ...!_Young Min với Eun Ri lại rống lên. Lần này thì họ ghét nhau thật. Cả hai người đứng phắt dậy, bỏ đi một mạch về phòng.

- Ô, thế mấy đứa không ăn tối à!? _ Bà Baek nhìn theo bóng hai con người đang lura giận dưng dưng.

Ka Hee với Jun Seok ái ngại nhìn nhau, trút ra một tiếng thở dài.

Sáng hôm sau.

Trời dịu mát, mây trắng xóa yên bình.

Nhưng mà ở nhà họ Kim thì không yên bình chút nào...

- Mẹ ơi, nguy rồi! Không thấy Eun Ri đâu cả! Cả đồng phục, cặp sách với giày dép của cậu ấy cũng không thấy đâu cả! _Ka Hee vội vã chạy xộc vào phòng khách.

- Hà!? _ Cả nhà đồng thanh.

- Con nghĩ là cậu ấy trốn đi trước rồi! _ Ka Hee nói gấp _ Chắc tại vì cậu ấy không muốn anh Young Min chờ!

" Cốp "

- Con nhỏ đó! Không biết đường còn cứ cố! _Young Min tức giận đập thìa xuống bàn, cầm cặp đứng lên _ Con đi học đây!

- Con cũng đi đây! _Jun Seok cũng đứng dậy.

- Đi cẩn thận nha mấy đứa! _ Bà Kim gọi với theo.

Ra ngoài, Young Min trèo nhanh lên xe, nói gấp:

- Tôi đi trước đuổi theo Eun Ri, hai cậu đi theo sau nhé.

Sau đó phóng xe như bay đi mất, để lại một làn khói đẹp mắt.

- Lên xe đi Ka Hee! _Jun Seok ngoái đầu lại, nói.

Ka Hee trèo lên xe, không quen ngồi kiểu " một bên " nên có chút vất vả, tay áo Jun Seok, làm anh chàng xém nữa té xuống xe.

- Sao vậy anh? Minh đi thôi! _Ka Hee nghiêng đầu thắc mắc.

- Ủ,... em ngồi cho chắc... _ Jun Seok đỏ mặt, loạng choạng đạp xe đi.

Anh là một tên nhát gái, vừa rồi một đứa con gái chạm vào người anh làm anh ngại muốn chết~~~~

" Lần đầu tiên con gái chạm vào người " Jun Seok trầm nghĩ.

Về phía Eun Ri.

" Biết thế mình lấy luôn cái xe đạp đi cho rồi " Eun Ri nghĩ thầm " Mà mình đi có đúng đường không nhỉ? Biết thế mình lấy luôn cái điện thoại tra google map ".

" Cơ mà tên trường mình là gì ấy nhỉ?"

" Cho dù có không biết gì thì cũng không thể để thằng cha đó tóm mình lại. Chắc giờ này cả nhà đang tìm mình loạn lên đây mà ".

Vâng, " thằng cha " mà Eun Ri nhắc đến không ai khác đó chính là Young Min.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

- Eun Ri! Han Eun Ri! Đứng lại ngay!

Thôi rồi, không cần quay lại cũng biết là ai. Eun Ri chưa quay lại đã cắm đầu chạy.

Nhưng chân sao nhanh bằng bánh xe đạp, người tính không bằng trời tính, bằng chứng là mới chạy được vài bước thì xe của Young Min đã phanh cái kítttttt chặn đường thoát của Eun Ri:

- Sao? Còn muốn chạy à? _Young Min cười đều, láo lếu hất cằm hỏi.

Eun Ri không nói nhiều, quay đầu chạy ngược lại. Nhưng đã nói rồi, người tính không bằng trời tính, quay đầu lại gặp ngay xe của Jun Seok chặn đường. Cuối cùng vẫn phải leo lên xe "thằng cha chết bầm" Young Min để nó chở.

Ra về tại cổng trường Ka Hee và Eun Ri.

- Ở đây nè anh! _Ka Hee vẫy tay ra hiệu cho Jun Seok ở đằng xa.

"Kíttttt..." Jun Seok phanh xe trước mặt Ka Hee.

- Chờ lâu không? _Jun Seok cười. Hồi vậy thôi chứ nhìn sân trường còn mỗi hai cô ở đây là biết cô chờ lâu rồi.

- Dạ không ạ! _Ka Hee lễ phép đáp mặc dù chân đã mỏi nhừ. Mà đón trẻ thế này theo cô cũng tốt, đỡ mất công mấy học sinh nữ trong trường thấy trai đẹp là lao đến làm phiền.

- Nè nhóc! Lên xe! _Young Min cũng phanh xe trước mặt Eun Ri một cách không mấy nhẹ nhàng.

Cô nàng trẻ môi, hậm hực trèo lên xe, lòng thầm rủa "Tên khó ưa! Dịu dàng như anh Jun Seok thì không được chắc!?".

Thấy mọi người đã yên vị, Ka Hee nghiêng nghiêng mái tóc, cười hiền:

- Chúng ta mau đi thôi!

Dưới ánh chiều tà, hai chiếc xe đạp đi song song nhau.

- Hôm nay hai em đi học có vui không? _Jun Seok ngoái đầu lại, quan tâm hỏi.

- Dạ, đi tìm lớp thì hơi khó, nhưng em thấy khá vui! _Ka Hee khúc khích cười, nhìn qua Eun Ri _ Eun Ri thì không vui chút nào!

- Sao mà tởm vui được? Mới vào trường đã bị một tên lạ hoặc nào đó chọi bóng vào đầu rồi! _Eun Ri lấy tay xoa trán _ Đến giờ còn thấy đau đây này!

- Tại nhóc xui _ Young Min buông một câu xanh rờn.

- Anh im đi! _Eun Ri lại hét lên làm cả đám phì cười.

Có lẽ là bằng một cách nào đó, họ đã thân thiết hơn.

Phía cuối chân trời nắng vàng, một đàn chim lặng lẽ bay qua...

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Say rượu khi chưa đủ tuổi

Gần một tháng kể từ khi Ka Hee sang Hàn Quốc.

Cô cũng khá quen với cuộc sống nơi đây. Hình như vì cô hợp thời tiết ở Hàn Quốc hay sao mà bệnh hen suyễn của cô đã đỡ nhiều.

Tuy vậy nhưng sau khi nghe cô kể là mỗi lần vận động mạnh xong là sẽ lên cơn hen, bà Kim tỏ ra rất lo lắng:

- Vậy sao? Ôi không! Như vậy sao thằng nhóc nhà bác dám "vận động mạnh" đây?

Bà Kim nói xong câu đó, cô thấy anh Young Min vỗ vai anh Jun Seok cười đều, còn mặt anh Jun Seok đỏ bừng. Cô không hiểu lắm, nhưng cũng không quá bận tâm về nghĩa của câu nói đó. Tính cô vốn là vậy mà.

Ngày nào cũng như ngày nào, anh Jun Seok và Young Min rất đều đặn đưa đón cô và Eun Ri đi học. Anh Young Min và Eun Ri có vẻ vẫn ghét nhau như chó với mèo mặc dù đã thân hơn trước rất nhiều, cũng may là chưa hủy hôn.

Anh Jun Seok với cô thì vẫn cứ nói chuyện đều đặn và cô kèm anh học ngoại ngữ hàng ngày.

Như đã nói sơ qua, ước mơ của Jun Seok là muốn làm một thần tượng. Anh đang làm một thực tập sinh ở trong công ty quản lí. Hàng ngày đi học từ

sáng sớm, chiều về phải đưa đón cô, sau đó bị cô kèm tiếng anh, ăn tối xong phải đến công ty quản lí tập luyện, tầm chín rưỡi về nhà rồi học đến khuya...

Cho nên bây giờ mới ngủ gật đây mà...

- Khò khò Z..Z..Z...

Ka Hee nhìn chàng trai đang ngủ gật trước mặt mình, khẽ lắc đầu đầy ái ngại. Cô mới ra khỏi phòng một lúc mà đã ngủ mất tiêu rồi.

Cô thở dài. Thôi, muốn ngủ thì cũng được thôi nhưng ngày mai sẽ học bù giờ.

"Mấy cái công thức cơ bản anh ấy còn không hiểu, vài năm nữa là thi đại học rồi. Phải làm sao đây?" Ka Hee lật lật quyển sách tiếng anh nâng cao một cách đăm chiêu.

Bất chợt, cô ngẩng đầu lên. Bất gặp gương mặt tuấn lãng của ai kia, cô ngẩn ngơ trong giây lát.

Tim cô như lỡ một nhịp.

Ka Hee lắc đầu. Cái máu hám trai đẹp lại bùng phát rồi.

Chiều hôm sau.

Lúc đi học về...

Vừa đi đến cổng nhà, Eun Ri lao đến ôm lấy một người phụ nữ lớn tuổi:

- Aaa, mẹ!!!!!!

Người phụ nữ đó không ai khác là mẹ của Eun Ri - bà Han.

Bà ôm con gái mình, nở nụ cười xán lạn.

- Con nhớ mẹ lắm~~

Eun Ri nũng nịu. Lần đầu tiên thấy con nhóc đánh đá bày ra vẻ mặt siêu moe, Young Min chợt cảm thấy không quen, toàn thân tự dưng ớn lạnh.

- Mẹ cũng nhớ con lắm~~~~! Bé cưng của mẹ gầy quá điiii~~

Bà Han nói xong, ba vị phụ huynh kia liền bấu môi.

- Ừ ừ~ Con nhớ mẹ đến hao mỡ luôn đó~~

Đến đây thì cả nhà đều trẻ môi.

- Thôi! Hai mẹ con nhà bà cứ làm quá lên! Mau vào nhà đi! _Bà Baek nói, sau đó liền ra lệnh _ Ka Hee, Jun Seok! Hai đứa mau đi mua rượu Soju về đây! Hôm nay phải làm một bữa thật no nê!

Ka Hee và Jun Seok nghe xong, lập tức phóng xe đạp đi ngay.

- Một, hai, ba...Cạn ly! Chúc mừng bộ tứ sum họp! _ Tất cả đồng thanh rồi cùng ly.

- Ô kìa! Sao mấy đứa lại uống nước ngọt? _ Bà Lim chỉ chỉ.

Lập tức bốn đôi mắt tròn xoe nhìn nhau.

- Ngày vui thế này thì phải uống rượu chứ! _Bà Baek khui một chai rượu ra.

- Thôi bác ạ! Tụi con chưa đủ tuổi! _Jun Seok vội từ chối.

- Tuổi tiếc gì!? Mấy đứa đúng là quá kém, bọn trẻ ở Việt Nam từng này tuổi là biết uống rồi! _Bà Han vừa nói xong liền uống thêm một ly nữa.

Các bạn trẻ của chúng ta cuối cùng cũng phải uống rượu.

Và khi đã uống cho đã, ăn cho no rồi thì mọi thứ bắt đầu trở nên hỗn loạn.

- Young Min! Thêm rượu cho mẹ! _ Bà Lim hét lớn, tay hươ hươ mấy chai rượu đã uống cạn.

Vâng, khỏi nói. Tất cả những người thuộc phái nữ trong cái căn nhà này đều say mềm hết rồi!

- Jun Seok! Con thấy con bé Ka Hee thế nào hả??? _ Bà Kim uống thêm một ly rượu nữa.

- Mẹ ơi là mẹ! Mẹ say lắm rồi! Mẹ đừng uống nữa! _ Jun Seok vì chỉ uống có một ly nên còn cực kì tỉnh táo.

- M.ẹ....chư...ợ...a s...a...ực...ay _ Bà Kim nói " mẹ chưa say ".

- Jun Seok! Con không thích con gái bác phải không? _ Bà Baek cầm chai rượu rỗng quay quay, giống như chỉ cần anh nói " phải " sẽ quăng ngay cái chai thủy tinh vào thẳng mặt anh.

- Khổ quá bác ơi! Cháu có nói thế đâu! _ Jun Seok méo mặt.

- Thế á? Ô hô hô hô!!! _ Bà Baek cười rồi ngồi phịch xuống sàn nhà.

- Bác say quá rồi bác ơi! _ Jun Seok đang vướng mẹ mình, liền quay sang Ka Hee _ Ka Hee! Giúp anh đỡ bác gái vào phòng...ợ... Ka Hee! Ka Hee! _ Jun Seok lay lay Ka Hee đang nằm bất tỉnh nhân sự.

- Lim Young Min! Tôi nói cho anh biết nhá, anh là cái đồ bất lịch sự, kiêu căng, vô duyên và...yếu ớt! _ Đến lượt Eun Ri.

- Ka Hee! Dậy uống với bác! _ Bà Han lay lay vai Ka Hee.

- Bác ơi bác say lắm rồi!

- Anh không nghe tôi nói anh là đồ yếu ớt hả!?

Và thế là tạo nên một cái chợ.

Ka Hee bừng tỉnh. Nhân lúc mọi người không chú ý liền loạng choạng về phòng. Nhưng mà cô đang say, mà người say thì hay vấp té. Cô cũng không ngoại lệ. Cô vấp phải chai bia, rồi té ngã người về phía trước. Cứ tưởng là mình sẽ cụng đầu với bức tường cứng cáp kia, một vật gì đó mềm mềm đưa ra trước trán cô, đỡ cô khỏi sự va chạm với bức tường.

Cô đâu có biết, lúc cô té sấp va đầu vào tường, Jun Seok đã kịp nhìn thấy và đưa tay ra đỡ trán cô. Giờ thì cả hai đang ngồi bệt xuống sàn nhà.

Ka Hee mắt nhắm mắt mở lấy tay mình gạt tay Jun Seok xuống, còn đầu mình tự do nghiêng về một phía. Jun Seok sợ cô lại cụng đầu xuống đất, tiếp tục đưa tay đỡ một bên đầu cô.

Cô nhú mồm, hai mắt dúi lại từ nãy đến giờ vẫn không hề mở ra. Cô dùng tay cầm lấy tay của anh đang đỡ một bên đầu mình, cho tay anh áp lên má mình, sau đó mếu máo như con mèo.

Jun Seok thấy cô buồn cười quá, định rút tay về:

- Đi, anh đưa em về phòng!

- Không! Em không đi đâu hết! _ Ka Hee cọ cọ má vào tay Jun Seok _ Tay anh ấm quá!

Anh đỏ mặt. Thật sự- vô cùng- cực kì- xấu hổ~

- Mau, anh cõng em về phòng!

- Anh phải trả lời cho em chuyện này đã! _ Ka Hee giả nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vậy em có thích anh không?

Anh nói cho em biết chuyện này đã!

- Chuyện gì? _ Jun Seok thở hắt ra, mặt vẫn không thôi đỏ lên.

- Anh... sao anh quan tâm em vậy? Anh không ghét em à?
- Người cùng nhà mà! Với lại anh không ghét em!
- Ở thế em tưởng anh ghét em như anh Young Min ghét Eun Ri?
- Đầu phải thẳng Young Min ghét Eun Ri thì anh sẽ ghét em?
- Ô ô ô_Ka Hee nhưn mày_ Thế là anh thích em hả?
- Hả?_Jun Seok trố mắt, hỏi lại.
- Em nghỉ lâu rồi!_Ka Hee gật gù, tay chỉ chỉ_ Nếu anh không thích em sẽ không để em kèm tiếng anh, sẽ không đồng ý đưa em đi học, mỗi lần ăn cơm đều sẽ không ngồi cạnh em, sẽ không tỏ vẻ quan tâm lo lắng cho em, khi em sắp té cũng sẽ không đỡ em..
-
- Sao? Khai thật đi, anh thích em chứ gì?
- Vậy thì...em có thích anh không?_Jun seok lấp bắp hỏi ngược lại, hoàn toàn là do không biết trả lời câu hỏi của cô thế nào chứ không phải kiểu "thăm dò" này nọ.
- Dạ?_Ka Hee nghếch mặt ra_ Thế em có thích anh không?
- Sao anh biết được!_Jun Seok phì cười, chợt nhận ra Ka Hee đã gục vào vai anh ngủ từ lúc nào.

Jun Seok bế cô vào phòng, cẩn thận đắp chăn lên cho cô.

"Mới uống mà dám uống hết hai chai, say là phải " Jun Seok nhìn Ka Hee trong bóng đêm " Kiểu này thì ngày mai phải nghỉ học rồi "

Nhìn cô ngủ trong chăn ấm nệm êm, Jun Seok phì cười một cái. Ủm, vị hôn thê này với anh cũng không đáng ghét cho lắm. Nói chung là xét về lâu dài thì có thể ở được.

"Không ngờ em lại dễ ý nhiều như vậy " Jun Seok nghĩ thầm. Anh nghĩ lại những điều cô vừa nói, trái tim đập rộn ràng.

Tắt đèn, Jun Seok ra ngoài xử lí mớ hỗn độn cùng với Young Min, không quên đóng cửa phòng thật khế.

Sáng hôm sau.

Mắt của Jun Seok và Young Min trông như mắt con gấu trúc. Lí do là vì đêm qua phải dọn dẹp cái mớ chiến trường do các vị phụ huynh gây ra, đã thế còn phải khiêng mấy vị phụ huynh với Eun Ri vào phòng, rồi cả đêm phải pha nước giải rượu cho mọi người nữa chứ. Bảo sao không mệt.

Hai anh ngồi ăn sáng, xúc từng thìa cơm vào miệng, bộ dáng trông đến là uể oải.

Ka Hee và Eun Ri nghỉ học ở nhà do hôm qua uống say quá chưa học được bài vở gì hết. Còn hai anh chàng kia hôm qua thức khuya làm bài tập nên giờ vẫn phải đi học.

- Hai đứa đi bộ đến trường đi, tiện thể tập thể dục luôn. Dù sao cũng có phải chờ Ka Hee với Eun Ri đâu_ Bà Lim phán một câu xanh rờn. Lập tức khiến cho cả hai người kia méo mặt: "Sao thiên vị vậy trời???"

Lúc Jun Seok đi ra ngoài cổng để đi học thì đã thấy Ka Hee đứng sẵn ở ngoài đó. Không cần đợi Jun Seok phải hỏi, Ka Hee lập tức lên tiếng ngay:

- Anh Jun Seok!
- Gì vậy?
- Hôm qua em có làm gì quá đáng không? Cái lúc em say ấy?
- "Quá đáng à..." Jun Seok ngẫm nghĩ rồi nhìn cô một lúc lâu.
- Hôm qua...em không nhớ gì hết à?
- Dạ?_Ka Hee nghếch mặt ra, sau đó đỏ mặt hỏi lại_ Hôm qua...em làm gì đáng xấu hổ lắm ạ?
- Đầu có. Hôm qua em ngủ say như chết thôi!_Jun Seok nhún vai.

Ka Hee cảm thấy hơi nghi ngờ. Cô nhớ mang máng hình như mình đã làm gì đó với Jun Seok, nhưng thật sự không nhớ rõ là làm gì.

- Vậy thôi anh đi học đi, cũng sắp trễ giờ học rồi!_Ka Hee nói, giọng điệu giống như đang đuổi người.

Jun Seok cười rồi bước đi. Anh thấy yên tâm hơn nhiều. Ít nhất thì Ka Hee sẽ không phải ngại.

Buổi chiều trên đường đi học về.

"Thằng Young Min trốn tiết vào quán net ngủ nha. Hôm nay tao mách bác gái cho mày no đòn nha " Jun Seok hậm hực nghĩ. Đôi chân đang giậm đùng đùng chột bước nhẹ nhàng lại.

Thở dài, Jun Seok chột nhìn thấy một cặp nam nữ chạy xe đạp đi vèo qua mặt mình. Hai hàng cây cao bên đường lá rơi xuống đầy đường, trông kia, đến chiếc lá rơi cũng có đôi có cặp.

Còn anh thì đơn độc một mình. Chao ôi, sao nhìn thấy mấy cái cảnh lãng mạn này anh chỉ thấy ngứa mắt kinh khủng thế nhỉ???

Để lãng tránh, anh đi gần vào vỉa hè, cạnh những chỗ lan can ngăn cách mặt đường với con sông. Coi như làm vậy cho đỡ ngứa mắt.

Đang thần thờ ngắm dòng sông xinh đẹp, một chất giọng ầm lọt vào tai anh:

- Anh Jun Seok!

Quay đầu lại, một thân ảnh nhỏ nhắn bước đến, làm cho Jun Seok cảm thấy hơi ngạc nhiên:

- Ka Hee? Em làm gì ở đây? Hôm nay em đâu có đi học?

- Em đi mua thêm vài cuốn sách Tiếng anh nâng cao mà!_ Lại như những lần trước, Ka Hee nở nụ cười hiền lành dễ mến_ Minh cùng đi về nha anh!

Jun Seok cười tỏa nắng. Có lẽ anh đang đợi điều này từ cô chăng?

Hai người đi song song nhau. Dưới ánh chiều tà, hắt lên gương mặt thanh thoát của cô một vẻ dịu dàng mà thanh thoát lạ thường.

Jun Seok nhìn gương mặt cô, thầm cảm thán góc nghiêng hoàn hảo của cô. Không hiểu sao anh lại cảm thấy có chút ganh tị.

- Gì vậy anh?_ Ka Hee nhận ra Jun seok cứ nhìn mình chăm chăm liền quay sang hỏi.

- À, không có gì!_ Jun Seok cười rồi quay mặt đi, gương mặt thoáng đỏ lên.

Ka Hee cũng không hỏi nữa. Cô di chuyển tầm mắt, thấy máy bán nước tự động đặt cách đó không xa liền chạy đến, móc xu trong túi lấy một lon nước tăng lực ra khỏi máy bán nước, sau đó chạy lại chỗ của anh đang đứng chờ.

- Gì vậy?_Jun Seok ngạc nhiên, nhìn lon nước tăng lực trên tay cô.

- Anh uống đi!_Ka Hee chìa lon nước, nói_ Các bạn trẻ thích mấy dạng nước kiểu này lắm.

Jun Seok đón lấy từ tay cô, khoảnh khắc tay anh chạm tay cô, anh thấy tim mình đập liên hồi, nhưng vẫn tỏ ra bình thường, mở nắp uống nước.

Ừm, mà cô đánh giá anh giống cái bọn trẻ trâu sao?

- Ừm, ngon lắm!_Jun Seok uống liền mấy ngụm rồi buột miệng khen. Vậy thôi, cứ coi anh giống lũ trẻ trâu đấy đi.

Anh để ý Ka Hee lại mỉm cười dịu dàng.

- Qua bên kia thăm thú không?_ Jun Seok nói, tay chỉ về phía bên kia con sông. Không đợi cô trả lời, anh liền cầm tay cô kéo đi.

Một buổi chiều của hai người đã kết thúc như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Một buổi xem phim

Sáng hôm sau. Lúc cả nhà đang dùng bữa sáng thì bà Han nói:

- Đúng rồi! Hôm nay mấy đứa học xong nhớ tranh thủ về sớm nha!

- Chi vậy mẹ? _ Eun Ri hỏi, miệng mút mút cái thìa.

- Hôm qua mẹ trúng 2 giải thưởng ở siêu thị, là 8 cái vé xem phim _ Bà Han nói tiếp _ Phim lãng mạn đấy, nghe nói hay lắm. Nhớ về sớm nhé!

- Ôi, tôi không đi được đâu _ Bà Kim xuýt xoa _ Hôm nay là tập cuối phim truyền hình tôi đang xem, bỏ lỡ thì phí lắm!

- Ồ, vậy thì ở nhà đi! Hủy một vé vậy! _ Bà Lim gật gật đầu, phán một câu nghe sao phũ phàng.

Sau đó mọi người lại vui vẻ ăn sáng, chỉ có điều các bạn trẻ của chúng ta đều không biết chuyện đi xem phim này là " quỷ kế " của bốn vị phụ huynh kia.

Chắc chắn, xem ra có trò vui rồi đây....

7 giờ 30 phút tại rạp chiếu phim XXX.

- Ôi tiếc quá, mẹ chỉ mua được sáu hộp bắp rang bơ thôi, làm sao bây giờ? _ Bà Baek xụ mặt, chìa ra sáu hộp bắp rang bơ.

- Thiếu một hộp sao? _ Eun Ri lăm lăm.

- Thôi vậy để mấy đứa nhỏ ăn đi, tôi không ăn đâu! _ Bà Han xua tay.

- Để con đi mua thêm cho! _ Ka Hee toan đi thì bị bà Lim giữ lại.

- Ng...người ta hết bán rồi! _ Bà Lim áp úng, cố viện ra một lí do sao cho thật hợp lí. Không ai biết bà là đầu têu bày ra trò này để bắt các bạn trẻ của chúng ta.

- Sao kì vậy? _ Jun Seok nhú mày nghi ngờ _ Vậy để con với Ka Hee ăn chung một hộp là được rồi, tụi con ngồi cạnh nhau mà. Bác cứ giữ lấy mà ăn!

(P/S: Tui biết ý đồ của anh nam chính rồi nha~~~~)

- Vâng, con cũng không thích ăn lắm _ Ka Hee cũng đồng ý. Đầu ai ngờ từ việc đưa vé cho hai người ngồi cạnh nhau đến việc ăn chung một hộp bắp rang bơ là kế hoạch của bốn vị phụ huynh chứ.

- Vậy được không? _ Bà Han hỏi. Sau khi nhận lấy hai cái gật đầu của Ka Hee và Jun Seok rồi mới yên tâm lấy một phần bắp rang bơ cho mình, trong lòng thầm mừng hơn hớn.

Eun Ri nhanh chóng nhận ra mọi người trong nhà đang cố giúp Ka Hee và Jun Seok thân thiết hơn, liền kéo tay Ka Hee ra nói thầm:

- Cứ tình cảm với anh Jun Seok " của cậu " đi, có gì thì dứt nhau ăn luôn đi cũng được! _ Eun Ri nháy mắt _ Đi vệ sinh với mình không?

Đợi đến khi hai cô gái đã đi khỏi, bà Lim cười thầm trong lòng, mở cốc nước của Eun Ri cho thêm " một vài thứ " vào trong, sau đó âm thầm đóng nắp lại mà không ai hay biết...

Nhận được dấu OK từ bà Lim, bà Baek với bà Han mừng thầm và nghĩ ra bao viễn cảnh tươi đẹp...

Trong rạp chiếu phim. Ngồi gần màn hình nhất là bà Han, ở hàng ghế sau bà là Jun Seok với Ka Hee, cách bốn hàng ghế là Young Min, sau cậu là Eun Ri với bà Lim và bà Baek.

Ánh đèn trong rạp cúp hết, chỉ còn một màu đen bao phủ. Cả rạp phim im lặng chờ đợi. Rồi màn hình sáng lên, lời giới thiệu về bộ phim hiện lên màn hình.

Bộ phim này nói về kẻ về một cô gái giàu có và một chàng ca sĩ. Hai người vốn có hôn ước với nhau (P/S: Kịch bản nghe quen quen). Cô và anh kết hôn nhưng hoàn toàn là hôn nhân chính trị. Đến khi cô gái bỏ đi thì chàng trai mới nhận ra mình lỡ yêu cô gái mất rồi. Và anh quyết định sẽ đợi cô gái quay trở về...

Ngồi xem phim nhưng tâm trí Ka Hee lại bỏ lên trên mây. Cô vốn không có hứng thú với phim lãng mạn cho lắm.

Thình thoảng Ka Hee lại đưa mắt sang nhìn lên Jun Seok. Trong rạp tối quá nên cô chỉ nhìn được nửa mặt của Jun Seok, anh đang chăm chú xem phim.

" Nhìn nghiêng anh ấy cũng đẹp quá! " Ka Hee thầm nghĩ rồi che miệng cười tủm tỉm.

Cô với tay lấy bắp rang bơ thì dụng tay Jun Seok cũng đang định lấy bắp rang. Anh ngẩng mặt nhìn cô...

Hai đôi mắt chạm nhau...

Tuy chỉ nhìn thấy được nửa mặt của người kia nhưng họ vẫn cứ nhìn nhau không chớp mắt.

Một lúc sau, nhờ tiếng ho ông bác ngồi sau, cả hai người mới quay mặt đi chỗ khác.

Anh vội rút tay lại nhường cô lấy bắp rang trước. Cảm nhận được mình đang đỏ mặt, anh cần môi không dám quay đầu lại.

Cô nhìn thấy rồi cũng đỏ mặt " Anh ấy đang ngại sao? "

Khá lâu sau đó, cảm nhận được cái gì vừa rớt xuống vai mình, Jun Seok quay đầu sang nhìn thử.

Hình như Ka Hee ngủ rồi, còn gục đầu lên vai anh mà ngủ. Có lẽ là vì cô cảm thấy không quen với cách giáo dục ở Hàn Quốc. Ai cũng biết là cách học ở Hàn Quốc áp lực hơn ở Việt Nam rất nhiều. Cô đã rất vất vả.

Tóc cô phảng phất hương hoa anh đào thanh khiết. Anh dù không cố ý nhưng cũng không thể cưỡng lại hương thơm cứ thế xộc vào mũi mình.

Trái tim ai đó loạn nhịp. Và có một điều gì đó từ trong trái tim anh xuất hiện, nó mang một chút tê tái, một chút nồng nàn mạnh mẽ và nhiệt thành...

Cùng lúc đó.

Eun Ri sau khi uống li nước bà Lim đưa cho cảm thấy rất chóng mặt. Cô đứng dậy, chân nọ đá chân kia lết vào WC. Young Min nhìn thấy cũng có phần đề tâm. Thật ra không ai ngoài bốn vị phụ huynh biết trong li nước coca đó đã được bỏ cái gì vào.

Sau khi bộ phim kết thúc, các vị khách lần lượt ra về. Gia đình họ cũng không ngoại lệ.

- Con bé ngủ rồi à? _ Bà Baek cố nhin cười nhìn Jun Seok đang cõng Ka Hee trên lưng.

- Vâng _ Jun Seok đáp khẽ rồi nhẹ nhàng cõng Ka Hee đi vào bãi đậu xe.

Sau lưng là ba vị phụ huynh đang mở cò trong bụng.

- À, mà con bé Eun Ri đâu rồi nhỉ? _ Bà Lim giả vờ hỏi, còn bày đặt ngó quanh quất. Bà Han với bà Baek cũng phụ họa theo.

- Hồi nãy con thấy nó đi đâu đó, chắc là về trước rồi _ Young Min nhún vai, trong lòng cảm thấy hơi lo lắng.

- Ôi trời! Con gái đi đêm vậy đâu có được! _ Bà Han tỏ rõ vẻ xuyết xoa.

- Để con đi tìm con nhóc đó, mọi người về trước đi! _ Young Min nói xong liền chạy đi.

- Ó, thế không lấy xe đi tìm mà lại đi bộ à!? _ Bà Lim nói lớn, nhưng Young Min đã đi khuất từ lúc nào.

Kế hoạch thành công hơn dự kiến~~~~

Giờ thì chỉ cần tưởng tượng ra một viễn cảnh tươi sáng thôi~~~

Young Min chạy vượt qua cầu. Sao con nhóc đó đi xa thế không biết? Tim nãy giờ chẳng thấy đâu cả?

Cậu chạy thêm một đoạn. Thấy một thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi bệt giữa đường, quay lưng lại với chỗ cậu đứng.

Young Min bực mình, thở hắt ra đầy tức giận. Cậu bước đến.

- Han Eun Ri! Làm gì ở đây!? Sao tự dưng lại bỏ đi!?

Eun Ri không buồn quay lại. Young Min thở dài. Cậu ngồi xỏm xuống bên cạnh Eun Ri:

- Sao tự dưng lại tự tiện đi về!? Sao lại không đi xe cùng mọi người!?

- Không thích! _ Eun Ri mắt nhắm mắt mở mếu máo nói. Ý nghĩa là muốn tự thân đi về không làm phiền đến cả nhà đang xem phim. Vậy mà Young Min lại hiểu lầm là vì cô ngồi gần cậu nên mới buồn bực bỏ về.

"Nhóc ghét anh đến vậy à?" Young Min hựt hắng, thầm nghĩ.

- Về thôi! _ Young Min khoác chiếc áo lên cho Eun Ri, sau đó cõng cô về.

Nằm trên lưng cậu, cô nàng dụi đầu vào gáy cậu, làm cậu nhột chết đi được.

Cái đó là trong lúc cô không tỉnh táo thôi, cậu biết thế chứ...

Nhưng vẫn làm cậu ảm áp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lee Myung Rin. Câu lạc bộ cổ động. Đối thủ thiện chí

g một tuần sau đó.

- Vậy là hai đứa quyết định vào câu lạc bộ cổ động à? _Jun Seok lấy một miếng dưa hấu bỏ vào miệng, mắt nhìn Ka Hee và Eun Ri ngồi đối diện.

- Vâng! _Eun Ri gật đầu phần khởi.

- Thật ra thì em định vào câu lạc bộ văn học và nghệ thuật cơ. Nhưng mà... _Nói đến đây Ka Hee hồi tưởng lại lời mẹ cô nói:

" Con suốt ngày cắm đầu vào mấy cuốn sách chưa cảm thấy chán à? Vào câu lạc bộ cổ động mà tập thể dục cho chân tay dẻo dai đi chứ!"

- Là vậy sao? _Young Min tiếp lời _ Trường mấy đứa hay thật, trường của tụi anh hồi đó đâu có cái câu lạc bộ nào đâu!

- Và lại Ka Hee tham gia vào câu lạc bộ này là vì một người! _Eun Ri nháy mắt.

- Ai vậy? _ Jun Seok và Young Min tò mò hỏi.

- Mấy điểm toán? _Một cô bạn xinh đẹp mà chỉ nhìn vẻ ngoài thôi là biết con nhà giàu- đang hỏi Ka Hee.

- 100 điểm _Ka Hee cầm tờ giấy kiểm tra giờ lên.

- 100 điểm? Tớ được mỗi 98 điểm _ Cô bạn kia nhún vai. Tên cô ấy là Lee Myung Rin.

Ở trong lớp của Ka Hee và Eun Ri, trước khi hai cô nàng nhập học thì Myung Rin luôn đứng nhất lớp. Nhưng kể từ khi Ka Hee nhập học thì hạng nhất trong lớp có sự thay đổi đến chóng mặt.

Myung Rin và Ka Hee luôn là hai cái tên sáng giá trong lớp, trong khối và cả toàn trường. Điểm của hai cô luôn na ná nhau tạo nên cái gọi là " đồng hạng nhất ".

Giờ vật lý.

- Bài kiểm tra của Ka Hee được 99 điểm, em làm rất tốt! _Vị giáo viên đưa bài kiểm tra cho Ka Hee.

- Myung Rin, em làm được 100 điểm, cứ tiếp tục phát huy nhé! _Vị giáo viên hài lòng mỉm cười với Myung Rin.

Thế là hai cô nàng nhìn nhau tóe lửa.

Giờ tiếng anh.

- Myung Rin, chỗ này em nghe sai, được 89 điểm nhé!

- Ka Hee, em làm tốt lắm! Cô dành cho em 100 điểm!

Thế là người giương cao đầu ngạo mạn, kẻ tức giận đến run người.

Giờ thể dục.

- Myung Rin, em lộn nhào rất tốt! Em có muốn tham gia đội tuyển thể thao của trường không?

- Ka Hee à? Hmm. _ Vị giáo viên suy nghĩ rồi lắc đầu _ Em bị hen suyễn mà. Cứ ngồi nghỉ ngơi đi, đừng vận động nhiều.

Vậy là Myung Rin lại được thể trêu Ka Hee là: " Đồ yếu ớt! " làm Ka Hee chỉ muốn đập đầu vào đầu hủ mà chết.

Quay lại với thực tại.

- Vậy là con nhóc Myung Rin gì đó cũng tham gia câu lạc bộ cổ động à? _ Young Min trầm trồ.
- Vâng. Vì vậy nên em sẽ không thua cậu ta nữa đâu ạ! _ Ka Hee tự tin nói, vo tròn hai bàn tay thành nắm đấm rồi giơ lên thể hiện quyết tâm.
- Lạ ghê! Từ lúc em đến Hàn Quốc cho đến giờ anh mới thấy được vẻ mặt phấn khởi này của em đấy! _ Jun Seok ngạc nhiên nói.

Thấy vậy, Eun Ri nghi ngờ thì thâm vào tai Young Min:

- Thấy không? Tôi nói là anh Jun Seok rất quan tâm đến Ka Hee mà!

"Chứ ai lạnh tanh như chúng ta đâu?" Young Min thâm nghĩ.

Chiều hôm nay. Tại phòng của Eun Ri.

- Đồng phục cổ động đẹp quá!!! _ Eun Ri vừa ngắm mình trong gương vừa trầm trồ.
 - Đúng là đồng phục cổ động có khác! Vừa vặn còn thoải mái nữa! _ Ka Hee hài lòng, đứng xoay xoay người.
- Chẳng là sau khi nhận đồng phục từ Hội học sinh, hai cô nàng bắt đầu thử đồ. Mỗi khi sinh hoạt câu lạc bộ phải mặc đồng phục này.
- Yo! Có cả bông tua nữa nè! _ Ka Hee ném hai cái bông tua lên không trung
 - Ngày mai tụi mình được tham gia câu lạc bộ rồi! _ Eun Ri cười vui vẻ.

Sân tập là ở phòng thể dục. Các bạn trong câu lạc bộ cổ động rất náo nhiệt và luyện tập nhiệt tình.

- Một...hai...ba!

Các bạn cổ động hô lên ba tiếng, ngay lập tức một cô gái liền được tung lên không trung.

Cô gái lộn nhào một cái trên không trước con mắt hâm mộ của các bạn cổ động viên khác, sau đó mới tiếp đất một cách kì diệu.

"Là Myung Rin" Ka Hee nhìn cô gái ấy.

Myung Rin rất nhanh tiến đến chỗ Ka Hee, nở nụ cười thách thức vô cùng:

- Con gió nào thổi bạn từ câu lạc bộ văn học đến đây vậy?

Ý là: "Nơi này không hợp với cậu đâu".

"Gió Tây ôn đới" Ka Hee dùng vốn kiến thức của mình nghĩ đại tên một ngọn gió nào đó, ngoài mặt rất tươi cười:

- Thích thì đến thôi! Làm người lâu lâu cũng phải "không biết thân biết phận" một chút!
- Thật vậy sao? Đúng là khiến mình lo lắng nha~
- Biết lo là tốt, nhưng lo xa có khi lại hỏng chuyện!

Eun Ri đứng ngoài thấy lửa đang nóng quá bèn tạt nước vào:

- Thôi, bữa nay tụi mình đến học hỏi, bạn Myung Rin cứ tiếp tục làm công việc của bạn đi, chúng mình không làm phiền nữa!
- Là cậu ấy làm phiền tụi mình mà? _ Ka Hee nhúm mày.
- Thôi nào, người trong một câu lạc bộ không nên chấp nệ với nhau đâu! _ Eun Ri cười qua loa.
- Đúng vậy, "chấp nệ" là chuyện chỉ có trẻ con mới làm thôi! _ Myung Rin cười.
- Bạn Myung Rin đây thì người lớn được với ai? _ Ka Hee cười đáp.

- Còn phải xem đã_Myung Rin nói rồi quay lưng bỏ đi thẳng

Đợi đến khi Myung Rin thật sự đi xa, hay nói đúng hơn là lừa thực sự tất, Eun Ri mới quay sang nói với Ka Hee:

- Tui mình cũng nên đi làm việc cần làm thôi!

- Ủ. Đi thôi!_ Ka Hee nói rồi kéo tay cô bạn thân đi về hướng ngược lại, trong lòng không thèm nhớ tới Myung Rin nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cảm giác từ trong tim

Chiều. Lúc Ka Hee đi từ thư viện thành phố về thì gặp ngay Jun Seok đi từ trong nhà ra.

- Em vừa đi đâu về vậy?_Jun Seok quan tâm hỏi.

- Dạ. Em đi đến thư viện để mượn sách tiếng anh ạ_ Ka Hee chìa mấy cuốn sách tiếng anh nâng cao dày cộp ra.

- Oh_ Jun Seok trầm trồ_ Em có thể đọc hết chúng sao?

- Vâng!_Ka Hee gật đầu, cười vui vẻ_ Em phải đọc hết chứ, em còn phải kèm tiếng anh cho anh nữa. Mà thôi, anh chuẩn bị đi, 6 giờ mình học.

Ka Hee nói rồi bước ngang qua Jun Seok đẩy cửa vào nhà. Đúng lúc tay cô chạm vào cánh cửa và chưa kịp mở ra, Jun Seok lao đến ôm chặt lấy cô ngã nhào xuống.

Chậu cây làm từ sứ ai để trên bờ tường rớt xuống " Choang!"

Ka Hee không dám ngẩng đầu, cho đến khi giọng nói ấm áp của anh cất lên:

- Em có bị thương không?_* Tay đang ôm thắt lưng Ka Hee*

- Dạ...không sao!

Để miêu tả một chút, Ka Hee lúc này đang nằm đè lên người Jun Seok.

Cô ngẩng đầu lên, vừa vận dụng tròng gương mặt hoàn hảo của anh. Hai người gần nhau đến mức có thể nghe rõ nhịp thở của đối phương.

Trong khoảnh khắc được gần một chàng trai đẹp mã, đã thế còn là hôn phu của mình, còn chưa kể đến hai tay anh ấy đang ôm trọn vòng eo của mình, Ka Hee nhất thời đứng hình, chưa nghĩ ra nên làm gì cho phù hợp.

Đây đúng là cảnh tượng đẹp như mơ thường thấy trong phim Hàn mà mọi người xem đến chán ngấy luôn rồi. Thường thì sẽ lồng vào trong những cảnh tượng này vài giai điệu lãng mạn và người xem lại được dịp trầm trồ.

Nhưng đời không như là phim. Cho dù là nam chính và nữ chính đều đang " mãi nhìn nhau đắm đuối " nhưng thay vì là tiếng nhạc đầy tình cảm thì là hàng loạt tiếng bước chân đổ dồn:

- Trời! Jun Seok! Ka Hee! Hai đứa làm gì ở đây?_ Bà Kim lo lắng rồi chột hét lên_ Ôi, chậu cây xương rồng bé nhỏ của mẹ!

Jun Seok và Ka Hee giật mình rồi mới buông nhau ra, đứng bật dậy. Nhìn thấy cả hai lúng ta lúng túng như gà mắc tóc, mặt thì đỏ lựng hết cả lên, Young Min và Eun Ri bỗng nhìn nhau.

- Ố ố, Ka Hee à sao cậu lại ngã đè lên người anh Jun Seok thế kia?_ Eun Ri tỉnh ranh hỏi.

- Ca...cái này...._ Ka Hee ngập ngừng, mặt thì đỏ như con cua bị luộc chín_ Lúc đó...Anh Jun Seok th...ấy chậu c...ây roi xuống nên k...éo tở ra nên m...ới ngã đè lên nhau....

- Vậy cậu có sao không?_ Eun Ri hỏi.

- Không...không sao...

- Vậy là tốt rồi! Mấy đứa mau vào nhà nhanh đi!_ Bà Han kéo tay từng đứa một vào nhà_ Jun Seok nữa cháu! Vào nhà thôi, đứng lâu gió lạnh đấy!

Và thế là cả nhà kéo vào trong, bỏ rơi bà Kim đang ngồi tiếc rẻ chậu xương rồng yêu quý.

Sáu giờ bốn lăm phút tối.

- Kiến thức cơ bản ở trung học ta đã học xong rồi anh! _Ka Hee cười_ Ngày mai sẽ học kiến thức nâng cao nhé!

Ka Hee đưa một bài kiểm tra đến trước mặt Jun Seok:

- Anh làm xong bài này nộp lại cho em rồi ta nghỉ sớm!

Jun Seok nhận lấy và chăm chỉ cặm cụi ngồi làm. Gần đây điểm của Jun Seok riêng môn tiếng anh đã lên hẳn mức khá trong khi một tháng trước còn ăn trứng ngỗng đều đều.

Nhờ Ka Hee nên mới được như thế.

- Anh này! _Ka Hee ngập ngừng, đợi đến khi Jun Seok ngẩng đầu lên thì mới nói tiếp_ Cho em cảm ơn chuyện hồi chiều anh đã đẩy em ra. Nếu không thì em đã phải nhập viện rồi!

Chậu cây đó sẽ rơi thẳng vào đầu cô nếu Jun Seok không đẩy cô ra, hay nói đúng hơn là ôm cô lộn nhào xuống đất.

- Có gì đâu! Người một nhà với nhau mà! Với lại em cứ coi như là lời cảm ơn của anh vì em đã giúp anh học thôi! _Jun Seok khách sáo nói, thật ra là đang ngại chết đi được!

- Nói gì thì nói, em vẫn phải cảm ơn anh! _Ka Hee cười ngại ngùng, sau đó liền về đúng phong cách của mình_ Mà anh làm bài tiếp đi mình còn nghỉ sớm!

Jun Seok cũng không biết nói gì nữa, tiếp tục cúi đầu làm bài. Ka Hee ở đối diện anh chống cằm đọc sách.

Buồn ngủ, tay đang chống cằm của Ka Hee buông thõng xuống, đầu cô theo đó mà chuẩn bị rơi xuống bàn học.

Một lần nữa, một tay Jun Seok vươn đến, đỡ đầu cô khỏi va chạm với mặt bàn.

Jun Seok thờ dãi nhìn ai kia đang ngủ ngon trên tay mình, tự dưng cảm thấy hơi áy náy pha chút xót xa.

Ngày nào anh cũng thấy cô đi mượn sách tiếng anh nâng cao ở thư viện, rồi ngồi đọc cho đến sáng.

Thức khuya quá nên mới dễ ngủ như vậy nha?

Thật là biết cách khiến cho người khác lo lắng.

Jun Seok cũng không để ý, lúc làm bài anh cũng cứ lén nhìn cô suốt.

"Mình làm sao vậy?" Anh nhớ lại lúc chiều ôm cô ngã xuống, cảm giác ấm áp mềm mại khi ôm một người con gái làm mặt anh đỏ bừng lên.

Lòng nghe xốn xang lạ thường.

Jun Seok đập đầu xuống bàn, trách mình nghĩ vẩn vơ tận đâu đâu.

Lúc Ka Hee dậy đã là tám giờ tối.

Cô ngồi dậy, phát hiện ra đang ở trong phòng mình, chiếc chăn còn đang được đắp lên người cô một cách chần chu...

Trên bàn học còn có một bài kiểm tra được kẹp chính tề.

Cô khẽ mỉm cười.

Đêm nay Eun Ri qua phòng Ka Hee ngủ chung. Lí do là vì Eun Ri thấy trống trải quá nên rủ Ka Hee ngủ cùng cho vui.

Hai cô gái nằm trên tấm nệm, đắp chăn nhưng chưa tắt đèn ngủ. Họ cùng nhau nói chuyện, về đủ thứ trên trời dưới đất. Lâu lâu lại có tiếng cười khúc khích của hai cô nàng.

Chủ yếu là Eun Ri ba hoa. Nào là chuyện thường ngày, chuyện xa xôi, chuyện nói xấu,... đều được cô nàng kể rất sống động, còn thêm mắm dặm muối

vào.

Nhiều nhất là chuyện về Young Min.

- Tớ thật sự ghen tị với anh Jun Seok và cậu quá trời _Eun Ri nói một cách uể oải_ Hai người các cậu cứ mở miệng ra là anh anh em em ngọt xớt, chẳng bù cho tên Young Min đó với tớ chút nào! Hờ ra cái là cãi nhau.

- Anh Young Min cũng hiền mà. Chẳng qua muốn gây ấn tượng thì phải vậy _Cậu sau Ka Hee nói thầm trong lòng.

- Mà cậu có cảm thấy thích anh Jun Seok không?

- Bình thường thôi. Nói chung là có thể sống cùng một nhà bởi tính cách anh ấy khá dễ chịu. Nhưng còn nếu thích thì không hẳn. Chẳng qua là sự kính trọng và quý mến thông thường giữa một đứa em gái với người anh của mình, tớ nghĩ thế.

- Tên Young Min với tớ thì không trông mong gì rồi...Nhưng mọi người trong nhà rất trông mong vào hai người các cậu đấy...

- Hà? _Ka Hee trố mắt.

- Chứ còn gì nữa. Hôm đi xem phim đấy, mẹ cậu với các bác cố tình để hai người ngồi cạnh nhau rồi ăn chung một hộp bắp rang đấy còn gì...Tại vì hai người quá thật thà quá lương thiện nên mới bị lừa như vậy..._Eun Ri chống cằm nhìn cô bạn mình, sau đó rất chán nản nói tiếp_ Mà hôm đó sao tớ tự về nhà ngủ được nhỉ? Hmm...

Ka Hee hơi ngớ người. Hôm đó...cô với anh còn nhìn nhau đăm đăm nữa...

Mãi mê nghĩ ngợi điều gì đó, cô cũng không để ý xem Eun Ri đang than vãn cái gì, lâu lâu ậm ừ cho có...

- Tớ ngủ đây! _Eun Ri nằm xuống ngủ. Cô nàng đang nghĩ làm sao mà mình về nhà được nhưng nghĩ hoài không ra nên không thèm nghĩ nữa.

- Ngủ ngon! _Ka Hee giật mình rồi tắt đèn ngủ.

Cô vòng tay ôm Eun Ri, nhưng hình như cái ôm này hơi khác với lúc ôm Jun Seok hồi chiều...

Thật kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mất điện

Sáng hôm sau. Lúc cả nhà đang ăn sáng.

- Mấy đứa này! Hôm nay bác tổ trưởng tổ dân phố rù cả phố đi tắm suối nước nóng đấy, mấy đứa có đi không? _Bà Kim hồ hởi hỏi.

- Dạ không! _Cả bốn cùng đồng thanh, cơ bản không thèm để ý tới.

- Mà cái ông đấy đúng là thừa tiền mà, năm nào cũng rù cả phố đi suối nước nóng hết đó! _Bà Lim nói. (P/S: Còn bà thì có cả một cái tập đoàn, đúng là thừa tiền nhi ><)

- Mấy đứa không đi thì thôi, để bọn mẹ đi vậy! Mấy đứa đi học về tự nấu cơm ăn đi nhé, bọn mẹ đi đến hơn 10 giờ tối mới về đấy! _Bà Baek nói với bốn bạn trẻ.

- Vâng, vậy thôi tụi con đi đây! _Ka Hee nói rồi đứng dậy.

- Tụi con cũng đi đây! _Nói rồi cả Eun Ri, Jun Seok và Young Min đều đồng loạt đứng lên.

- Đi cẩn thận nha! _Bà Han dặn dò.

Đợi đến khi bốn bạn trẻ đi khuất, bốn vị phụ huynh lắc đầu thờ dài nhìn nhau rồi lao vào... ăn tiếp!

- Vậy là chỉ có mỗi anh Jun Seok với Ka Hee biết nấu ăn hả? _Eun Ri và Young Min đồng thanh. Từ khi nào mà họ lại có chung suy nghĩ một cách đáng ngạc nhiên như vậy nhỉ? Thật là khiến người ta nghi ngờ quá đi~

- Ủ, hai người cứ ở ngoài phòng khách chơi đi, tớ kèm anh Jun Seok học luôn, tầm sáu rưỡi là có cơm ăn thôi! _Ka Hee nói rồi bước vào phòng Jun Seok. Anh không nói gì, sau khi theo cô bước vào thì nhẹ nhàng đóng cửa.

Young Min và Eun Ri ở ngoài phòng khách định xem ti vi, khổ nỗi Eun Ri muốn xem phim hoạt hình, còn Young Min muốn xem phim hành động, thành ra hai người tranh nhau cái điều khiển ti vi.

Bốn vị phụ huynh của chúng ta thì đã đi suối nước nóng từ lâu rồi.

Khoảng sáu giờ tối.

Jun Seok và Ka Hee chuẩn bị nấu nướng.

- Trong tủ lạnh có gì hả Ka Hee? _Jun Seok vừa đeo tạp dề vừa nói.

- Để em xem... Có rau thơm, xúc xích, kimchi, kimbap, thịt bò, trứng, cá, rong biển, tôm, cá,... _Ka Hee đọc ra một loạt như thể cái máy được lập trình sẵn.

- Em mang thịt với trứng ra đây _Jun Seok nói nhẹ nhàng mà như ra lệnh.

Ka Hee đương nhiên làm theo, sau đó cô lật đặt đi đun nước.

Jun Seok bắt đầu với món thịt. Khi anh vừa chạm tay vào miếng thịt thì...

Cụp...!

Mọi thứ xung quanh tối đen như mực.

- Chuyện gì vậy? _Jun Seok lau tay vào cái khăn.

- Cúp điện hả anh? _Ka Hee ngơ ngác.

- Để anh ra phòng khách xem thử! _Jun Seok nói rồi định bụng ra ngoài phòng khách, thăm nghĩ chắc là cầu dao có vấn đề. Chưa đi đến cửa bếp đã thấy Eun Ri và Young Min cầm hai cái đèn pin bước vào:

- Cúp điện rồi! _Young Min uể oải nói, pha lẫn thất vọng _Bọn này đã kiểm tra cầu dao và...Ok I'm fine!

- Hức! _Eun Ri đứng dựa vào bức tường, khịt mũi _Đã nấu được món nào chưa?

Ka Hee lắc đầu đầy chán nản, Eun Ri cụp đôi mắt long lanh xuống.

- Không sao. Vẫn còn ga với nước, chắc vẫn nấu được! _Ka Hee nói rồi nhấc ấm nước đang sôi ra rót vào phích giữ nhiệt, tiện tay khóa ga.

- Ủm, không có điện thì nấu bằng ga thôi chứ biết làm sao!? _Jun Seok vo gạo, đổ vào nồi chống dính rồi bắc lên bếp.

Nhưng mà bật bếp mãi không lên.

- Hết ga hả? _Young Min nghiêng đầu, ái ngại hỏi.

Jun Seok gật đầu đầy phũ phàng đáp lại.

- Vậy giờ chúng ta ra ngoài tiệm ăn cho qua bữa đi nha? _Eun Ri ra ý kiến. Cả bọn cùng gật đầu đồng ý.

Tối.

Gió thổi vù qua bốn bạn trẻ đang đứng trước cổng nhà.

- Sao có thể quên... _Ka Hee thần thờ...

-....là hôm nay cả phố đi suối nước nóng chứ!? _Eun Ri cũng thần thờ không kém.

- Hàng nào hàng nấy tối om, hình như ai cũng đi hay sao ấy? _Young Min ngó quanh quất để nín chút hi vọng.

Vâng. Cả bốn bạn trẻ cũng không biết, bác điện nước trong phố cũng được mời đi suối nước nóng. Bác ấy tưởng rằng cả phố ai cũng đi nên đã đặt giờ cho ngắt điện theo chủ trương "Tiết kiệm là quốc sách" ~~~

Bầu không khí im lặng như thể lấp đầy nỗi tuyệt vọng...

Không ai bảo ai, họ cùng quay gót bước vào nhà.

Jun Seok và Young Min cầm đèn pin đi tắt. Eun Ri và Ka Hee thì ngồi làm bài tập từ cái đèn pin nhỏ nhỏ.

Mười lăm, ba mươi, rồi một tiếng trôi qua...

Vẫn chưa có điện.

Đã tám giờ tối và nỗi tuyệt vọng ngày càng lớn dần.

- Đói quá, tớ chịu không nổi! _ Eun Ri đập bàn.

Con nhà tài phiệt mà, có biết đói là gì đâu.

- Còn sức đập bàn là nhóc vẫn còn khỏe lắm! _ Young Min tuy đói nhưng vẫn không quên chế giễu.

- Kê vô dụng như anh không có quyền đàm phán ở đây! _ Eun Ri hừ lạnh.

- Còn nhóc thì không ai thêm lợi dụng! _ Young Min cười đều _ Đúng là tự sát vào mặt mình!

- Anh...! _ Eun Ri bực mình gất lên. Cái tên này, nhường cô một chút thì chết sao!?

Đúng là, đói thì đói vẫn còn sức cãi nhau.

Trái với hai kẻ ồn ào kia, Ka Hee nằm vật xuống bàn, tay xoa xoa cái bụng rỗng tuếch. Còn Jun Seok thì ngồi bất động, im lặng như kẻ tàng hình.

- Hức. Anh không đói à? _ Ka Hee nhìn anh đang tỉnh queo, cô còn uống nước cho đỡ nấc cụt.

- Có chứ _ Trong ánh sáng mờ ảo từ chiếc đèn pin, Ka Hee cảm thấy anh đang mỉm cười rất dịu dàng, rồi chất giọng nhẹ nhàng của anh lại vang lên _ Em đói lắm à?

Ka Hee gật đầu thay cho lời đáp. Cô thấy Jun Seok thở dài, rồi anh đứng lên:

- Đề anh xem thử nhà mình còn mì ăn liền không?

Nghe đến đó, hai mắt Ka Hee sáng quắc lên. Cô bò dậy theo anh vào bếp...

Chỉ tầm tám phút sau...

- Mọi người ăn tạm mì này! _ Ka Hee với Jun Seok cùng tiến vào phòng khách, hai tay cầm hai tô mì nóng hổi.

Young Min với Eun Ri ngửi thấy mùi mì tôm, không cần biết trong đó có độc hay không, liền lao vào ăn như hổ đói.

- Ngon quá! _ Eun Ri cười vui vẻ _ Bí quyết là gì vậy?

- Có gì đâu! Đã là bí quyết thì không thể nói được! _ Ka Hee vẫn cười.

Khi đói thì ăn gì cũng ngon thôi.

Hôm đó hơn mười giờ bốn vị phụ huynh mới về đến nhà.

Bốn vị phụ huynh có mang về gà rán và lúc đó thì điện cũng sáng trở lại.

Chỉ có điều, các bạn trẻ của chúng ta đã đi ngủ từ đời nào và không thèm đoái hoài gì đến món gà.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thứ hạng

Cuộc phân cấp thứ hạng? _Jun Seok ngậm đầu, tò mò hỏi Ka Hee.

- Vâng! _ Ka Hee gật đầu _ Tức là tụi em sẽ làm bài kiểm tra năng lực, sau đó dựa vào điểm số để phân hạng cao thấp trong lớp ạ!

- Vậy tức là nếu ai cao điểm nhất thì giành hạng nhất lớp, hạng chót lớp sẽ bị phạt hả? _ Bà Lim cũng tò mò hỏi.

- Dạ! _Lần này thì Eun Ri gật đầu _ Kiểu gì thì lần này tụi con cũng đoạt được hai vị trí đầu lớp cho xem!

- Ka Hee thì còn có thể chứ nhóc thì anh nghỉ ngơi lắm! _ Young Min nhìn Eun Ri trêu tức, mắt nheo nheo ra vẻ nghỉ ngơi.

- Anh nói gì hả!? _ Eun Ri gân cổ cãi lại. Và một cuộc đấu võ miệng lại bắt đầu.

Jun Seok nhún nhún vai không quan tâm đến họ, anh quay đầu, hỏi Ka Hee ngồi ngay bên cạnh:

- Lần này em có tự tin vượt được Myung Rin không?

- Có chứ ạ! Em không tin cậu ấy có thể vượt được em! _ Ka Hee cười một cách tràn trề sức sống.

Hai người họ tiếp tục nói chuyện mà không hề biết bốn vị phụ huynh đang thầm mở cờ trông bụng " Chà, tụi nó thân nhau hơn rồi kìa! "

Ka Hee bước vào lớp sau tiếng chuông báo hiệu giờ học bắt đầu.

Tiết đầu tiên là tiết của cô giáo chủ nhiệm - cô Kwon. Đồng thời cô giáo sẽ cho bài kiểm tra để đánh giá thứ hạng.

Các bạn cứ nhao nhao cả lên, ai nấy cứ cầm cuốn sách toán chăm chăm vào học.

Ka Hee quét mắt, trong một giây đụng phải gương mặt lạnh như băng của Myung Rin. Như đã nói, trước kia Myung Rin lúc nào cũng dẫn đầu toàn khối về thành tích. Sự góp mặt của một đứa chân ướt chân ráo như cô đã làm cho cục diện thay đổi.

Ka Hee kéo ghế ngồi xuống, bộ dáng kiêu ngạo lại như không kiêu ngạo, trong đáy mắt toàn là vô thường.

Bất cứ hình thức gian lận nào cũng sẽ chịu kỉ luật.

Nghe cô Kwon phổ biến nội quy, ở bàn bên kia, Myung Rin khẽ liếc qua Ka Hee một cái.

Cô cười lạnh. Nhưng không hiểu tại sao trong lòng lại cảm thấy muốn bỏ cuộc.

Đề bài được phát ra, nhìn sơ qua cũng là không khó lắm.

" Không khó lắm " với Ka Hee thực ra rất khó với kẻ khác.

Ka Hee dùng bút chì vẽ vẽ lên đề bài, khoảng mười phút sau mới bắt đầu làm bài.

Ừm, cứ coi như cô chấp cậu ta mười phút.

Ka Hee dùng gôm tẩy hết mấy hình vẽ khi nãy, chỉ khoảng sáu phút sau đã làm xong bài.

Nhìn qua, Myung Rin cũng vừa xong, Eun Ri vẫn đang ngồi viết viết gì đó, chẳng biết là đang làm bài hay đang ngồi chơi, các bạn khác đều đang bấm máy tính loạn cả lên.

Ka Hee nằm xuống bàn, nhắm mắt tưởng chừng đang ngủ. Chẳng qua, cô đang suy nghĩ về vài thứ...

Trước kia khi cô chưa nhập học, trong lớp có Sa Na xếp hạng 2, Ra Yeon xếp hạng 3, Myung Rin luôn hạng nhất... Có thể nói ba người bọn họ chính là top 3 làm mưa làm gió ở các kì thi trong trường và lên đến tầm Quốc gia.

Còn bây giờ, Myung Rin và cô lại tranh nhau hạng nhất. Từ trước đến giờ Myung Rin vốn chưa hề có đối thủ, nay lại cùng cô tranh giành, cô biết, tâm lí cậu ta bị tổn thương vô cùng sâu sắc.

Hạng hai trong lớp khỏi bàn đến, Eun Ri luôn độc chiếm khiến cho nhiều bạn muốn đồng hạng cũng không được. Có lẽ điều này cũng làm tổn thương đến hai bạn Sa Na và Ra Yeon, họ bị tụt khỏi top 3 của trường, vị trí trong lớp bị tụt xuống thành 10 và 11.

Còn chưa kể, một số tinh anh của lớp khác cũng chuyển vào lớp cô, thứ hạng trong lớp bị đảo qua đảo lại rất lộn xộn và phức tạp.

Nghe tiếng gõ bút quen thuộc, Ka Hee không thèm ngẩng lên cũng biết là Eun Ri đã xong bài. Các bạn khác cũng có bạn vừa xong, ấy nhưng chưa kiểm tra lại xem làm có đúng hay không.

Cô Kwon ngồi trên bàn giáo viên, mỉm cười rất hài lòng. Cô càng nhìn càng cảm thấy quý mến Ka Hee, lại cũng cảm thấy, Myung Rin mà cô cưng chiều bây giờ cũng đã có việc cần làm, không còn nhàm chán nhàn nhả như trước.

Cô lại nhìn sang hai học trò cùng Sa Na và Ra Yeon vẫn đang cắm đầu làm bài, lòng cô khá lo lắng, hai con bé vốn là hai học sinh rất ngoan hiền, gia đình cũng rất tốt, cô nghĩ mãi cũng không ra tại sao hai trò lại có thể tụt hạng như vậy?

À, nói đến mới nhớ.

Ka Hee nhắm mắt, xoay đầu.

Ra Yeon rất ghét cô. Có lẽ là vì ghen tị, hoặc cũng có thể là linh cảm của cô sai.

- Các em bỏ bút xuống!

Một câu này như tiếng chuông báo tử, các bạn trong lớp rất sợ hãi, nhưng cũng không dám trái lời.

Đợi đến khi cô Kwon đã cầm hết những bài kiểm tra ra khỏi lớp, các bạn trong lớp mới ôi ôi lên đầy tiếc nuối. Những tiếng xì xào vang lên:

" Ôi, tớ còn chưa kịp làm xong bài"; " Tiếc quá!"; " Đây, đáp án có phải XXX không?"; " Kiểu này thì Myung Rin lại hạng nhất chắc rồi!"; " Ka Hee sẽ giành hạng nhất cho xem".....

Ka Hee không để ý những lời đó. Cô không thích mình là trung tâm của một vấn đề nào đó, càng không thích việc mình bị lôi ra cá cược, cũng không thích bị đem ra so sánh với kẻ khác.

Cô cùng Eun Ri ngồi đợi đến cuối giờ, cả Myung Rin cũng vậy.

Có điều gương mặt của Myung Rin hơi nặng nề, không biết là vì làm bài không tốt hay là đang lo cho vị trí dẫn đầu của mình.

Ka Hee nghiêng về phương án thứ hai hơn. Myung Rin không thể làm bài không tốt, bằng không là do mắt cô bị mù.

Cô Kwon bước vào lớp, mỉm cười rất dịu dàng. Tuy nhiên khi thấy cô cả lớp đều im lặng như đang sợ sệt cái gì đó, hay nói đúng hơn là sợ xấp bài kiểm tra trên tay cô Kwon.

Bởi vì ai làm bài thấp điểm nhất thì sẽ bị phạt.

- Lớp ta có ba mươi bảy bạn đúng không?_ Cô Kwon nhìn cả lớp một lượt, sau đó nói.

- Vâng!_ Cả lớp đồng thanh.

- Vậy thì cô sẽ đọc tên từng bạn từ hạng ba mươi sáu trở lên, bạn nào có tên thì lên bảng nhận bài kiểm tra về nhé!_ Cô Kwon nói tiếp_ Hạng 37 sẽ được công bố sau cùng, cộng với hình phạt và bị phê bình trước lớp nhé!

- Vâng..._ Có thể cảm nhận được sự nặng nề trên gương mặt của từng học sinh.

- Hạng 36, Joo Kyung Gil!

- Ôn trời!_ Bạn nữ đứng dậy, trước đó còn cảm ơn trời.

Thế rồi từng bạn từng bạn lên lấy bài kiểm tra về. Ai cũng thờ phào vì mình không đứng chót lớp.

- Hạng 4. Han Sa Na!_ Cô Kwon đưa bài kiểm tra cho cô học trò yêu quý_ Trò làm rất tốt, so với thứ hạng lần trước đã tăng lên 6 hạng. Tiếp tục phát huy nhé!

- Em cảm ơn cô!_ Sa Na cúi đầu, hân hoan cầm bài làm về chỗ. Các bạn xung quanh xúm lại chúc mừng. Vì Sa Na rất được yêu quý.

Trong lớp còn 5 bạn chưa được gọi tên.

Ra về. Thấy gương mặt Ka Hee tối sầm và đờ đờ sát khí, Jun Seok nhướn mày.

Eun Ri cũng chán không thèm nói. Nhưng bất gặp ánh mắt chứa vạ lời muốn hỏi của Jun Seok, cô nhún vai:

- Ka Hee đồng hạng nhất với Myung Rin, một trăm điểm tuyệt đối!

Nói xong câu này, Jun Seok lại nhìn Ka Hee. Anh mới biết thêm về cô: cô ghét nhất là đồng hạng.

- Ủm, vậy là giỏi rồi! Ka Hee làm bài nhanh hơn Myung Rin đúng không?

- Quan trọng là kết quả thôi anh ạ! _ Ka Hee chán chường đáp lại Jun Seok. Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả.

Nhưng Ka Hee cho dù làm bài nhanh hơn đi chăng nữa, cô cũng không có cảm giác vui vẻ hay thắng cuộc.

- Thì cũng là hạng nhất mà! Sao lại tức giận chứ!? _ Young Min cười.

- Em không cần hạng nhất! Em cần vượt Myung Rin kia! _ Ka Hee bực mình, lầm bầm _ Sao trên đời này lại không có thang điểm thứ 101 chứ!?

Jun Seok ngoài việc cười tủm tỉm ra thì cũng rất biết cách an ủi:

- Không sao, còn nhiều cơ hội! Thi học kì em cố gắng vượt qua con bé đó là được mà!

- Ừ phải đó. Chỉ ít thì em còn hơn con nhóc này, nhỉ? _ Young Min nói rồi nheo nheo mắt, ám chỉ một ai đó _ Nhóc hạng nhì?

- Câm ngay! _ Eun Ri gào lên.

Ka Hee cười, nổi bực bội trong lòng cũng vui đi chút ít.

Phải ha, còn thi học kì nữa mà. Đến lúc đó rồi vượt cũng chưa muộn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thay đổi kiểu tóc

Hôm qua, hạng 3 thuộc về một bạn nữ nào đó trong lớp. Ra Yeon - hồi trước đứng hạng 11, nay tụt xuống đến hạng chót lớp.

Cậu ta nhìn cô, cay cú vô cùng. Nhìn qua Myung Rin, cũng chứa đầy sự căm ghét.

Ka Hee ngồi trước gương, nhớ lại ánh mắt của Ra Yeon, cảm thấy ám ảnh, liền ngồi thờ thẫn một chút.

Hai tay cô chải chải tóc, mắt lại không nhìn vào tấm gương trước mặt. Đột nhiên Eun Ri lại gần, cất giọng nói lạnh lạnh:

- Tóc cậu dài hơn rồi nhỉ? _ Eun Ri cười, cùng lúc đó khiến cho Ka Hee giật bắn mình.

Eun Ri đương nhiên nhận ra phản ứng khác lạ này của cô bạn, nhưng cũng không quá đi sâu vào, chỉ đơn giản chép miệng rồi nói tiếp:

- Mới hôm nào tóc cậu chỉ dài hơn rái tai một chút, vậy mà giờ đã dài ngang vai rồi!

Ka Hee nghe xong hơi khựng lại, rồi nhìn vào gương. Đúng là thời gian trôi nhanh thật. Mới đó mà tóc cô đã dài vậy rồi.

- Có định đi cắt không? _ Eun Ri đoán rằng câu trả lời sẽ là "Có".

- Không. Để dài cho đẹp _ Ka Hee nhún vai. Dạo này cô khá có hứng thú với việc nuôi tóc dài. Nhưng cũng không nên dài quá. Ngang vai như thế này là ổn rồi.

Nhưng nên buộc tóc làm sao cho đẹp nhỉ?

Ka Hee nghĩ, rồi hồi tưởng lại...

Vào một buổi chiều lộng gió...

Ka Hee kèm Jun Seok học Tiếng Anh như bình thường. Bỗng có tiếng gọi từ đằng xa:

- Jun Seok! Ra đây mẹ có việc cần nhờ! _ Tiếng bà Kim lạnh lạnh.

- Vâng! _ Jun Seok vọng lại thật to, sau đó nói nhỏ với Ka Hee _ Anh ra ngoài kia chút nhé!

Ka Hee gật đầu, nhìn theo Jun Seok cho đến khi anh ra khỏi phòng. Cô thở phào, tay mân mê trang sách, sau đó hình như chịu không nổi nữa liền đứng dậy ngắm nghía căn phòng của anh. Vốn dĩ là người rất tò mò, nay lại được vào phòng hôn phu của mình học tập, suốt gần một tháng qua là cô đã rất kiểm chế rồi.

Cũng khá gọn gàng, sạch sẽ và ngăn nắp. Tủ sách to đùng, nhưng mấy ngăn dưới chỉ toàn là sách giáo khoa rất thừa thớt, còn bốn ngăn trên thì chật ních, hầu như toàn là album của thần tượng. Ka Hee chắc chắn mấy cái, rồi đưa mắt lên nóc tủ.

Nóc tủ chỉ có vài tập hồ sơ gì đó cô không rõ đã phủ bụi, nhưng bên cạnh là một chiếc máy radio anh dùng để bật nhạc tập nhảy lúc ở nhà. Hình như nhãn hiệu này đã lâu, hiện nay trên thị trường cũng không còn bày bán, nhưng nhìn cách mà anh giữ gìn nó hình như vẫn còn xài tốt.

Ờm, mà bác Kim nói, từ lúc cô qua Hàn Quốc đến nay chẳng thấy anh tập nhảy ở nhà bao giờ, mặc dù thường xuyên anh vẫn đến công ty tập luyện.

Ka Hee đỏ mặt " Có thể là anh ấy ngại chăng? " Ồ. Nói đúng lắm. Anh ấy rất xấu hổ đấy.

Ka Hee nhìn ngắm thêm chút. Định về chỗ thì một quyển vở rơi xuống đất, những trang sách được lật ra trước mắt Ka Hee. Cô cầm lên, chỉ định nhặt lên để lại trên kệ sách. Nhưng một dòng chữ hiện ra trước mắt cô...

" Hình mẫu lí tưởng: Cô gái có đôi mắt to tròn, mái tóc được buộc cao lệch qua một bên, biết nấu ăn, đảm đang..."

Ví dụ của tóc buộc cao lệch

Ví dụ của tóc buộc cao lệch.

Nghe tiếng bước chân, Ka Hee gấp vội cuốn sách để lên kệ, rồi lại ngồi xuống đúng chỗ, Ka Hee cố tỏ ra bình thường.

Ngay lập tức, Jun Seok bước vào, họ lại cùng nhau học như chưa hề có gì xảy ra.

Ka Hee cầm chiếc lược chải chải vuốt vuốt, nhìn trên điện thoại cách buộc tóc cao lệch. Cô khiến cho Eun Ri há hốc mồm.

" Lạy trời, Ka Hee chưa bao giờ ngồi trước gương quá mười phút..." Eun Ri nhìn đồng hồ, trong lòng thầm cảm thán một câu. Sau đó cô nhìn nhìn Ka Hee, càng nhìn cô lại cảm thấy đây không phải là cô bạn của mình.

" Ka Hee hôm nay lạ quá! " Còn bày đặt buộc lệch tóc nữa cơ đấy. Quái!

Ka Hee cô biết rất nghiêm túc, nhưng cũng rất lười. Lười trong việc chăm sóc bản thân. Cho dù là cậu ấy không uống cà phê, không thức khuya, nói chung là không làm điều gì có hại cho sức khỏe, nhưng Ka Hee rất lười việc chăm sóc vẻ ngoài của mình. Nói nghe thì đúng là thấy giản dị thật, nhưng làm bạn Ka Hee bao năm nay, cô mới thấy lần đầu tiên Ka Hee chịu buộc tóc, vì bình thường thì cô nàng chỉ để tóc thả dài thôi. À mà tóc Ka Hee cũng không dài cho lắm.

Eun ri đập tay lên trán. Đúng là phá kỉ lục, một kiểu tóc thôi cũng có thể khiến Ka Hee thiên tài của cô mất đến ba mươi phút cố gắng mà vẫn chưa xong. Từ trước đến nay, Ka Hee luôn bĩu môi dè bĩu mỗi khi cô làm một kiểu tóc mới, vì theo cậu ấy việc này là vô cùng tốn thời gian.

Hay lắm! Bây giờ cậu ấy lại làm thứ mà cậu ấy dè bĩu!

- Cần tóc buộc hộ không? _ Eun Ri lân la đến gần, có ý tốt muốn giúp.

- Cảm ơn, nhưng tóc muốn tự buộc! _ Ka Hee nói, tóc cô lại rớt ra một chùm.

" Tóc đã ngắn thì chớ..." đã thế còn cố tình buộc cao cơ. Eun Ri bĩu môi.

- Xong! _ Ka Hee phui phui tay, đánh thêm một cái kẹp tóc lên trán bên phải _ Đẹp không?

-..... _ Eun Ri nuốt nước bọt cái ực. Đúng là nhìn Ka Hee xinh hơn thật, nhưng mắt đi về sắc sảo vốn có.

- Được rồi! _ Ka Hee tháo tóc ra _ Giờ phải buộc lại.

- Sao vậy? _ Eun Ri hỏi. Trông cũng gọn gàng mà?

- Không thể để ngày nào cũng mất bốn mươi sáu phút chỉ để buộc tóc.

À, cho nên bây giờ tháo ra buộc lại là để luyện tập buộc nhanh hơn sao?

Eun Ri đập tay lên trán lần hai. Cô ngã xuống giường, hét lên một tiếng.

Trả Ka Hee sắc sảo giản dị của cô về đây!

Có vẻ mọi người trong nhà đều rất bất ngờ vì kiểu tóc mới của mình.

Ka Hee trầm nghĩ. Cô thấy kiểu tóc này cũng khá hợp với cô mà?

Jun Seok nhìn thấy kiểu tóc của cô vào buổi sáng thì cũng không quá bất ngờ, nói chung là rất bình thường mà ăn uống. Không hiểu sao cô lại muốn Jun Seok bất ngờ vì kiểu tóc của cô cơ...

Ka Hee thấy Young Min và Jun Seok đạp xe đến đón Eun Ri và cô về. Young Min và Eun Ri vẫn cứ cãi nhau âm ỉ, anh Jun Seok vẫn rất dịu dàng.

Dưới ánh chiều tà, gương mặt anh toát lên một vẻ sáng chói xa cách, không ai đủ khả năng để với tới.

Ka Hee nghĩ thế, lòng hơi hụt hẫng một chút. Không hiểu sao cô cảm thấy tuy hai người đang cãi nhau kia lúc nào cũng chọc phá nhau, lại còn thân thiết hơn cô với Jun Seok.

Trong tâm thức Ka Hee đang đợi một điều gì đó, đúng hơn là điều gì đó từ anh.

- À, Ka Hee này! _ Đột nhiên, Jun Seok quay sang cô.

- Vâng? _ Ka Hee ngược mắt nhìn, đôi mắt vẫn không mờ đi vẻ sắc sảo.

- Kiểu tóc của em... đẹp lắm! _ Anh cười. Bỗng dưng cô cảm thấy, chỉ một nụ cười của anh cũng có thể che đi cả ánh chiều tà, chỉ một nụ cười cũng có thể làm mặt trời dịu êm cho một ai đó.

Cô mỉm cười, nụ cười tươi tắn và xinh đẹp nhất mà cô có.

Trái tim hai người cùng lạc một nhịp.

- Mà sao em lại làm kiểu tóc này vậy? _ Jun Seok hỏi, cổ tình phá đi sự lãng mạn đầy ngượng ngùng vừa rồi.

- Hừ, kệ em. Em thích thì em làm thôi! _ Ka Hee trèo tốt lên yên xe.

Cô mãi mãi không biết, câu cuối cùng trong dòng hình mẫu lí tưởng của Jun Seok có một câu là:

" Nhưng tớ vẫn thích cô gái tự tin và luôn là chính mình nhất! "

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Game. Sắp trở về?

Game là một loại trò chơi giải trí. Đương nhiên, loại game mà mọi người thường hay chơi sẽ tùy thuộc vào sở thích của từng người.

Nhưng có một loại người, cho dù là game gì nhất định đều sẽ chơi tuốt.

Không ai khác, đó chính là...

- Thắng rồi!

Ka Hee hô lớn, đập tay với Jun Seok đang ngồi bên cạnh.

Hồi tưởng. Ba mươi chín phút trước...

- Eh? Mọi người chơi gì vậy? _ Ka Hee tiến đến chỗ bọn ba Eun Ri, Young Min, Jun Seok đang ngồi.

- Chơi đua xe _ Young Min thắng lớn, quay qua cười đều vào mặt Eun Ri đang tức xì khói.

- Cho em chơi với! Hồi trước em thấy anh Im Jin chơi rồi! _ Ka Hee hào hứng.

" Anh Im Jin?" Một dấu chấm hỏi mọc lên trong đầu Jun Seok khiến anh hơi băn khoăn, sau đó cũng mau chóng gạt đi.

- Trò này chơi khó lắm!_ Eun Ri lắc đầu.

- Chỉ có nhóc mới nghĩ vậy thôi! Gà mờ!_ Young Min cười đều cẳng.

- Ủ, vậy cũng được!_ Jun Seok gật đầu_ Tụi mình chia nhóm ra chơi solo đi!

Có thể thấy, chỉ có Jun Seok mới để ý đến Ka Hee thôi.

- Vậy thì anh với Ka Hee một đội à?_ Eun Ri bắt chước Young Min cười đều.

- Ủ! Bên nào thắng được sai vật bên thua, chơi không?_ Jun Seok tự tin nói, ra phần thách thức.

- Chơi thì chơi!_ Young Min cũng vô cùng tự tin, cậu không tin nhóm Jun Seok có thể thắng cậu_ Chơi ba hiệp rồi phân thắng bại.

Và hiệp đầu, quả nhiên, đội Ka Hee- Jun Seok thua bết nhè.

- Em chơi được không? Thắng Young Min chơi giỏi lắm đấy. Thua cũng không sao, em không cần lo!_ Jun Seok cười, nhìn nhìn Ka Hee.

- Sao lại thua được? Em không tin anh Young Min chơi giỏi hơn em!_ Ka Hee nhún vai, lời nói có chút kiêu ngạo. Ka Hee cô mà thua sao? Làm gì có chuyện đó chứ?

Và, hiệp hai, Ka Hee độ vắn đội bên kia trong ba phút làm mọi người sững sờ. À vâng, hiệp trước chỉ để cô nàng học cách chơi thôi, còn lần này cô nắm được cách chơi rồi nên việc thắng cũng không có gì là lạ cả.

Đương nhiên, một thằng nhóc cử khôi trong việc chơi game mà thua một đứa con gái không biết chơi lại còn bé tuổi hơn làm tổn thương anh chàng vô cùng, hơn thế là anh chàng không muốn làm tên sai vật cho thằng bạn thân nên hiệp cuối chơi rất sung sức.

Nhưng kết quả là thế nào chứ, Ka Hee vẫn thắng bất chấp thôi.

- Làm bài tập cho tao!_ Jun Seok bấm điện thoại sau khi ném cho Young Min vài núi bài tập cao chất ngất.

- Mày hết việc sai tao rồi hả thằng kia!?_ Young Min gần như rống lên, tay cầm cái gối quăng thẳng vào người Jun Seok. Thua game đua xe thì đã chó, chẳng biết có phải Ka Hee mới chơi lần đầu không, cho cô nàng mượn nick chơi một lúc đã hạ Boss anh hạ một tuần không được!!!

Ngược lại, Jun Seok rất vui vẻ khi thấy bộ dáng của Young Min lúc này. Anh nhanh chóng bắt được cái gối, rồi kê gối lên đầu nằm thành thoi:

- Giờ mày có làm không, hay để tao hack nick game?

- Gào!!!!_ Young Min ức chế gầm rú vài câu rồi ngoan ngoãn đi làm bài tập. Sau này cậu sẽ nhờ Ka Hee chỉ cho cậu cách hack nick!!!

Ở ngoài phòng khách, có tiếng nói nho nhỏ của Ka Hee và Eun Ri vọng vào phòng Jun Seok:

- Bạn thân à, nhẹ nhàng chút, tớ không làm được mấy việc khó khăn đâu~

Là giọng Eun Ri. Young Min có thể tưởng tượng ra gương mặt méo mó của cô nàng.

- Cũng không có gì to tát đâu!_ Ka Hee cầm cuốn lịch đi đi lại lại. Eun Ri chỉ biết khóc ròng: " Không có gì to tát của Ka Hee còn tệ hại hơn việc Trái Đất bị nứt làm đôi nữa ".

Đội đó, lần sau solo lại, cô sẽ thắng cho xem!

- Ngày 30/9 này cậu cùng tớ đi mua quà nhé?_ Ka Hee khoanh tròn con số 30 trên tờ lịch tháng 9.

- Eh?_ Quà? Quà cho ai cơ? Chắc không phải cho Jun Seok nhỉ?

- Ủ, anh ấy sắp về rồi. Cần phải mua quà tặng chứ!_ Ka Hee nói.

- Ủa? Tưởng anh ấy phải ở bên đó thêm vài năm nữa chứ?_ Eun Ri nghiêng đầu hỏi.

- Chẳng biết nữa. Bố tớ sắp xếp mà, khoảng một nửa tháng nữa là anh ấy về rồi_ Ka Hee nhún vai, mặt cũng có chút nghĩ ngợi, sau đó đứng dậy nói_ Tụi mình về phòng đi, tớ kể cho cậu nghe.

Đội đến khi tiếng bước chân nhỏ dần, Jun Seok mới mở cửa phòng bước ra.

Đúng là ngốc thật! Những gì hai cô nói này giờ anh và Young Min đều nghe hết cả.

Người mà Ka Hee định mua quà là ai nhỉ? Anh nghĩ, tâm trạng không tốt chút nào, ngoài mặt thì hơi thất thần một chút.

- Mày nghe lỏm tài đây thằng kia!_ Young Min ở trong nhếch môi cười khinh thường. Thằng bạn câu tự dung trầm tư như vậy, đừng nói là nó...?

Nếu quả thật vậy thì đúng là nhanh hơn cậu tưởng tượng rồi.

- Không phải chuyện của mày!_ Nói rồi Jun Seok đóng cửa cái rầm rồi bỏ ra ngoài.

Young Min ngả người về sau chiếc ghế rồi chọt phì cười.

Nếu cậu đoán không nhầm thì sắp có kịch hay xem rồi~

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Món quà ý nghĩa

Giờ kèm Tiếng anh, trong lúc đợi Jun Seok làm bài tập, Ka Hee nhanh chóng vào chủ đề chính:

- Anh Jun Seok! Cho em hỏi cái này!

- Gì vậy?_ Jun Seok ngược đầu lên, mắt đối mắt với Ka Hee.

Ka Hee hơi rướn người, hai tay đan lại vào nhau, hơi bặm môi lại - biểu hiện hiếm thấy ở cô.

- Theo anh thì, con trai thích màu gì nhất ạ?

- Để làm gì vậy?_ Jun Seok hỏi lại.

- Em định mua một món quà tặng cho một người, nhưng không biết người đó thích màu gì...

Ka Hee nói, trong giọng có chút buồn rầu.

"Ai vậy nhỉ?" Jun Seok trầm hỏi. Lẽ nào là anh? Không thể, rõ ràng là không thể. Cô không biết người ấy thích màu gì, chứng tỏ không quá thân thiết. Cũng có thể là anh lắm chứ... Nhưng mà càng nghĩ càng không đúng, rõ ràng sinh nhật anh còn lâu, Giáng Sinh cũng phải chờ thêm mấy tháng nữa, trong tháng này và tháng sau cũng không có dịp nào, vậy thì rốt cuộc là cô mua quà tặng ai chứ!?

Jun Seok nghĩ mãi không ra, đột nhiên cảm thấy vừa tò mò vừa ghen tức, đáp hờ hững:

- Còn tùy độ tuổi thôi, anh cũng chưa gặp mặt nên cũng khó biết được tính cách của người đó nên không biết người em định tặng hợp màu gì..._ Jun Seok nói bừa, trong giọng pha chút bực bội.

"Người đó là ai? Người đó có mối quan hệ gì với em? Tại sao em lại quan tâm đến như vậy chứ? Là trai hay gái? Rốt cuộc chuyện này là sao?" Hàng vạn câu hỏi hiện trong đầu, đến ngay cả Jun Seok cũng không hiểu tại sao bản thân anh lại nực cười như vậy.

- À, dạ... Vậy anh Jun Seok thích màu gì?_ Ka Hee gật đầu nhẹ, rồi hỏi.

- Màu xanh lá cây_ Jun Seok hờ hững đáp.

- Vậy thì chắc người đó cũng thích màu giống anh thôi... Tại anh ấy chỉ hơn anh đúng hai tuổi thôi mà!_ Ka Hee vô tư cười, sau đó nhún vai_ Mà thôi, anh làm bài tập đi ạ. Học nhanh rồi chúng ta nghỉ.

Nói xong, Ka Hee cũng bỏ ra ngoài kiếm chút gì đó ăn tạm.

Jun Seok ở bên trong, không hiểu sao lại bực mình đến mức quăng luôn cây bút trên tay vào góc tường.

(Nói thêm: Sau khi quăng nó vào một xô thì anh ấy phải đi lượm lại)

- Cậu thấy cái này có được không?_ Ka Hee đưa một chiếc đồng hồ ra trước mặt Eun Ri.

Eun Ri nhìn qua. Là chiếc đồng hồ màu đen sang trọng dành cho các quý ông lịch lãm.

- Trông cũng được!_ Eun Ri gật gù_ Nhưng mà anh ấy có chịu đeo không? Bình thường anh ấy hay dùng cái gì nhất nhỉ?

- Chẳng biết nữa. Cái gì cũng không thiếu...cũng chẳng biết nên mua cái gì cho phù hợp...

Ka Hee lắc đầu khó hiểu. Trên tay cô cầm chiếc đồng hồ bỏ vào trong hộp, giống kiểu sẽ quyết định chọn mua. Nhưng hai con mắt thì vẫn cứ chăm chăm vào mấy mẫu đồng hồ đang bày trước mặt, ra chiều vẫn chưa ưng ý cho lắm.

- Biết mà. Với lại anh ấy Im Jin cũng đi được 5 năm rồi mà. Cũng khó nhớ được..._ Eun Ri lại gật gù. Thực chất ngoài gật gù ra thì cũng chẳng biết làm gì hơn.

- Ủ_ Ka Hee thờ dài thườn thượt, rồi lắc đầu_ Ở Mỹ chắc cũng sống xa hoa lắm đây!

* Ở bên Mỹ, một chàng trai cao lớn hất xi ba cái liền, lắm bả " Quái, chẳng lẽ có đứa nào vừa nhắc tên mình hà ta??? *

30 phút sau...

- Chọn được chưa? Tụi mình ở cửa hàng này hơi lâu rồi đấy!_ Eun Ri nhìn đồng hồ, lắm bả.

Ka Hee gật đầu vài cái đầy chán chường, liền cầm hai chiếc đồng hồ ra tính tiền.

- Mua đến hai cái?_ Eun Ri nghiêng đầu hỏi.

- Há?_ Ka Hee nhìn lại hai chiếc đồng hồ rồi bật cười_ Ủ. Anh ấy thích cái nào thì tớ tặng cái đấy. Còn cái kia thì... vút!

- Ủ, tiểu thư con nhà tập đoàn top 3 châu Á có khác ha!_ Eun Ri cười ha hả, rồi cũng lôi cái đồng hồ ra tính tiền trước con mắt sừng sốt của cô bán hàng. A ha, chắc cô bán hàng đang nghĩ hai đứa con gái đứng trước mặt mình có phải là tiểu thư của tập đoàn top 3 thế giới hay không.

Mà, sau khi nhìn thấy chiếc đồng hồ kia, Eun Ri có chút nghi ngờ. Sao lại có chuyện Ka Hee vút được chứ? Khéo là tặng cho...?

Còn Ka Hee tuy đã nhìn thấy chiếc đồng hồ mà Eun Ri đang cầm nhưng cô cũng không hỏi. Đồng hồ nam cơ đấy... Cô biết rõ Eun Ri định tặng ai mà.

- Tội vào nha!_ Eun Ri nói rồi mở rầm cánh cửa phòng Young Min rồi tự nhiên như ruồi bước vào dù anh chàng chưa đồng ý. Tưởng tượng nha, nếu vào một ngày không xa mà Eun Ri cũng tự tiện vào phòng anh chàng trong tình huống anh chàng đang coi đồ thì sao nhỉ?

À mà thôi, đừng tưởng tượng nữa. Chuyện đó không xảy ra đâu, mà lỡ có xảy ra thật thì con tác giả cũng không đưa vào truyện đâu-_-

- Vào rồi còn bày đặt xin phép!_ Young Min đang làm bài tập quay sang Eun Ri hừ lạnh.

- Ngày nào cũng nói một câu vậy không thấy chán à?_ Eun Ri cũng bốp chát lại để mình chứng cô nàng cũng không vừa.

Cô tự nhiên mở ti vi lên và chơi game. Ngày nào cô cũng qua phòng cậu chơi game trong lúc chờ Ka Hee kèm tiếng anh cho Jun Seok nên dần dà thì Young Min cũng thấy quen.

Được một lúc thì...

- Cho nè!

Eun Ri cầm một hộp quà màu đỏ thắm nơ vàng đặt lên bàn Young Min, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào trò chơi đang chơi dở.

- Cái gì vậy?_ Young Min cầm lấy hộp quà rồi mở ra. Liệu có phải là một con chuột hay thuốc độc không nhỉ? Hoang mang a...

Nhưng trước mặt cậu, trong hộp quà nổi bật với một chiếc đồng hồ màu bạc. Cậu cầm nó lên, giờ giờ ra vẻ nghi hoặc:

- Cái này? Nhóc tặng cho anh á?_ Ai mà tin được. Kê hay cãi lộn với bạn mà hôm nay bỗng dưng tốt đột xuất thì có tin được không chứ?

- Chứ còn ai!?_ Eun Ri trả lời, giọng cộc lốc.

- Thật?_ Young Min nhủ mày nghi hoặc.

- Thế giờ có lấy không thì bảo!?_ Eun Ri tự dưng gắt lên, mặt nóng bừng như thịt hun khói. Đương nhiên cô còn tặng kèm cho anh chàng một cái tròng mắt.

- Lấy thì lấy!_ Làm gì dữ vậy. Cậu vừa rồi Young Min chỉ dám nghĩ thầm trong bụng.

Sau khi nhận được câu trả lời từ Young Min, Eun Ri quăng luôn cái máy chơi game, bước chân voi ra khỏi phòng.

Young Min ở lại trong phòng tròn mắt nhìn người con gái vừa bước ra mà ngu ngơ chẳng hiểu gì. Lại nhìn chiếc đồng hồ trên tay, lại nhớ đến vẻ mặt xấu

hở đồ bình của cô khi này, có ai đó bất giác mỉm cười.

- Anh Jun Seok! _ Sau giờ kèm tiếng anh, Ka Hee xòe ra trước mặt Jun Seok một hộp quà màu xanh lá _ Em tặng anh! Anh mở ra xem đi!

Jun Seok hơi nghi ngờ nhưng cũng mở hộp quà ra xem.

Là một chiếc đồng hồ màu đen rất cá tính, hình như còn có đèn pin chiếu sáng trên mặt đồng hồ nữa.

- Oh, anh thích lắm. Vừa hay anh cũng không có đồng hồ... _ Jun Seok tươi cười nhìn vào Ka Hee, ắt hẳn là cô đã dày công chọn lựa đây _ Cảm ơn em nhé!

- Không đâu. Nhưng anh nhớ đeo đấy nhé! _ Ka Hee mỉm cười vui vẻ.

- Hôm nay đâu phải là một ngày đặc biệt? Sao lại tặng anh vậy? _ Jun Seok hỏi.

- Anh cứ coi như là quà để làm quen đi! _ Ka Hee nói rồi đứng lên _ Anh nhớ phải đeo ngay đấy!

Sau đó bỏ ra ngoài, mặc kệ Jun Seok đang ngây ngô ở trong.

Cơ mà, rõ ràng đây không phải là món quà cô định tặng cho "ai đó" đúng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ngoại truyện (1) Cặp đôi phụ và cuộc sống bình lặng của cặp đôi chính

Tôi là Lim Young Min. Như các bạn đã biết, tôi là vị hôn phu của nhóc Eun Ri, là bạn thân từ hồi bím sữa với Jun Seok và hơn hết là cậu ám tập đoàn nhà họ Lim.

Mọi người thường nói tôi trùng tên với cậu ca sĩ nào đấy, nhưng vốn dĩ khi mẹ tôi sinh tôi ra cũng không biết tôi trùng cả họ và tên với cậu ca sĩ đấy, nên đừng hiểu nhầm nhé.

(P/S: Sau này sẽ còn nhiều nhân vật trùng tên với các idol, nhưng là Sazuki đã đặt rồi mới biết bị trùng nên chớ có ném đá nha).

Một ngày của tôi thường trôi qua rất bình yên. Nào là đi cưa gái, sau đó nhận quà từ những chị xinh đẹp đang thích thầm tôi, sau đó về nhà làm bài tập về kinh doanh. Nói chung là một ngày thay một cô người yêu, lâu lắm là một tuần, sau đó kiếm cô khác. Những cô gái mến mộ tôi thì không thiếu, có khi xếp dài hàng cây số.

Nhưng vẫn thua thằng bạn chí cốt của tôi. Dù không muốn nhưng không thể phủ nhận, Jun Seok đẹp trai, ga lăng, dịu dàng, nói chung là khoản nào cũng giỏi. Cái bản mặt đẹp ngời ngời của nó khiến không ít người mê đắm.

Tôi luôn nghĩ, nó như thế này đã có rất nhiều fan, mai một làm idol không biết sẽ như thế nào.

- Nhanh lên, cái đồ lè mề!

Lại nói đến vị hôn thê đánh đá Han Eun Ri của tôi. Chúng tôi không bao giờ hòa hợp được.

- Lên xe chờ đi xem có nhanh hơn chút nào không!? _ Tôi ngoái đầu nhìn Eun Ri đang bịu mồm sau yên xe.

- Biện minh! _ Jun Seok chở Ka Hee đi xe bên kia nhìn tôi khinh thường.

Ngược lại, Ka Hee chỉ ngồi cười bất đắc dĩ.

" Eun Ri muốn gây ấn tượng tốt với vị hôn phu của cậu ấy, cậu ấy còn mơ về một tình yêu đẹp như mơ với anh. Nhưng không ngờ người cậu ấy cãi nhau hôm đó lại là vị hôn phu của cậu ấy. Thôi thì Eun Ri không gây được ấn tượng tốt nên dùng sức gây ấn tượng xấu với anh vậy! " Đó là lời Ka Hee nói cách đây một tháng với tôi.

Cái này, ở Việt Nam có câu " Ăn không được thì phá cho hôi ", nghĩa cũng gần giống thế.

Tuy nhiên tôi cũng vậy. Đương nhiên là muốn gây ấn tượng tốt. Không ngờ được vị hôn thê lại chính là con nhóc ghét cay ghét đắng ngay từ lần đầu gặp mặt.

Cơ mà, nếu Eun Ri tự xưng dịu dàng thông minh như Ka Hee... Thôi thôi, mới nghe đã biết bất khả thi rồi.

- Ăn ở ác quá nên ngay cả bạn thân cũng dè bủi đấy! Plè!_ Eun Ri lêu lêu tôi sau khi đã xuống xe để vào trường. Tôi chưa kịp nói câu nào nhóc ấy đã chạy mất.

"Hãy đợi đấy!" Tôi rửa thơm, liền quay đầu xe.

Mới tuần trước thôi còn không chịu cho tôi chờ đi cơ đấy.

Thật ghen tị.

Cái cặp đôi lúc nào cũng anh anh em em ngọt xớt ấy. Đúng là chọc mù mắt thiên hạ.

Nàng thì thông minh dịu dàng, chàng thì đẹp trai gã lẳng nhò nói. Hai người lúc nào cũng đi cùng nhau. Ăn cơm ngồi cạnh nhau. Kèm nhau học mỗi ngày. Là người con gái duy nhất được bước vào phòng ngủ của chàng. Ngay cả một câu to tiếng cũng không có.

Kiểu này chắc chắn là sớm thành một đôi rồi. Còn ai ngoài Ka Hee với Jun Seok chứ?

À, còn tôi với vị hôn thê họ Han kia chắc cũng sớm hủy hôn quá.

Hôn nhân không tình yêu... Đẹp đi, đúng là không muốn nhắc đến. Sao bố mẹ tôi có thể đặt ra cái hôn ước quái quỷ này chứ? Tôi vẫn có thể quen thêm nhiều bạn gái mới.

Nhưng đó là trước khi nhóc Eun Ri kia đến. Không hiểu mẹ tôi làm cái gì mà có thể khiến cho đám nữ sinh trong trường không dám đến gần tôi mỗi tan học nữa.

Mà kể cả tôi có quen nhiều cô gái đi chăng nữa thì tôi vẫn chưa mất đi nộ hôn đầu, hơn hết vẫn là trai tân. Làm sao có thể cảm đoán tôi qua lại với những người khác chứ?

Còn thằng bạn kia, rõ ràng là quá chung tình đi? Chấp nhận số phận đã an bài, sau này có thể cưới một cô gái mình không yêu và cũng không yêu mình?

Mà thôi kệ. Cũng không phải chuyện của tôi. Dù gì với tư cách bạn thân, tôi cũng mong nó tìm được hạnh phúc của đời nó, nếu là Ka Hee thì càng tốt.

- Sao anh với Eun Ri hay gây sự vậy?_ Ka Hee hỏi tôi.

- Anh cũng chẳng biết!_ Không hiểu sao mỗi lần nói chuyện với Ka Hee tôi có cảm giác tin tưởng thế không biết? Giống như sẵn sàng vạch áo cho con bé xem lưng vậy.

- Em thấy toàn là anh khơi mào chiến tranh trước_ Ka Hee nhìn tôi một cách bình thường nhưng sao tôi cứ có cảm giác đã bị con bé nhìn thấu_ Nói thật, có nhiều cách để người khác nhớ về mình, không nhất thiết cứ phải gây ấn tượng xấu đâu anh.

Vâng...

... quả thật là đã bị nhìn thấu!

Nhưng mà...

Hình như...

Tôi thích Eun Ri thật rồi?

Con nhóc đáng ghét đó... Không thể nào?

Nhưng... có lẽ...

...nếu sau này hủy hôn...

Có lẽ tôi sẽ không đồng ý mất!

Trái ngược với sự ngọt ngào giản đơn và chỉ coi nhau là anh em của Jun Seok và Ka Hee, giông bão sẽ xô đến bên cặp đôi phụ.

- Con về rồi đây!_ Một cô gái xinh đẹp bước từ sân bay bước ra, chiếc kính râm màu đen che đi phần nào sự chán ghét trong đôi mắt của cô ta.

Cô ta nói trong điện thoại vài câu, rồi cúp máy.

Chỉ biết, điều này có liên quan đến Young Min.

_____Ta là dải phân cách nguy hiểm đây!!! _____

Nói " giông bão " cho vui thôi. Thực chất thì cũng nhẹ nhàng và đơn giản lắm.

Với lại còn lâu mới nhắc đến vấn đề này. Mấy chap sau chủ yếu nói về nam - nữ chính thôi nha.

Chap này thiếu muối nặng nề, nhưng vì viết nhanh cho mọi người đọc và cuối truyện đã có một nhân vật bí ẩn xuất hiện nên hãy coi như là tạm tạm đi. Chê dở ta buồn~

Có ai đoán được cô gái xinh đẹp ấy là nhân vật thể nào không?

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bất thường

Sáng hôm sau. Cả nhà đang ngồi ăn cơm.

- Jun Seok với Young Min có đồng hồ mới à?_ Bà Han nhìn tay của hai người.

- À, vâng!_ Jun Seok khẽ nhìn qua Ka Hee xem phản ứng của cô thế nào. Chỉ tiếc là cô rất vô thường mà bình thân làm anh có chút lạ lùng.

- Mấy đứa tự mua hay có người tặng vậy?_ Bà Lim hỏi.

- Vâng!_ Young Min trả lời mẹ mình. Thật không biết là đồng ý với về " tự mua " hay với về " được tặng " đây?

Chỉ thấy Eun Ri nhìn qua cái đồng hồ màu bạc sáng lóa đỏ mà xùy một cái.

Ka Hee lạnh lạnh liếc qua chiếc đồng hồ trên cổ tay Young Min. Đúng là cô đoán không sai. Cơ mà Young Min cũng chịu đeo, cứ coi như sắp có tin vui đi?

Eun Ri nhàn nhạt nhìn sơ qua chiếc đồng hồ màu đen mà Jun Seok đang đeo. Biết ngay mà, làm gì có chuyện mà Ka Hee bỏ một chiếc đồng hồ đi chứ. Chỉ có thể là tặng cho vị hôn phu của cậu ấy thôi!

Young Min và Jun Seok đều hơi thối mặt. Tại sao hai người lại có một chiếc đồng hồ vào cùng một ngày thế nhỉ?

(P/S: Hãy tưởng tượng đam mỹ lên ngôi, hai anh chàng tặng đồng hồ cho nhau... Mà thôi cũng đừng tưởng tượng nữa, không có chuyện đó đâu!)

Cuối cùng thì bốn vị phụ huynh nhìn nhau như thể vừa bị cho ra rìa.

- Anh Jun Seok! Hôm nay anh chở em đi học có được không?_ Eun Ri chạy lon ton đến trước mặt Jun Seok, hai tay chấp sau lưng, cười tỏa nắng ngọt ngào.

- Hả?_ Jun Seok quay sang nhìn Ka Hee ngờ ngác. Sau đó anh lại nhìn qua Young Min, cuối cùng là nhìn qua bốn vị phụ huynh đang đứng trong nhà hóng hớt.

- Hôm nay anh phải chở em, Ka Hee để cho Young Min chở! Giống như hoán đổi vị trí ấy!_ Eun Ri cười, hai tay vung vẩy_ Cậu thấy sao? Ka Hee?

Tên của Ka Hee là thứ mà Eun Ri lúc nào cũng gọi một cách thân mật, nhưng lần này không hiểu sao Ka Hee cảm thấy sát khí trong đó, nghe giống như một câu mệnh lệnh không thể không tuân theo.

Tự dưng cô cảm thấy lạnh hết cả sống lưng, cũng cảm thấy Eun Ri thật xa lạ.

- Được mà!_ Ka Hee ngập ngừng, biểu cảm trên gương mặt cứng ngắc.

- Tốt quá!_ Eun Ri lại cười mà theo Young Min thấy thì cô cười khá nhiều với Jun Seok.

- Đúng là quá tốt!_ Young Min dắt xe đạp ra và nói như kiểu " Anh cũng chán phải chờ nhóc lắm rồi đấy! ". Và đáp lại chỉ là một cái cười trừ thêm một cái nhún vai đầy thờ ơ từ Eun Ri, cũng là cái kiểu " Làm như tôi thích anh chờ lắm không bằng! ".

Điều này chợt khiến Young Min cảm thấy khó chịu. Và cả Jun Seok lẫn Ka Hee đều cảm thấy không quen chút nào. Cứ giống như một thói quen đã bị thay đổi một cách bất ngờ vậy.

Riêng đôi mắt của Eun Ri thay vì là một vẻ đáng yêu hoạt bát như thường ngày thì giờ đây, lại chứa một điều gì đó ranh ma xảo quyệt vô cùng.

Ra về.

Tại cổng trường xuyên cấp Seoul, Ka Hee cùng với Eun Ri đang đứng đợi.

Sân trường nắng vàng rộm, ánh hoàng hôn không gắt, nhưng cũng đủ chói chang làm người khác khó chịu. Đôi lúc có vài cơn gió thổi qua làm cành cây ngọn cỏ lay động.

Một sự căng thẳng và im ắng bao trùm giữa hai cô gái. Chính Ka Hee cũng không hiểu tại sao lại có sự im ắng này.

Cô nhìn mái tóc dài được buộc cao của Eun Ri. Mới ngày nào chỉ dài hơn vai, giờ đây đã gần ngang lưng. Nửa gương mặt rực sáng màu sắc của hoàng hôn, bỗng dưng Ka Hee thấy cô bạn của mình trở nên xa cách, giống như một viên pha lê thủy tinh không ai dám động vào vì sợ sẽ vỡ.

Eun Ri cũng thuần khiết sáng trong như thế.

- Nhìn tớ chăm chú vậy?_ Eun Ri đều đều nói, mắt không lay động, cứ như đang nhìn về một nơi xa lắc lơ nào đó.

- Có gì cần nói với tớ à?_ Lần này thì Eun Ri quay đầu nhìn Ka Hee.

Bị phát hiện, Ka Hee quay đầu ra chỗ khác tránh né. Thấy vậy, Eun Ri bật cười thành tiếng.

- Sao sáng nay...

Eun Ri cô biết ngay mà.

- Sao... cậu lại nhờ anh Jun Seok chờ cậu vậy?_ Ka Hee lí nhí hỏi. Hai đôi má đỏ dần lên, chỉ có thể cúi mặt xuống đất.

- Hừm?_ Eun Ri hỏi lại, giọng điệu cứ như đang bỡn cợt.

- Thì... bình thường toàn là anh Young Min chờ cậu, hôm nay tự dưng cậu nói thế, anh Young Min có vẻ hơi buồn..._ Không đúng! Là cô buồn cơ mà! Là cô không chịu cơ mà! Sao lại lỗi Young Min vào đây cơ chứ!

- Oh..

Rõ ràng chỉ là nhờ chờ một buổi sáng thôi mà? Có gì mà căng như vậy chứ?

- Có sao đâu?_ Eun Ri đảo mắt nhìn quanh, miệng thốt ra một câu nghi vấn_ Không phải là đều như nhau sao? Cậu cũng biết tớ không ưa gì Young Min mà? Đôi một hôm cũng có khác gì đâu? Tớ cũng đâu cướp Jun Seok từ tay cậu được!?

Ka Hee ngược đầu, nhìn thẳng vào mắt Eun Ri.

- Hay là... cậu sợ tớ thích vị hôn phu của cậu? Vì cậu cũng thích anh ấy?_ Eun Ri hỏi, giọng điệu có phần chua chát. Đôi mắt cô xoáy sâu vào đôi đồng tử của Ka Hee như đang muốn tìm một câu trả lời.

- Cậu... thích anh Jun Seok!?!_ Ka Hee ngỡ ngàng hỏi lại.

Eun Ri không trả lời ngay. Cô hướng mắt về phía hoàng hôn, sau đó nhảy chân sáo ra một khoảng cách vừa phải với Ka Hee, rồi quay mặt lại.

- Vậy... nếu tớ nói " phải " thì cậu sẽ làm gì?_ Eun Ri nghiêng đầu_ Cậu có nhường anh ấy cho tớ không?

" Cậu nói nhầm gì vậy!?" Ka Hee bậm môi, nhưng sự thật thì cô hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chân Eun Ri quét nhẹ trên nền cát, một làn gió thổi qua, làm cát bay mù mịt.

Hai người đứng đối diện nhau, không khí hơi căng thẳng.

Tiếng xe sau lưng cắt đi sự căng thẳng. Eun Ri ngoái đầu. Là Young Min và Jun Seok đi xe đến đón.

" Phá đám cũng đúng lúc thật! " Eun Ri nghĩ thầm. Cô nhắm mắt, đôi môi hơi cong lên. Ngón trỏ đặt trên miệng ra vẻ bí mật:

- Yên tâm đi! Tớ - không - bao - giờ - phản - bội - cậu - đâu!

Sau đó, cô nàng chạy lon ton chạy đến phía Young Min rồi nhảy tót lên yên xe. Jun Seok thấy cô lạ quá nên cứ nhìn chằm chằm.

- Haha!!! Không có gì lạ hết! Mọi thứ nên quay lại quỹ đạo thì hơn!

Sau đó nháy mắt với Ka Hee.

- Mà hai đứa đưa nói chuyện gì vậy?_ Young Min tò mò hỏi.

- Tôi đâu có nghĩa vụ phải khai báo cho anh!_ Eun Ri bĩu môi.

Một trận võ mồm lại được dịp bùng nổ.

Sau giờ kèm tiếng anh.

- Ka Hee. Chủ nhật tuần này em đi xem phim với anh không?_ Jun Seok vừa dọn dẹp sách vở vừa rù.

- Chủ nhật tuần này em bận rồi ạ!_ Ka Hee vừa đáp vừa suy nghĩ.

- Tiếc nhỉ? Vậy thừa một vé rồi!_ Jun Seok cong cong môi ra vẻ tiếc nuối.

- Anh đi một mình ă?_ Ka Hee hỏi.

- Không phải. Thật ra Eun Ri nhờ anh rù em để ba đứa cùng đi. Nếu em không đi anh nghĩ con bé sẽ buồn lắm đấy?_ Jun Seok nói_ Mà em với Eun Ri làm sao vậy? Từ chiều đến giờ hai đứa lạ lắm!

- Không có gì đâu anh đừng lo. Chút nữa em sẽ xem lại lịch trình coi có đi được không_ Ka Hee nói rồi vịn nắm đấm cửa_ Em về phòng đây.

Về phòng, Ka Hee lười nhác thả người xuống tấm nệm, liên tục nghĩ đến cuộc hội thoại hồi chiều với Eun Ri.

" Chuyện gì xảy ra với cậu ấy vậy nhỉ?" Cô nghĩ thầm, rồi để mặc cho bản thân chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đi xem phim (Phần một)

" Hay là... cậu sợ tớ thích hôn phu của cậu? Vì cậu cũng thích anh ấy?

Vậy nếu tớ nói phải, thì cậu sẽ làm gì?

Yên tâm đi. Tớ sẽ không bao giờ phản bội cậu đâu!

Mọi thứ nên quay lại quỹ đạo thì hơn..."

Từng lời nói của Eun Ri như một hòn đá được thả xuống dưới đáy hồ. Tạo ra những vân sóng loang rộng do dao động của mặt nước.

" Cậu... sẽ nhường anh ấy cho tớ chứ?"

Tất cả đều ám ảnh mình!

Ka Hee mở mắt một cách bất ngờ. Cô không vội ngồi dậy mà dành ra vài giây để định hình mình đang ở đâu. Sau khi nhận ra đây là phòng ngủ của mình, Ka Hee chập vạt ngồi dậy, một tay ôm đầu.

Đầu đau quá.

" Chắc do hôm qua ngủ trễ quá" Ka Hee thầm nghĩ. Cô nhìn lên những con số trên chiếc lịch để bàn đang nằm gọn trên đầu giường, rồi đưa tay với lấy.

Còn hai ngày nữa là đến ngày hội pháo hoa ở Seoul. Từ hôm qua hôm kia người dân trong thành phố đã loạn hết cả lên rồi... Nhà nào nhà nấy đều trang hoàng rất đẹp.

Nhưng trước đó thì, hôm nay, là ngày mà Jun Seok với Eun Ri đi xem phim.

Nghĩ đến đó, Ka Hee tối sầm mặt.

Lạ thật nha, chưa bao giờ không khí trong nhà lại ngột ngạt như vậy.

Đó là suy nghĩ của Young Min. Cậu đưa mắt nhìn Ka Hee đang ăn cơm sáng một cách thần nhiên, lại nhìn qua Eun Ri đang cầm như hén, cậu tuyệt nhiên không dám hé răng nửa lời.

Bà Baek vẫn là hiểu con gái nhất, ngờ vực hỏi Ka Hee:

- Ka Hee với Eun Ri làm sao vậy?

- Sao là sao ạ? _ Eun Ri hỏi.

- Từ hôm qua đến giờ hai đứa lạ lẫm đó _ Bà Han tiếp lời.

- Không có gì đâu ạ _ Nghe xong Eun Ri đáp vội _ Con có việc cần làm. Con đi đây.

Sau đó lập tức đi ra khỏi nhà.

Ka Hee cơ bản đối với Eun Ri không hề tỏ thái độ gì. Tuy vậy nhưng Eun Ri có vẻ lảng tránh cô thì biết làm sao được. Từ hôm qua sự xuất hiện của cô bị Eun Ri tảng lờ đi như không khí. Cô chẳng hiểu nổi Eun Ri đang nghĩ gì, hay là cô có lỗi đắc tội với Eun Ri hay không thì không biết.

Nhưng mà dù sao cũng là bạn bè lâu năm nên ít nhiều cũng phải nói cho nhau nghe chứ!?

Hơn nữa, chuyện hôm qua cô vẫn còn canh cánh trong lòng.

"Hay là cậu sợ tớ thích hôn phu của cậu?"

Câu nói này thật sự chứa ẩn ý. Ka Hee không cần động não cũng có thể hiểu. Chỉ là, câu hỏi hôm qua cô nói, Eun Ri vẫn chưa trả lời.

Nghĩ đến đây, hàn khí đã phủ quanh người, ánh mắt cô âm trầm lạnh lẽ đến đáng sợ.

- Con cũng có việc phải đi đến thư viện rồi!

Nói xong Ka Hee cũng bỏ đi thẳng.

Ka Hee bước vào phòng Eun Ri. Cô nàng đang đứng chải chuốt, chắc là chuẩn bị đi đâu đó.

Thấy Ka Hee bước vào, cũng không quá ngạc nhiên tiếp tục chải chuốt.

- Chiều nay, mình, cậu, và anh Jun Seok... có thể cùng đi xem phim không?

Không lòng vòng, cô lập tức vào chủ đề chính. Và cô đã trúng kế của Eun Ri mất rồi..

Tại một quán coffee.

Một chàng trai đeo kính râm ngồi nhấp một ngụm cà phê đắng. Anh ngồi cạnh cửa sổ, vừa thông thả ngắm phong cảnh trên phố, vừa như đang đợi ai đó.

- Anh Im Jin!

Nghe tiếng Eun Ri gọi, chàng trai đó đứng lên, dang tay ôm chầm lấy Eun Ri.

- Anh chẳng khác gì cả! _ Eun Ri bật cười, nhưng lại đổi giọng nghiêm túc _ Em đến đây không phải để tâm sự đâu nha!

- Hôm nay em hẹn anh ra đây là có việc gì vậy?_ Chàng trai đó hỏi, giọng nam trầm ấm đồn tim bao cô gái trong quán.

- Em cần anh giúp một việc!_ Eun Ri nói thầm ra vẻ bí mật.

_____ Bí mật _____

Cánh cửa xe ô tô mở ra, Jun Seok, Ka Hee và cả Eun Ri cùng bước xuống xe.

Ka Hee và Eun Ri đi ra ngoài đợi trong khi bác tài xế và Jun Seok đánh xe vào trong bãi giữ xe. xong việc, Jun Seok đi đến chỗ hai cô nàng.

- Hai em đợi lâu không?_ Anh hỏi, tay rút túi áo khoác.

- Dạ không!_ Eun Ri hào hứng đáp, cánh tay thon mềm vòng qua tay Ka Hee.

- Chúng ta đi thôi anh!_ Ka Hee cũng vòng tay nắm tay Eun Ri. Sau đó hai cô nàng ung dung đi trước.

Jun Seok theo sau chợt cảm thấy bản thân anh thật là thừa thãi (P/S: Chút nữa anh sẽ được làm center thôi à >_<)

Bộ phim hôm nay Ka Hee cùng hai người kia xem là "Your name".

(Thật ra thì Sami không biết Your name có được chiếu ở Hàn hay không, nhưng Sami rất thích bộ này nên quyết định đưa vào truyện ^^)

- Tụi mình đến hơi sớm quá rồi.

Eun Ri nhìn đồng hồ, thờ dài nói.

- Nhưng cũng đủ để chen lấn chỉ để mua bắp rang và nước ngọt.

Ka Hee nhìn một hàng dài đang xếp hàng chờ mua bắp rang, cô đột nhiên thờ dài một cái.

- Để anh đi mua cho!_ Jun Seok rút tay túi quần, hơi vuốt tóc khiến cho mấy bà chị hám trai ở đó cứ phải gọi là "đồ rầm rầm".

- Vậy để em đi mua nước ngọt!_ Ka Hee liền nhanh nhẩu. Cô đương nhiên không ưa thích gì việc phải xếp hàng chờ đợi, nhưng không sao, cô không muốn bản thân mình trở nên vô dụng trước mặt Jun Seok.

- Mua cacao cho mình nhé!_ Eun Ri giữ tay Ka Hee toan đi lại. Thật chứ từ cái hôm đi xem phim lần trước Eun Ri phát sợ mấy loại nước Coca, Pepsi luôn rồi.

Ka Hee gật đầu rồi nhanh chân chạy đi mua.

Nhưng lúc cô về thì hơi sững sờ một chút.

" Anh Jun Seok làm gì mà...? "

Ka Hee đứng là có hơi bối rối. Vì Jun Seok đứng quay lưng về phía cô, trước mặt anh là Eun Ri.

Hơn thế anh còn cúi đầu xuống...

Ka Hee không rõ hai người họ vừa làm gì, tuy nhiên cũng thấy hơi sốc, vì những thứ cô đang tưởng tượng hoàn toàn có thể xảy ra.

Chẳng hạn như... họ hôn nhau, có thể là hôn môi, hoặc thơm má, hoặc là những cái khác nữa.

Trong phút đầu óc rối tung, Jun Seok đã đứng trước mặt cô từ lúc nào.

- Em sao vậy?_ Anh nhìn cô, ngó nghiêng gương mặt thất thần_ Sao lại thẫn thờ như vậy?

Ka Hee sực tỉnh, rồi quết mắt đầy lạnh lùng.

- Không!

Ka Hee lần đầu tỏ thái độ, hơn thế còn là người khác giới, cách nói chuyện cũng cộc lốc. Ngay cả cô cũng rất giật mình, huống gì Jun Seok còn đang ngạc nhiên gấp bội.

Cô vội đảo mắt, đưa cho Jun Seok phần nước, sau đó đi qua anh đến chỗ Eun Ri.

" Em ấy làm sao vậy nhỉ? Có vẻ bức bối quá?" Jun Seok nghĩ thầm, rồi lời điện thoại gọi cho ai đó.

- Cửa cậu này!_ Ka Hee đưa phần nước ra trước mặt Eun Ri. Nhưng cô ấy không trả lời.

- Sao vậy?_ Ka Hee cúi mặt đối diện với cô bạn mình, lại thấy Eun Ri ôm bụng ngồi thụp xuống.

- Ka Hee! Bụng mình đau quá!

Chap này nhạt.

Từ giờ mọi người cứ kêu ta là Sami cho thân thiện nhé!

Vì ta cũng sắp thi cử đến nơi rồi nên khi nào rảnh ta sẽ ra chap mới.

Cảm ơn vì đã đọc!

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 20: Đi xem phim (Phần hai)

Cậu bị đau bụng? Có sao không?_ Ka Hee nhìn gương mặt tái mét của cô bạn thân đột nhiên cảm thấy lo lắng. Rõ ràng không phải đau bụng bình thường.

Cô đỡ Eun Ri ngồi lên một chiếc ghế. Eun Ri có vẻ đau lắm, mặt nhăn nhó, hai tay cô liên tục xoa bụng.

- Đau lắm không? Đi được không? Có cần về nhà nghỉ ngơi không?

Eun Ri cúi gằm mặt cố nhịn cười, ngoài mặt vẫn giả đau.

- Không... không cần đâu... Chỉ... chỉ là đến ngày thôi...

(P/S: Các bạn nữ tự hiểu nhé><)

Ồ, đau thì có đau thật, nhưng mức độ thể hiện ra bên ngoài hình như bị phóng đại lên quá mức rồi thì phải.

Ka Hee nghe xong thì nhăn mặt. Eo ơi kinh khủng quá... Cô dậy thì chậm nên vẫn chưa "dính". Cơ mà nhìn Eun Ri đau vật vã thế này... Có lẽ sau này cô sẽ đi chuyên giới.

- Eun Ri làm sao vậy?

Jun Seok bước tới từ đằng sau, tay vẫn cầm điện thoại nhưng hình như đã gọi điện xong.

- Em cũng không rõ. Cậu ấy bị đau bụng..._ Ka Hee lắc đầu.

- A..._ Eun Ri lại cúi mặt xuống, ôm bụng (giả vờ) rên rĩ.

- Sao vậy? Có đau lắm không?_ Jun Seok cũng ngồi xuống, vỗ vỗ vai Eun Ri.

" Cái tay..." Ka Hee nhìn Jun Seok đang vỗ vai Eun Ri có hơi sững sờ một chút, sau đó lắc mạnh đầu.

- Hay về nhà nghỉ ngơi nhé?_ Jun Seok hỏi một câu nội dung tương tự Ka Hee.

- Dạ không cần đâu..._ Đương nhiên rồi, trò vui mới bắt đầu thôi mà. Sao lại dám phá hỏng nó chứ...Hai câu sau Eun Ri không dám nói thành lời.

Anh đỡ Eun Ri đứng dậy, một tay nắm hờ vai, một tay nắm tay cô đi.

Ka Hee hoàn toàn bị đẩy ra như người thừa.

- Đang đau bụng thì đừng có uống nước có ga!_ Jun Seok thấy lon nước có ga Eun Ri đang cầm lại gạt lên, giật lấy rồi đưa Ka Hee cầm_ Ka Hee trông chừng Eun Ri hộ anh. Anh đi mua thuốc cho con bé!

Nói rồi vài giây sau đã khuất bóng.

Eun Ri thấy anh không còn ở đây, liền đứng thẳng người vươn vai một cái.

- Cậu hết đau bụng rồi à? _ Ka Hee nghiêng đầu khó hiểu.

- Chưa, còn đau lắm! _ Nói rồi cô nằng lại ôm bụng (cười thầm).

_____oOo_____oOo_____

Ka Hee mắc phải hội chứng vô cùng kì lạ.

Cứ hễ cô vào rạp chiếu phim, thì không cần biết màn hình đang chiếu phim ma hay phim hành động, phim lãng mạn hay phim hài, cô đều có thể lăn ra ngủ được.

Nhưng hôm nay có vẻ hơi khác so với mọi khi.

Liếc qua hai người ngồi cạnh mình, Ka Hee bắt giác thờ dài nặng nề.

Cô đứng là bị khùng rồi mới bỏ việc của mình chỉ để đi đến đây nhìn hai người kia thân thiết với nhau!

Rõ ràng Jun Seok là hôn phu của cô, Eun Ri là bạn thân của cô, ở đâu ra lí lẽ mà cô làm người thừa vậy?

Eun Ri ngồi giữa, cô ngồi bên trái Eun Ri, Jun Seok ngồi bên phải.

Vậy thì, ít nhất Eun Ri cũng phải nói chuyện gì đó với cô chứ?

Nhìn hai người bọn họ ngồi cạnh nhau thủ thỉ thủ thỉ, lâu lâu còn che miệng cười, một cái liếc qua mắt cũng tiếc không cho cô, cô hỏi thì giữ bí mật, thậm chí còn không cho cô hỏi thêm câu thứ hai lập tức lại ba hoa chích chòe.

Hay! Hay lắm! Muốn thì cứ diễn trò con bò cho nhau xem đi! Bỏ cô nương không thèm can thiệp nữa!

Nhưng không hiểu sao cô nương ấy lại cảm thấy rất khó chịu. Cái cảm giác bị cho ra rìa là như vậy sao?

Cô thật muốn hét lên: "Đây là cái rạp chiếu phim đó, không phải cái chợ đâu! Các người ồn ào quá!".

Nhưng thật ra trong cái rạp đang ồn ào vì chưa đến giờ chiếu này, cô thật bức mình chỉ vì bị cho ăn bơ. "Xùy" một cái, cô không thèm nói nữa.

Hai người đó hợp nhau như vậy sao không lấy nhau luôn đi!? Không phải Jun Seok cũng không thích cô sao!? Eun Ri thì ngay từ ngày đầu đã ghét cay ghét đắng Young Min còn gì!? Còn đòi hủy hôn còn gì!? Tốt, tốt lắm! Giờ cô mới phát hiện ra, Eun Ri tuyệt nhiên không rủ Young Min đi cùng!

"Cậu sẽ nhường anh ấy cho tớ chứ?"

Không, không cần nhường anh ấy tự khắc bay đến chỗ cậu thôi! Hừ xem kìa, cười nói vui vẻ vô tư như vậy, cô thật thắc mắc không biết cái đau bụng quần quai của ai kia biến đâu mất rồi?

Ka Hee ném cho hai người kia cái nhìn khinh bỉ, sau đó phim bắt đầu chiếu, cô cũng dần thiếp đi.

- Tên tôi là Mitsuha!

Ka Hee bị câu nói trong phim làm giật mình mà bừng tỉnh.

Nhìn qua hai người ngồi cạnh mình, Ka Hee trừng mắt đầy sừng sốt.

Gì đây hả!? Sao Eun Ri lại tựa đầu lên vai Jun Seok mà ngủ, đã thế anh chàng cũng tựa lên đầu cô nương ngủ ngon lành!?

Jun Seok còn lấy áo đắp lên cho cô nương nữa!?

(À mà Ka Hee không biết Jun Seok định đắp lên cho cô nhưng lại bị Eun Ri lấy mất khi anh chàng vừa ngủ ^_^)

Không tự chủ được, Ka Hee bóp răng rắc hộp bắp rang trong tay. Cô thề, chắc chắn hai người này có gian tình!

Cô uống nước cho đỡ bức bối, lại không cẩn thận bị ống hút làm môi bị chảy máu.

Đúng là tức quá mà!

Chỉ chờ phim chiếu xong, Ka Hee lập tức đứng dậy gọi lớn hai người bọn họ dậy, sau đó không cần biết là họ dậy chưa liền quay lưng đi thẳng. Dậy được thì dậy, không thì nằm đó ngủ luôn đi!

Ra ngoài, Ka Hee định đi thẳng khỏi đội luôn nhưng rút cục cũng dừng lại. Cô chẳng phải cái loại hay bơ người như bọn họ. Không chấp!

Cơ mà hai người bọn họ, thân nhiên đi qua cô như không hề nhìn thấy. Làm cô cứ phải lờ đờ chạy theo sau.

Cô bắt đầu chạy theo, rủa thầm trong lòng. Nhưng bất giác cô dừng lại. Một tay cô chống vào thành tường, tay còn lại xoa xoa thái dương, khuôn mặt hơi đanh lại.

Jun Seok thấy thế liền chạy đến.

- Ka Hee! Em có sao không?

- Em hơi đau đầu thôi..

- Có nghiêm trọng lắm không? _ Eun Ri cũng từ đâu chạy đến.

- Sốt à? _ Jun Seok áp trán mình vào trán cô để kiểm tra nhiệt độ.

- Em không sao! _ Ngoài mặt thì nói không sao nhưng bước cũng không nổi.

- Lên đây anh công! _ Jun Seok nói rồi quay lưng lại về phía cô. Ka Hee ngoan ngoãn trèo lên rồi thiếp đi từ lúc nào không hay.

Ka Hee nghĩ đến đó liền lắc mạnh đầu. Aizzz, cô đang tưởng tượng cái quái gì vậy nè? Trí tưởng tượng của cô bay quá cao quá xa, nhìn xem hai người họ tíu ta tíu tít như vậy làm gì còn thời gian mà quan tâm đến cô?

(P/S: Những dòng in nghiêng phía trên là trí tưởng tượng của chị Ka Hee nhà mình ^^)

Lại lắc đầu thêm vài cái nữa. Lỡ như sau này cô có không quản lí được công ty của bố cô, cô nhất định sẽ làm một nhà biên kịch nổi tiếng! Nhưng trước hết phải áp dụng trí tưởng tượng phong phú của mình vào môn Văn học đi, nhất định có thể đạt điểm cao hơn Myung Rin!

Nãy giờ mãi suy diễn vớ vẩn cô bị hai người kia bỏ lại khá xa. Thấy họ sắp vào trong thang máy, cô vội chạy đến, hét to:

- Chờ em với!

Nhưng hai người họ nói chuyện vui vẻ nhất thời quên mất cô. Không nghe thấy tiếng cô gọi mà cứ thế đi vào trong. Cửa thang máy đóng lại, cô vừa chạy đến nơi nhưng không kịp vào, chỉ thấy lướt qua là hai người ấy vẫn đang cười đùa vui vẻ.

Chết tiệt! Rốt cuộc là nói chuyện gì mà lại nói không biết chán đến thế cơ chứ!?

Cô chỉ hận không thể đá vào cửa thang máy một cái cho bõ tức, liền quay đầu lại thì đâm phải một người.

Qua chap này có thể phần nào thấy được sức mạnh hoang tưởng của chị Ka Hee nhà mình ha *cười*

Thử đoán xem Eun Ri và Jun Seok nói chuyện gì mà lại không biết chán như vậy?^^

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Bạn mới thân thiết

Cửa thang máy đóng lại, hai người họ vẫn nói chuyện vui vẻ. Rốt cuộc là nói chuyện gì mà lại không biết chán như vậy?

Ka Hee đứng cô độc trước cửa thang máy. Thì ra cái cảm giác người mình yêu quý đột nhiên lơ đẹp mình lại khó chịu đến như vậy!

Cô xoay gót, đang buồn bực thì đâm trúng một người, cô và người ấy ngã lăn xuống nền nhà, còn có vài thứ trên tay người kia bị rơi xuống.

- A, xin lỗi, tại mình không để ý! _ Cậu bạn kia lịch sự đỡ cô dậy _ Cậu có bị thương không?

- Không sao không sao, tại mình bất cẩn! _ Ka Hee cũng rất nhã nhặn. Cậu ta cao hơn cô nửa cái đầu, vậy xưng cậu - mình là phù hợp rồi.

Cô ngước mặt lên, rất vừa vặn nhìn trúng đôi mắt của cậu ta. Một đôi mắt màu nâu sậm rất quyến rũ với đôi mi dài..

Cậu ta thấy cô nhìn chăm chăm vào mắt mình thì vội bỏ tay cô ra:

- Xin lỗi cậu.... Mắt mình kì lắm hả?

- Đâu có! Đẹp mà!_ Cậu này Ka Hee nói ra rất vô tư thoải mái. Thật lòng mà nói cô đang khen ngợi cậu ta nhiều hơn việc khen xã giao.

Hồi này đụng phải cậu ta khiến cho chồng đĩa CD cậu ta cảm bị rơi xuống đất. Cô thấy vậy nên cúi xuống nhặt lại giúp cậu ta.

- Cái này là...?_ Cô cầm một trong những cái đĩa lên_ Anime...?

- Ừ, là anime cả đấy!_ Cậu ta nhìn cô cười_ Có vẻ như cậu thích anime lắm nhỉ?

- Ừ! Tuy không có nhiều thời gian coi nhưng mình rất thích anime!_ Ka Hee cười.

- Tụi mình có cùng sở thích rồi!_ Cậu ta hớn hờ, nhưng rồi nghiêng đầu_ Môi cậu chảy máu kìa!

Ka Hee giật mình đưa tay sờ lên môi. Cậu ta thấy vậy liền rút một mảnh khăn ra lau máu cho cô. Cô hơi mất tự nhiên nhưng vẫn để cậu ta lau máu hộ mình.

- Môi cậu chảy máu nhiều quá!

- Không sao đâu!_ Cô nói nhỏ rồi nhìn cậu ta_ Mà cậu định mang đồng CD này đi đâu à?

- mấy cái đĩa này chỉ là phụ thôi, mình mang hồ sơ đến cho bố mình!_ Cậu ta cầm hồ sơ lên_ Bố mình làm việc ở đây.

"À" một cái, Ka Hee gật đầu:

- Vậy tụi mình cùng đi nha? Mình rất muốn tán dóc với cậu!

- Ka Hee à! Về thôi!_ Jun Seok quay đầu lại thì không thấy Ka Hee đâu_ Eh, Ka Hee đâu mất rồi!?

Eun Ri thấy vậy ngỡ ngàng quanh. Ôi không, Ka Hee đâu rồi a?

- Bên kia!_ Jun Seok nói rồi chạy đến chỗ cầu thang bộ, nơi Ka Hee đang đứng tán dóc với ai đó. Eun Ri theo phản xạ thì há hốc mồm. Ôi mẹ ơi bạn thân của cô đang đi cùng bạn nam nào đẹp trai thế kia, còn nói chuyện rất vui vẻ nữa!

- Ka Hee!

Nghe có người gọi mình, Ka Hee quay đầu sang nhìn. Ah, là Jun Seok. "Nói chuyện với Eun Ri thấy chán rồi sao..." Trong đáy mắt Ka Hee thể hiện rõ vẻ khinh thường xen lẫn mỉa mai.

- Ai vậy?_ Cậu bạn đó hỏi. Nhún vai, Ka Hee đáp hờ hững:

- Vị hôn phu của mình!_ Cứ tưởng cậu ta sẽ không tin, ai ngờ cậu ta lại là tên nhóc tin người quá vội, từ ngạc nhiên chuyển sang mừng rỡ lại biến thành lo lắng:

- Vậy cậu mau về đi, kéo "người nhà" sẽ lo đó!

Ka Hee rửa thềm. Cậu ta cũng hay nhỉ, từ "người nhà" thốt ra là có ý gì a?

- Được rồi, mình về trước!_ Cô gật đầu, chân thành nói_ Hôm nay được nói chuyện với cậu mình rất vui. Hi vọng về sau có thể gặp lại cậu!

- Mình cũng rất vui!_ Cậu ta đáp lại_ Hẹn gặp lại!

Cô không nói gì thêm, vẫy tay rồi đi.

Cậu hơi sững lại "Tên cậu ấy là Ka Hee sao?" sau đó nhanh chóng đi hoàn thành công việc.

Ka Hee chạy đến chỗ Jun Seok đang đứng.

- Ai vậy?_ Jun Seok hỏi cái cậu bạn vừa nãy là ai thôi nhưng cũng đủ để cô giật mình. Ừ nhỉ, cô còn chưa biết tên cậu ta.

- Bạn em!

"Bạn"? Từ khi nào cô lại có thể kết bạn nhanh như vậy? Từ khi nào cô lại coi người khác là bạn dễ dàng như vậy, còn là bạn khác giới?

Ka Hee thấy cô hơi lạ, sau khi sững người liền nhún vai rồi lạnh lùng đi ngang qua Jun Seok đến chỗ Eun Ri.

Anh đây hồi lỗi nhìn theo bóng cô đang đi xa dần. A~ là anh không tốt, cả buổi không chịu nói chuyện với cô nên cô mới giận đi nói chuyện với người khác. Cơ mà thằng nhóc đó là ai, anh thật sự rất muốn biết nha~

(P/S: Sao tui bay giống như đang yêu nhau vậy???)

- Chú Kang. Chú đưa Ka Hee về trước, cháu với Eun Ri đi có việc, chút nữa chúng cháu bắt taxi về_ Jun Seok dặn dò ông tài xế rồi quay qua nói với Ka Hee đang ngạc nhiên _ Em về trước đi! Sáng mai còn đi học!

Ka Hee nhú mày. Hai người họ định đi đâu? Trẻ lắm rồi, sao lại không bàn bạc gì với cô? Hơn nữa cô cũng không thích việc mình bị đuổi ra ngoài, lập tức nhăn mặt khó chịu.

- Hai người định đi đâu? Em cũng muốn đi cùng!_ Ka Hee nói, mặt lạnh tanh.

Jun Seok gãi đầu:

- Cái này phải giữ bí mật, với lại... _ Jun Seok cũng khổ lắm chứ, anh cũng muốn Ka Hee cùng đi... Eun Ri nói nếu em đi cùng sẽ không tiện, cho nên..

Ka Hee nghe đến đây đã hiểu ra vấn đề. Tốt, tốt lắm! Còn bày đặt giữ bí mật cơ đấy!

Không nói hai lời, cô lập tức lên xe về nhà. Bỏ Jun Seok đang đứng quạnh hiu đầy áy náy...

Ka Hee nhanh chóng về nhà. Cô mở cổng, thì thấy Young Min từ nhà bên mở cổng bước ra.

- Em về rồi à? Jun Seok với con nhóc đó đâu, sao em lại về một mình?_ Young Min ngó quanh quất, sau đó nhìn gương mặt cô_ Mà...em mệt à?

- Không ạ! Anh ngủ sớm đi!_ Ka Hee cười gượng. Mới tuần trước cô còn tưởng Young Min thích Eun Ri và Eun Ri cũng thế, hóa ra sau ngày hôm nay mới biết, Eun Ri thích Jun Seok, còn Young Min bị cấm sừng!

Hừ, Young Min vốn rất quan tâm Eun Ri, nay lại bị như vậy. Tội nghiệp, tội nghiệp!

Cô nghĩ đến đó lại có cảm giác tự tát vào mặt mình, ném cho Young Min cái nhìn thương hại rồi lập tức vào nhà.

Young Min đứng ngoài cửa cảm thấy vô cùng lo lắng. Lúc đi chơi ba người rõ ràng rất vui vẻ, sao lúc về chỉ có một người, đã thế mặt mày còn bí xì thế này?

Xem ra anh đã bỏ lỡ một vở kịch hay rồi! Đáng tiếc...

Ka Hee về phòng, nằm phịch xuống giường. Màn đêm yên tĩnh khiến tâm trạng cô u sầu hơn.

" Hai người đi đâu rồi? Mau về nhà đi"

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Kế hoạch phá sản

Sáng hôm sau, trời dịu mát, bình yên.

- Ka Hee!

Nghe tiếng mẹ mình gọi, Ka Hee lập tức chạy sang phòng bà.

- Gì vậy mẹ?

- Cái này!_ Bà Baek giơ chiếc điện thoại của bà ra, mếu máo nói_ Đây đâu phải điện thoại của mẹ đâu! Hôm qua con mượn điện thoại của mẹ rồi mang đi đâu rồi?

Ka Hee nhủ mày. Là nhì. Hôm qua đi xem phim đúng là cô có mượn điện thoại của mẹ, nhưng cả buổi cô lấy ra dùng đâu, chỉ có lúc va phải cậu bạn kia thì cô mới làm rớt... Khoan! Hay là cô lấy nhầm điện thoại của cậu ta rồi?

- Con lấy nhầm điện thoại của người khác rồi!_ Ka Hee tự lấy tay đập lên trán mình một cái. Nhưng chuyện này rất bình thường mà, mẹ cô có hàng chục cái điện thoại, mất một cái đâu có hề hấn gì.

Bà Baek nghe con gái nói, sau đó xém nữa là đập đầu vào gối tự tử. Trong cái điện thoại ấy có rất nhiều số điện thoại của mấy bà bạn bên Việt Nam, mất rồi thì lấy gì mà liên lạc đây?

- Mà... anh ấy sắp về chưa mẹ?_ Ka Hee cầm chiếc điện thoại kia lên_ Lẽ ra hôm qua phải về rồi chứ?

- Còn vài việc bên Mỹ, nó nói vẫn chưa về ngay được...

Ka Hee đã nghe xong những gì cần nghe, gật đầu bước ra khỏi phòng:

- Nếu mẹ muốn con sẽ mua cho mẹ thêm vài cái điện thoại nữa!

Chỉ cần nghe xong câu này, mọi tiếng nuôi của bà Baek dường như biến đi đâu mất.

- Ka Hee! Đi học nào!_ Nghe tiếng Jun Seok vọng từ ngoài vào, Ka Hee nhanh chóng cắt điện thoại vào cặp rồi bước ra ngoài.

Vẫn là cái cảnh Jun Seok và Eun Ri đang nói chuyện thân mật với nhau ngoài sân, nhưng Ka Hee bây giờ chẳng còn quan tâm việc mình có bị lơ hay không nữa. Nhân lúc Young Min dắt xe đạp ra, cô đã trèo ngay lên yên sau.

Young Min nhìn cô bằng ánh mắt của người Sao Hỏa, còn Jun Seok và Eun Ri thì im lặng nhìn cô chăm chăm.

- Eh...? Ka Hee à, không phải cậu với anh Jun Seok đi cùng một xe hay sao? Sao hôm nay lại...?

Eun Ri ngập ngừng, còn Ka Hee nhún vai nhón nhor:

- Có sao đâu nhì? Không phải đều như nhau sao? Tớ thấy cậu rất thân với anh Jun Seok mà? Bởi vậy nên đôi một hôm cũng có sao đâu?

À, cái câu này rất quen nha.. Quen tới nỗi làm Eun Ri méo mặt.

Thật ra Jun Seok không hiểu hai cô nàng đang nói cái gì, nhưng mà, nhìn thái độ của cô kia... Ôi, chắc là anh đã làm gì đó có lỗi với cô rồi...

Young Min luôn là người tội nghiệp nhất, chỉ có thể chịu đựng chứ không có quyền can dự, cơ mà có can dự cũng chẳng ai thèm quan tâm.

Ka Hee rất vui về a~ Thật sự đây là vở kịch hay, mọi người cứ việc diễn cho cô xem đi nha~

Cả lớp xôn xao, ồn ào, nói chung là quang cảnh hỗn loạn trước mỗi buổi học vô cùng quen thuộc.

Cánh cửa vừa mở ra một cách bất thường tuy chưa đến giờ reo chuông. Cô Kwon bước vào. Cả lớp nhón nháo về chỗ rồi đứng dậy chào cô.

- Được rồi!_ Cô Kwon hất tay cho lớp ngồi xuống_ Hôm nay cô đến để nói một điều với lớp ta.

Cả lớp im phăng phắc vì nghĩ cô sẽ nói gì đó nghiêm trọng lắm.

- Hôm nay có bạn mới chuyển vào lớp ta! Em vào đây!_ Cô nói với cả lớp rồi quay sang phía cửa, gọi bạn mới vào.

" Là nhì. Hón nữa học kì rồi mà vẫn có học sinh chuyển vào sao? " Ka Hee chống cằm tò mò nhìn về phía cửa lớp.

Một cậu bạn nam điển trai bước vào, thu hút mọi tiếng la hét của nữ sinh trong lớp. Cậu đứng thẳng trên bục giảng. Đôi mắt màu nâu sậm quyền rũ quét xuống cả lớp, mái tóc đen rũ xuống trán làm tôn lên nước da trắng.

- Chào mọi người! Mình tên là Park Jin Young, mình vừa từ Mỹ trở về đây nên còn nhiều điều chưa biết. Từ giờ là thành viên mới của lớp, nên mình mong mọi người có thể giúp đỡ mình trong tương lai!

Jin Young nói rồi cúi đầu chào. Các bạn cùng lớp vỗ tay ầm ầm, nhất là các bạn nữ. Vì Jin Young là cậu bạn rất đẹp trai, mà chỉ cần đẹp trai thôi là đủ để hâm mộ.

- Được rồi! Mấy đứa chơi tiếp đi, cô đi có việc!_ Cô Kwon nói, toan bước đi thì chợt đứng lại_ Jin Young ngồi trước bạn Ka Hee nhé!

Lập tức, các bạn nữ đổ ánh mắt ghen tị bắn thẳng về phía cô.

Cậu đi thẳng xuống chỗ ngồi, và quay xuống chào hỏi Ka Hee:

- Đây! Điện thoại của cậu phải không? _ Jin Young cười tươi, đưa chiếc điện thoại ra.

- Eh? _ Ka Hee cầm lấy điện thoại, ngạc nhiên hỏi _ Ồ, nhưng làm sao mà cậu có được cái này? Mà khoan...! Cậu..

- Hôm qua mới gặp nhau ở rạp chiếu phim mà đã quên mình rồi sao? _ Jin Young cười bắt lửng.

- Không có! Nãy giờ mình thấy cậu quen quen, thì ra là cậu bạn hôm qua! Tại mình nghĩ không có chuyện trùng hợp như vậy được! _ Ka Hee rút trong cặp ra một chiếc điện thoại y chang _ Hôm qua vô tình nhặt nhầm, cho mình xin lỗi nhé!

- Không sao, à mà...

"Reeengggg"

Tiếng chuông vào học vang lên, Jin Young định nói gì đó rồi thôi. Cậu vừa quay người lên vừa nháy mắt:

- Chút nữa tụi mình nói chuyện tiếp nhé!

- Được! _ Ka Hee nở nụ cười, gật đầu đáp lại.

Eun Ri ngồi cạnh bị cho ăn bơ. Bây giờ thì cô nàng đã hiểu cảm giác bị người mình yêu quý ruồng bỏ là như thế nào!

Có điều, linh cảm cho cô nàng hay, rằng cậu bạn Jin Young này là một nhân vật, cực kì quan trọng!

Quay trở lại với đêm qua - ở rạp chiếu phim.

- Con để đây nha ba! _ Jin Young nói, rồi đặt chồng CD cùng với nhiều tập hồ sơ lên bàn làm việc của người đàn ông mà cậu gọi là "bố".

- Được rồi! _ Ông quay đầu lại nhìn Jin Young _ Hồi nãy con đi cùng cô bé nào vậy?

- Ba theo dõi con qua camera đấy à? _ Cậu cười bắt lửng nhìn ông _ Ba đừng quan tâm. Một cô bạn là fan anime thôi.

- Con định về luôn à? _ Ông hỏi khi thấy cậu đang khoác áo chuẩn bị về.

- Vâng. Mai con còn đi học ở trường mới mà _ Mau chóng khoác xong áo, cậu đi đến phía cửa _ Ba nhớ ngủ sớm đi, vậy mới có sức mà đi tìm mẹ con!

- Cần ta sai người đón con về không? _ Ông lại hỏi.

- Không ạ! Con tự về được! _ Cậu nói, rồi đóng cửa cái rầm.

Ông chưa kịp thở dài, cánh cửa mở thêm lần nữa, cậu thò đầu vào hét lớn:

- Ba nhớ ngủ sớm đây!

Rồi đóng cửa cái rầm.

Sami viết chap này nhạ ~

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Lễ hội bắn pháo hoa

Hôm nay là ngày 5/10 - ngày hội pháo hoa Seoul. Vì vậy nên hai ngôi trường mà Ka Hee và Jun Seok đang theo học, thuộc quyền quản lí của tập đoàn nhà họ Kim và họ Baek, được đặc cách cho nghỉ 2 ngày.

Ngay từ sáng sớm, Ka Hee cùng mọi người trong nhà ăn sáng rồi đi mua đồ trang trí nhà cửa. Căn nhà trống vắng cho đến mãi 2 giờ chiều họ mới về. Chủ yếu là đi mua sắm quần áo.

Ka Hee không thích việc đi mua quần áo. Cô không thích mặc váy hay mang giày cao gót, càng không thích việc trang điểm. Mà những thứ ấy vốn không cần thiết, với vóc dáng cân đối - chiều cao có thừa - gương mặt đẹp như tạc của Ka Hee, dù mặc giẻ rách cũng vẫn đẹp!

Sở thích của dân đại gia chính là lãng phí tiền. Có lẽ hội cũng tìm cách phá tiền, không có lẽ hội cũng tìm cách phá tiền. Không chỉ lãng phí tiền bạc của cải mà còn lãng phí thời gian và công sức.

- Sao chúng ta phải cong lưng ra để làm mấy trò trang trí vớ vẩn này hả mẹ???

Jun Seok vừa quần dây đèn nhấp nháy vào thán cây trước cổng nhà vừa nói.

17 năm anh sống với mẹ, dù là ngày Tết hay lễ Giáng Sinh hay lễ Phục Sinh thì mẹ anh cũng chẳng bao giờ nhắc đến việc " tự thân trang trí nhà cửa ". Họa hoằn lắm thì may ra còn thuê người đến làm hộ.

Thế mà từ ngày có Ka Hee, mẹ anh thay đổi 180°.

Bà Kim nguyệt con trai mình, sau đó thậm chí nản. Jun Seok à, con không thể chiều theo sở thích xa hoa của mẹ một lần thôi sao???

- Ngốc! Con nhìn Ka Hee mà học hỏi đi kia!_ Bà Kim cốc yêu con trai bảo bối rồi nhìn qua Ka Hee.

Nhìn Ka Hee đang chăm chỉ làm chiếc lồng đèn tre làm bà cảm thấy rất bất mắt. Đúng là càng nhìn con bé bà càng cảm thấy rất vừa ý. Sau này sống chết cũng phải tác hợp cho con bà với Ka Hee thành một cặp. Đừng hòng kẻ nào dám cướp con dâu của bà!

Mà con dâu đang vất vả thế này thì mẹ chồng cũng nên vào giúp một tay chứ nhỉ?

Nghĩ rồi mỉm cười tiến đến giúp Ka Hee làm lồng đèn, quên mất con trai Jun Seok bảo bối còn đang ở đó.

Khi hoàn tất việc trang trí đã gần 6 giờ chiều.

Bà Han mang đĩa dưa hấu mát lạnh ra, vừa cười vừa nói:

- Mấy đứa ăn xong nhớ mau đi tắm rửa để 7 giờ đi chơi lễ nha!

Thay đồ xong xuôi, Eun Ri chạy qua phòng bà Han.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng tay dài đóng thùng, kết hợp cùng chiếc váy đen đơn giản mà lịch sự. Chiếc váy ngắn đến đầu gối viền trắng, thêm một dây ruy băng buộc thành nơ đỏ trước bụng. Cổ áo thắt một chiếc cà vạt kẻ sọc ca rô đỏ đen rất bắt mắt. Mái tóc dài được cô buộc gọn phía sau bằng dây ruy băng trắng đầy tao nhã. Cô đeo một đôi tất trắng và đeo đôi xăng đan đen. Trông Eun Ri hôm nay rất phong cách và cá tính.

- Mẹ ơi! Tên Young Min với anh Jun Seok đi đâu rồi ạ?_ Eun Ri mở cửa, nhìn bà Han ở trong phòng đang trang điểm.

- Hai đứa nó xong xuôi hết rồi nên đi trước! Con với Ka Hee đuổi theo tụi nó đi!

- Eh... Chán vậy... Còn chưa kịp khoe đồ mới mà..._ Eun Ri xụ mặt. Cô nàng có cảm giác như Young Min đang cười nhạo sau lưng "Bọn con gái đúng là lè mề!"

Sau đó rống lên:

- Đúng là kì cục mà! Còn không đợi mình đi chung cho vui nữa!

- Con đi rù Ka Hee đi, chút nữa mẹ đi sau!_ Bà Han nói, rồi lắc đầu nhìn Eun Ri vội vàng chạy đi.

- Ka Hee! Xong chưa!? Tên Young Min đáng ghét đi trước rồi đấy!_ Eun Ri bước vào phòng Ka Hee_ Tụi mình cũng mau đi thôi!

- Xong rồi!_ Ka Hee vội đứng lên_ Tụi mình cũng mau đi thôi.

Eun Ri nghe xong hơi nhú mày. Đạo này Ka Hee thích nhái lại cô ghê...?

- Trông cậu xinh lắm nha~

Ka Hee quay người Eun Ri xoay vài vòng. " Chút nữa anh Young Min sẽ phải bắt ngờ thôi ". Cô nghĩ thầm.

- Đi thôi!_ Eun Ri nói rồi kéo Ka Hee đi.

" Cậu ấy cũng xinh thật ". Eun Ri nghĩ rồi cười tủm tỉm. Xấu nữa sẽ có người lác mắt cho xem~

- Ê thằng khi!_ Young Min từ đâu đến đập vai cái bốp vào người Jun Seok.

Bị giật mình, anh quay đầu lại, lờm lờm:

- Lâu rồi không ăn đám nên nhớ hả thằng này!?

- Đâu có đâu có! Hề hề!_ Cậu cười xả lá, sau đó gãi cằm_ Tao tò mò không biết nhó Eun Ri mặc đồ gì nhĩ? Con nhóc đàn ông đó mà mặc váy thì... Phụt!!! Há há há há....!!!

Jun Seok liếc qua thằng bạn thân. Anh thừa biết nó đang nghĩ cái gì trong cái đầu đen tối của nó. Bất quá, anh cũng đang tò mò không biết Ka Hee sẽ mặc như thế nào.

Bỗng, Young Min ngừng cười, mắt mở to, miệng lắp bắp:

- Ôi, Jun Seok, nhìn kia...

- Gì đây..._ Anh quay đầu lại, nhìn về phía tay Young Min chỉ, đáy mắt chợt rung động..

Ngày 5/10,...

...em bước vào cuộc đời tôi như định mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cùng nhau ngắm pháo hoa

Suốt 17 năm cuộc đời tôi, chưa từng thấy màn pháo hoa nào đẹp rực rỡ đến vậy.

Ngọn pháo được đốt bay lên, nổ bung ra tạo thành những bông hoa đầy sắc màu.

Tôi chưa từng thấy chúng đẹp đến thế, nay cảm thấy chúng thật đẹp biết bao nhiêu...

...Hay chẳng là vì em, đang đứng bên cạnh tôi?

Eun Ri kéo em chạy đến bên tôi. Em đứng là ánh dương chói lòa, đi đến đâu tỏa sáng đến đó.

Em rạng rỡ trong bộ váy màu xanh da trời dài quá đầu gối, tay áo dài được viền trắng thanh lịch. Cổ áo được em bẻ xuống gọn gàng. Sau lưng em thắt một chiếc nơ màu trắng bản to. Mái tóc ngắn ngang vai được em xoắn dài, ôm trọn gương mặt trắng hồng. Chiếc kẹp mái hằng ngày được thay bằng một chiếc kẹp có hình bông hoa trắng sứ làm từ ngọc, càng tôn lên gương mặt thanh thoát.

Trái tim tôi khẽ rung lên, nhưng đáy lòng lại rạo rực như có gì đó đang bùng cháy.

"Những tên sói khác đừng nhìn làm mòn cô gái của tôi"

Em đến bên tôi, gần như vậy, mà lại xa như vậy, thanh cao như vậy.

Tựa như chỉ cần vươn tay là ôm trọn vào lòng, lại hồ như cao đến mức cho dù cố vươn tay thế nào cũng không thể với tới.

Em thật gần, mà cũng lại thật xa.

Đánh mất một lần, cũng chính là đánh mất mãi mãi...

" Anh có thể đánh mất em sao? "

Eun Ri bùm miệng cười. Biết ngay mà biết ngay mà, nhất định sẽ có người lác mắt cho xem. Nhìn cái cách mà Jun Seok nhìn Ka Hee kia... Biết rồi nha biết rồi nha, trong ánh mắt của anh ấy chỉ có hình bóng của một mình Ka Hee mà thôi!!! Thế mà cô còn cứ phải lo hão!

Eun Ri cũng không biết, Young Min nhìn cô nãy giờ không chớp mắt.

- Hừ?_ Như chợt nhận ra cái gì đó, Eun Ri nhú mày_ Sao? Thấy tôi đẹp quá nên mê luôn rồi chứ gì?

Eun Ri thấy Young Min nhìn mình chăm chăm thì đá đều. Tay cô thì chống hông. Còn cổ tình rướn người dài ra, hai mắt híp lại ra vẻ khinh khỉnh. Cái tướng lầy không chịu nổi.

Young Min cũng không vừa, sau khi sực tỉnh liền đáp trả:

- Ăn mặc nhìn cũng được đấy, nhưng mà cái dáng thì không biết khen vào đâu!

" Xì " Eun Ri hừ mũi " Làm như một mình anh bảnh trai không bằng! Có nhiều cô gái để ý thì hay lắm chắc!/? Làm như tôi ít người theo đuổi hơn anh ấy! Bày đặt chê bai người ta!" Eun Ri mắng thăm "Không khen người ta thì thôi, đáng ghét!"

- Ế? Đi đâu đó?_ Young Min thấy cô chuẩn bị đi đâu đó thì tò mò theo sau.

- Tôi đi mua đồ ăn!_ Eun Ri lườm, quay phắt đầu lại_ Anh đi theo tôi làm gì? Đồ phiền phức, ở đó đi!

- Thích thế đấy! Đã là trẻ con thì đừng có chạy lông nhông ngoài đường! Bị bắt cóc thì ở đó mà kêu!

- Anh nói ai là trẻ con!/? Mà tôi có bị bắt cóc thật thì cũng chẳng thèm kêu cứu cái đồ yếu ớt như anh đâu nhé!

Ka Hee nhìn hai người đó đi mỗi lúc một xa rồi biến mất hẳn trong dòng người đông đúc qua lại trên phố. Nhiều lúc cô rất khâm phục cả Eun Ri và Young Min. Cô thật không hiểu nổi bọn họ có gì nói mà có thể nói liên miên, nói mãi không dứt như thế mà không lâm vào cảnh hết chuyện để nói.

Còn cô thì, aizzz, kém giao tiếp từ nhỏ,... À mà thôi không nhắc đến vấn đề này nữa.

Hai người đó bỏ đi mất rồi, bỏ lại mình cô với Jun Seok. Mà nãy giờ Jun Seok cứ nhìn cô như người ngoài hành tinh, như thể sinh vật lạ từ trên trời rớt xuống ấy.

"Mặt mình dính gì sao ta???" Ka Hee tự hỏi câu này lần thứ n mặc dù cô chắc chắn rằng mặt cô không dính nhọ nhội hay cái gì đó tương tự.

Lạy trời, giữa đường phố tấp nập qua lại lung linh màu sắc của lễ hội thế này, một anh chàng điển trai lại cứ nhìn một cô gái xinh đẹp chăm chăm, thử hỏi xem sẽ có bao nhiêu phiền phức?

- Úi, anh Jun Seok học trường XXX kìa!

- Đẹp trai quá đi~~~

- Anh ấy đi cùng con nhỏ nào vậy?

Ka Hee vô tình nghe được mấy câu xì xầm to nhỏ đó mà buồn quá trời. Cô cũng chẳng muốn ở đây đâu nhưng mà nếu không ở đây thì kiểu gì mẹ cô cũng sẽ lôi cô qua "chào hỏi" mấy vị hàng xóm. Nào là " Con gái tôi luôn luôn được 100 điểm thôi", nào là "Sau này nó chắc chắn sẽ trở thành giám đốc"....

Nản! Vì vậy nếu không muốn bị lôi qua đó, tốt nhất cô nên bắt chuyện với Jun Seok và rủ anh ấy đi chơi cái gì đó. Cô chẳng muốn chơi, nhưng nếu được đi dạo thì tuyệt biết mấy!

- Anh Jun Seok!_ Cô khẽ gọi làm Jun Seok giật mình. Anh khẽ xoa đầu. Sao nãy giờ đầu óc anh cứ mơ mơ màng màng sao đó, đúng là xấu hổ chết đi được mà!

- Nãy giờ anh nhìn em gì vậy? Trông em kì cục lắm hả?_ Cô ấp úng.

- A~ Đâu có đâu có.. Th..thực sự không phải đâu!_ Jun Seok đã bối rối lại còn bối rối hơn. Hai tay anh liên tục xoa đầu để tìm từ ngữ nào miêu tả cô cho phù hợp, đôi mắt cũng không dám nhìn thẳng vào cô, gương mặt cũng đã đỏ chín đến vành tai.

Cô nghiêng đầu khó hiểu. Thường thì khi đánh giá người khác cô như là một chuyên gia, nhưng khi đánh giá bản thân thì cô hoàn toàn mù mịt. Cho nên ít nhất thì cô cũng muốn nghe nhận xét từ người khác.

- Thật ra thì, a..anh th_(thấy em rất xinh, rất xinh, rất xinh luôn á > <). Hai bên đường là hai hàng cây, cho dù tối thì cô vẫn nhận ra...

- Đây là đường đi học về của mình phải không anh?_ Ka Hee hỏi, ánh mắt toát lên vẻ mơ hồ.

Trong khi đó, anh vẫn kéo cô chạy xuyên qua hàng cây bên phải, dẫn cô đến một nơi rất đẹp. Họ chạy song song với lan can, ngăn cách một dòng sông ở dưới. Phía bên kia sông là những ánh đèn đường, đèn giao thông in xuống mặt nước. Cảm giác đẹp lung linh nhưng không chân thực, khiến Ka Hee bỗng chốc cảm thấy như đang được nhìn thấy "chân trời hư vô".

Ở đây nghe rất rõ tiếng mọi người trong thành phố đang cùng nhau đếm ngược:

- Mười!

Anh vẫn kéo cô chạy.

- Bảy! Sáu! _ Ở trong quảng trường, Eun Ri và Young Min cùng nhau hô to, xen lẫn vào tiếng ồn của đám đông.

- Năm! _ Jin Young ở trên sân thượng cũng thăm lăm nhăm.

- Bốn! Ba! _ Myung Rin cũng đang ở đâu đó.

- Hai! _ Bốn vị phụ huynh cũng ra sức hô to.

- Một! _ Cả quảng trường như vỡ òa, cũng là lúc anh và cô dừng lại bên lan can.

Một ngọn pháo mở màn được bắn lên giữa bầu trời quang mây, nở bùng ra thành bông hoa có sắc màu rực rỡ.

Rực rỡ như nụ cười của cô.

Tiếp theo là những ngọn pháo, lần lượt được đốt lên, nở rộ trên bầu trời, tỏa sáng như vậy, đẹp như vậy...

Anh nhìn cô gái đứng cạnh mình. Đôi mắt cô ngập tràn sắc màu, sáng trong veo lấp lánh. Đôi môi nhỏ nhắn nở nụ cười tươi tắn rạng rỡ.

Ánh sáng từ ngọn pháo in xuống mặt sông long lanh như tấm gương trong suốt, in sâu vào đôi mắt cô, hắt lên gương mặt cô một chút ánh sáng càng tôn lên vẻ thanh thoát thuần tục.

Ka Hee đang đắm mình trong vẻ đẹp của những ngọn pháo hoa nên không mấy may để ý có ai đang ngắm nhìn biểu cảm của mình. Đột nhiên cô quay đầu sang, thấy anh đang nhìn mình không chớp mắt liên hồi:

- Anh không ngắm pháo hoa sao? _ Cô nghiêng nghiêng mái tóc _ Pháo hoa đẹp lắm đấy!

- Có chứ! _ Jun Seok đáp, mắt vẫn không rời khỏi Ka Hee _ Anh vẫn đang ngắm.

Anh vẫn đang ngắm em đây... Pháo hoa của lòng anh!

Bỗng mắt Ka Hee sáng lên. Cô vội chỉ tay lên phía cao nhất trên bầu trời, phấn khích reo lên:

- Kìa!

Jun Seok theo đó nhìn về phía tay cô chỉ, ánh mắt cũng sáng lên.

Đó là hình ảnh năm ngọn pháo được đốt bay lên, một đỏ - xanh - hồng và hai trắng, tất cả được đốt bay lên không trung, sắc sỡ và đẹp đẽ vô cùng.

Bất giác, cả anh và cô đều thốt lên:

- Đẹp quá!

Một khung cảnh đầy sắc màu tươi đẹp.

Pháo hoa đẹp đến đâu rồi cũng sẽ lụi tàn...

...một mối tình dù đẹp đến đâu cũng sẽ đến hồi kết....

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thích và bảo vệ

Đêm hôm đó, Jun Seok nằm mơ.

Một cô gái mặc váy xanh chìa ra cho anh một lon nước tăng lực.

- Pháo hoa đẹp quá anh nhỉ? Lần đầu tiên em thấy đấy!

Là Ka Hee. Phải rồi, chính là Ka Hee.

Anh đưa tay với lấy cô, nhưng cô đã vụt chạy trước.

Jun Seok tỉnh dậy.

Ánh nắng chiếu rộm lên khắp căn phòng.

Anh bò dậy, nhìn vào bàn tay mình. Cảm giác mát mát ập đến.

Sao mình lại như vậy? Chỉ là Ka Hee đi trước thôi mà. Mình chỉ việc đuổi theo là xong.

Nhưng tại sao mình phải đuổi theo chứ? Vì sợ cô đơn ư?

Tự hỏi bản thân điều này, anh có chút run sợ.

Vì sao?

À, hiểu rồi.

Là vì anh thích Ka Hee.

Như cách mà một chàng trai mười bảy tuổi thích một cô gái.

Cách... lách...cách...

Như nhận ra cả nhà đang nhìn mình, Jun Seok bỏ thìa xuống. Quả nhiên ha, cả nhà đang nhìn anh bằng đôi mắt nghi hoặc.

- Mọi người sao vậy?

Sau câu hỏi tình queo của anh, cả nhà đưa mắt nhìn nhau trong im lặng. Họ cảm thấy Jun Seok rất lạ, lại không biết lạ chỗ nào.

- Gì vậy..._ Jun Seok lăm bắm, tay vô ý chạm trúng tay Ka Hee ngồi cạnh.

Mặt anh ngay lập tức đỏ như quả gấc. Theo phản xạ, anh đứng bật dậy thì chân vấp phải cái chân bàn, đau điếng.

Cả nhà lại càng thêm nghi hoặc.

- Co..con...con hôm nay có việc đi đến khuya mới về! Mọi người ở nhà cứ ăn cơm trước, đừng lo cho con!_ Jun Seok gấp gáp nói, lại vô tình chạm phải đôi mắt trong veo của Ka Hee đang ngược nhìn mình lập tức bỏ ra khỏi phòng khách. Bộ dáng giống như không mau đi nhanh thì bom nổ vậy.

- Hôm qua hai đứa đi với nhau vui lắm mà? Thăng nhóc xảy ra chuyện gì à?_ Bà Lim tò mò hỏi cô.

- Con không biết nữa..._ Ka Hee thành thật đáp. Jun Seok có vẻ trốn tránh cô, nhưng rõ là hôm qua còn bình thường.

Eun Ri và Young Min cùng đưa mắt nhìn nhau, trong đôi mắt mỗi người đều đang có một suy nghĩ giống nhau.

Jun Seok chạy về phòng đóng rầm cửa lại. Đáng ghét! Chỉ là chạm tay thôi mà! Hôm qua anh còn nắm tay cô chạy lâu thế... Á á á!!!! Hôm qua là anh nắm tay cô sao???? Sao giờ anh mới để ý chứ???

Jun Seok nghĩ đến đây, hai chân thì không ngừng nhảy lên nhảy xuống, tay thì lo vò đầu bứt tóc, thiếu điều là hét sập nhà. Nói tóm lại là giống một thằng điên đang đứng múa may quay cuồng. Giả sử bà Kim thấy hành động này của con trai bảo bối, nhất định sẽ bắt xe chở anh đến trại tâm thần.

Jun Seok sau một hồi gào thét không rõ lí do thì nằm phịch xuống giường. Anh quyết định đến công ty luyện tập vũ đạo chuẩn bị cho album solo đầu tay. Hồi trước một ngày còn tập được khoảng 5-6 tiếng, bây giờ nhiều nhất cũng chỉ có 4 tiếng. Bây giờ là 7 giờ sáng, tập đến chiều rồi vào thư viện thành

phổ luyện nghe Tiếng anh vậy.

Anh nghĩ đến đó, bật dậy vớ lấy chiếc áo caro sọc đỏ đen rồi khỏi nhà.

Kết thúc chuỗi ngày dài cắm đầu trong phòng tập nhảy, Jun Seok thả lỏng mình đi trên con đường đi học về, cũng là con đường dẫn đến thư viện thành phố.

Trời bắt đầu se lạnh dần. "Mùa này liệu tuyết có rơi nhiều không nhỉ?" Anh nghĩ thầm. Và anh chợt giật mình nhận ra, chưa bao giờ anh có những suy nghĩ ngây ngô như vậy, cũng chưa bao giờ để ý nhiều như vậy.

Từ khi nào?

Từ khi nào lại để ý nhiều như vậy?

Anh sinh ra đã là cậu ấm của tập đoàn Kim thị giàu mạnh nhất nhì châu Á. Từ lúc còn chưa chào đời đã có hôn ước với con nhóc nào lạ hoắc, đúng kiểu cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Cuộc sống 17 năm qua của anh chỉ sống vì mơ ước, và cả vị hôn thê đã gặp từ nhỏ. Có thể nói anh thích ka Hee, ngay từ lần đầu gặp. Suốt những năm qua cô bé ấy chưa từng phai nhòa trong anh.

Những thứ khác đều là tạm bợ trong mắt anh, chúng có tồn tại hay không không quan trọng. Tuyết rơi thì sao? Lạnh lẽo. Đền nháp nhảy ư? Cũng chỉ là đạo cụ. Kể cả pháo hoa, cuối cùng thì cũng phai tàn.

Cuộc sống tẻ nhạt và vô vị, không một chút màu sắc. Anh chưa từng bất mãn với bất kì cái gì, mọi chuyện cứ diễn ra theo quy luật tự nhiên, đến đâu thì đến. Anh chưa từng chống lại số phận một lần, đối với bất cứ ai cũng nhẹ nhàng dịu dàng nhưng thực ra không quan tâm ai cả.

Vậy mà...

Từ khi nào lại sưng sờ vì sự dễ thương của một cô nhóc?

Từ khi nào lại bực bội với những kẻ dám nhìn cô nhóc đó?

Từ khi nào lại trở nên rụt rè nhút nhát trước một cô nhóc như vậy?

Từ khi nào mà một kẻ đầu óc như anh lại phải cầu cứu người khác cho mình lời khuyên như vậy?

- À, ra vậy!

Yoo Na Yeon gật đầu. Nhìn trực diện Jun Seok hỏi thẳng:

- Vậy là cậu còn đang phân vân à?

Na Yeon là lớp trưởng lớp anh. Cô thông minh, dịu dàng, hiểu chuyện, còn là một "quân sư tình ái" nổi tiếng khắp bốn bề năm châu.

Một tiếng trước.

Jun Seok đang ngồi luyện nghe trong thư viện thì bị ai đó cốc đầu từ phía sau. Quay người lại thì anh gặp ngay Na Yeon đang đứng.

- Minh ngồi đây nhé!_ Na Yeon tự nhiên như ruồi kéo ghế ngồi xuống đối diện anh, tiện thể đặt mấy quyển sách văn học lên bàn. Vốn là bạn cùng lớp nên anh cũng tỏ vẻ thân thiện mời ngồi.

- Học chăm ghê!_ Na Yeon cảm thán_ Hèn gì điểm Tiếng anh của cậu dạo gần đây cao vút!

- Sao bằng cậu được chứ?_ Jun Seok đùa. Lại nghĩ đến mình tốt đẹp như vậy là nhờ Ka Hee kèm cặp, trong lòng có chút xót xa.

Na Yeon quả nhiên là quân sư tình ái, nhìn 1 cái liền biết Jun Seok có chuyện.

- Cậu có chuyện gì sao? Trông cậu cứ như cái thẳng khờ!

- Không có không có!_ Jun Seok cười nửa đùa nửa thật chối bay chối biến. Na Yeon không hỏi thêm nữa. Cô chắc chắn trong 3 giây sau thì kiểu gì Jun Seok cũng sẽ quay lại hỏi cô cái gì đó mà thôi.

Một

Hai

Ba...!

- Na Yeon này!

Biết ngay mà!

- Thích một người là như thế nào?

- Cậu hỏi vậy làm gì? _ Na Yeon nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc _ Á, hay là cậu thích ai rồi?

Câu này tôi không biết trả lời sao, liền đưa tay gãi gãi mái tóc.

Na Yeon nhìn biểu hiện của tôi mà lắc đầu thờ dài.

- Cái cậu này, còn tưởng cậu thanh cao ngất trời lắm, hóa ra trong lòng cũng có nhiều tâm sự ghê...

Tôi khẽ bặm môi, rồi đưa hai tay che gương mặt nóng bừng lại.

- Thích tức là, bản thân cậu luôn muốn ở bên cạnh người đó!

- Cậu luôn cảm thấy vui vẻ khi người đó vui vẻ, cảm thấy buồn rầu khi người đó buồn rầu. Trong đầu cậu luôn hiện lên hình ảnh người đó. Miệng cậu vô thức mỉm cười khi nhìn thấy người đó. Lâu không gặp người đó khiến cậu nhớ đến cồn cào.

- Thích một người thật sự không thể giấu đâu. Nhưng tùy tình cảm của mỗi người mà mỗi người sẽ có những cảm nhận riêng và những hành động khác nhau dành cho đối phương. Thích không phải yêu, càng không phải thương. Thích bắt đầu từ sự cảm nắng người đó, tình cảm lớn dần sẽ biến nó thành yêu.

- Và còn nữa... _ Na Yeon nhìn vào mắt tôi _ Lẽ ra cậu phải hỏi tớ về định nghĩa của từ "yêu" mới đúng.

Vì tình cảm của cậu cho cô ấy, thể hiện rất mãnh liệt, ngay trong chính đôi mắt của cậu.

- Tớ không biết... Đứng trước mặt người đó tớ cảm thấy rất run rẩy, rất dễ xấu hổ, nói chuyện ấp a ấp úng.... Nhưng mà tớ muốn người đó vui vẻ, muốn bảo vệ người đó,... Như vậy có phải là thích hay không? Tớ...tớ nghĩ chưa đủ tình cảm để nó trở thành "yêu" đâu...

- Vậy thì để thời gian trả lời cậu đi... Còn không thì cậu cũng phải tự mình nhận ra _ Na Yeon cười _ Nhưng nếu cậu có cảm giác với cô ấy khác với những cô gái khác, tin tớ đi, cậu thích cô ấy rồi!

Yeahhh!!! Tình địch xuất hiện rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ghen

Sáng hôm sau.

Lúc đi học Eun Ri cố tình trèo lên xe Young Min ngồi trước. Ka Hee thấy vậy thì đành phải trèo lên xe Jun Seok. Nói thì nói vậy chứ cô vẫn thích được Jun Seok chở hơn. Cho nên cô vẫn thân thiết dùng một tay bám chặt áo Jun Seok.

Hồi trước Ka Hee vẫn luôn thân mật bám áo anh nên dần dà thì anh cũng không còn bận tâm nữa. Nhưng bây giờ thì khác. Chỉ cần nghĩ đến việc người anh thích đang ngồi sau lưng anh thôi cũng đủ để khiến tim anh loạn nhịp, huống chi là cô còn động tay vào người anh chỉ cách có một lớp vải?

Jun Seok thờ dài. Thì ra đây chính là cảm giác khi con tim rung động vì ai đó sao?

Chẳng mấy chốc mà họ đã hết giờ học.

- Tụi con về rồi đây! _ Eun Ri hô lớn như thường lệ, kéo tay Ka Hee bước vào phòng khách. Young Min và Jun Seok đều đi cắt xe đạp.

Bỗng dung mắt Ka Hee sáng lóe lên. Cô ném cặp, vui mừng chạy đến chỗ một chàng trai đang đứng trong nhà, nhảy lên vòng tay ôm cổ chàng trai ấy.

- Anh hai! _ Ka Hee xúc động reo lớn.

- Cục cưng của anh! _ Người mà cô gọi là anh hai, vui vẻ dang rộng tay ôm Ka Hee xoay mấy vòng trên không trung. Cả hai rất vui vẻ, mới một lúc đã làm huyền não cả căn nhà.

Jun Seok đứng ngoài đột nhiên nhìn vào thì thấy hai người kia đang ôm nhau vui vẻ thắm thiết. Anh đơ người trong vài giây, ánh mắt dán chặt vào họ xem ngoài ôm ra họ còn làm gì nữa hay không. Anh âm thầm dùng mắt đánh giá, tên đó cỡ 19 tuổi, bề ngoài điển trai rất bắt mắt. Tự nghĩ lại tự phản bác, "tên đó không đẹp trai hơn mình!"

Sau đó? Sau đó anh cảm thấy hơi tổn thương, đáy lòng như có tảng đá đè xuống rất khó chịu. Gương mặt vốn dĩ đã không có biểu cảm nay còn lạnh lùng hơn vài phần.

Quay người lại, Young Min đánh bốp vào vai Jun Seok đang thất thần.

- Jun Seok này! Vào nhà nhanh lên, nhà mình có khách quý đấy!

"Khách quý?" Jun Seok nghĩ thầm. Thực ra anh không nghe được hồi nãy Ka Hee kêu người đó bằng "anh trai" còn Young Min thì lại nghe được.

Bởi vậy anh rất hoang mang "Tên này là ai vậy? Liệu có phải người Ka Hee định tặng quà bữa nọ không?" Trong lòng tự dung dằng lên sự bấn loạn hiềm thấy, Jun Seok khó lắm mới theo sau Young Min vào nhà.

Nếu anh biết đó là anh trai của Ka Hee đương nhiên sẽ không lo lắng hay ghen ăn tức ở đủ kiểu, hay thậm chí còn trả bưng nước rút lấy lòng anh vợ tương lai nữa kia... Chắc chắn, tại cái lỗ tai không thính, bằng không là nghe được rồi.

- Hi, anh Im Jin, lâu quá không gặp anh! _ Eun Ri cười vui vẻ (xạo ke) nói, trên gương mặt hiện rõ vui vẻ.

- Ủa, lâu quá không gặp nhóc! _ Im Jin cũng cười vu vẻ (xạo ke) đáp lại _ Trông nhóc không khác là mấy nhì? Chẳng bù cho Ka Hee!

- Cậu ấy đương nhiên là phải khác! Anh biết không, bao năm nay cuối cùng Ka Hee cũng chịu buộc tóc lên rồi! _ Eun Ri che miệng cười gian, liếc bị Ka Hee ở bên nhéo cho một cái _ Chút nữa em sẽ kể cho anh nghe!

- Anh! Đây là anh Jun Seok, Kim Jun Seok! Hi hi! _ Nụ cười "hi hi" của Ka Hee ý là muốn nói "Vị hôn phu của em đây nè" nhưng ngại không nói. Aizz lơ lơ mà nói có khi Jun Seok lại hết buồn bực ngay ấy chứ.

Im Jin nhìn Jun Seok, anh thừa hiểu em gái mình muốn ám chỉ điều gì. Để anh xem nào... Thằng nhóc này nhìn có vẻ chừng chạc đấy, mặt mũi cũng sáng láng đẹp trai,.. Tốt tốt! Anh ưng!

- Em chào anh! _ Jun Seok chào xã giao nhưng bị Im Jin ôm lấy.

- Ôi thằng nhóc này lớn lên trông xinh trai quá! _ Im Jin quay qua Young Min _ Cả hai đứa đều không khác là mấy nhì?

Young Min cười rất tươi đáp lại như thể quen thân gì lắm, còn Jun Seok thì cứ đực người ra.

- Mấy đứa khoan chào hỏi đi đã! _ Bà Han từ trong bếp đi ra, tay cầm hết đĩa này đến đĩa nọ.

- Phải rồi đó. Để ăn mừng con trai Im Jin về nước thì chúng ta phải mở tiệc thật to ăn cho no đã! _ Bà Lim khui rượu ra rồi để cái rằm xuống _ Hôm nay phải uống thật say đây!

Young Min chỉ mới nghe mẹ mình nói vậy thôi đã chạy mồ hôi hột. Lạy trời, cậu còn nhớ như in cái hôm bà Han về cả nhà ăn uống no say đến mức còn mỗi cậu với Jun Seok dọn dẹp rồi kiêng từng người về phòng. Thôi thôi hôm nay cậu phải kiểm soát chuồn sớm mới được.

Bên kia, Ka Hee và Im Jin vẫn đang đùa giỡn rất là vui vẻ làm anh hơi cảm thấy ghen tị, và cũng xen chút chạnh lòng.

Hồi nãy Im Jin nói "lớn lên không khác là mấy", ám chỉ như anh và Im Jin có từng gặp qua nhau rồi. Nhưng anh không tài nào nhớ nổi Im Jin là ai và đã gặp ở đâu.

- Này này Im Jin, cháu thật sự rất đẹp trai tài giỏi... Cháu thực sự rất thích hợp làm con rể bác.. _ Bà Han nửa đùa nửa thật nói.

Young Min đưa mắt nhìn Eun Ri, Eun Ri lại nhử mày.

- Mẹ à, con không phải con một sao?

- Thì đúng là thế.. _ Bà Han dựa người vào bà Baek ở cạnh, sau đó nhìn Young Min _ Nhưng cháu xem, Young Min với Eun Ri tính khí thất thường, thù hằn khó dung, chỉ e là sau này không thể nên vợ nên chồng. Cho nên bác muốn hủy hôn của hai đứa nó tác thành Eun Ri cho cháu thành một đôi, ý cháu thế nào hả Im Jin?

Eun Ri nghe đến đó thì cười phá lên, Young Min mặt mày đen như cái đít nòi.

- Mẹ không cần lo xa đến thế!

- Cái bà này.. _ Bà Lim không chịu được ngứa thằng con trai của mình một cái _ Con đó, liệu mà ăn ở cho đàng hoàng. Đối xử với Eun Ri nhẹ nhàng dịu dàng chút...

- Giống như Jun Seok đối với Ka Hee đấy cháu! _ Bà Kim xen vào.

- Từ từ, đối xử với con bé sao cho thật tốt, kéo con dâu ta bỏ theo thằng khác, mắt vợ như chơi đấy con ạ! _ Bà Lim nói xong tất cả đều đồng loạt cười rộ lên, duy chỉ có Young Min đã đỏ mặt đến mức ngồi xa cả mét cũng cảm nhận được sức nóng tỏa ra từ mặt anh.

Ka Hee ngồi không cũng bị lôi vào, cười đến quay cuồng, liền giật giật tay Im Jin bảo anh nói gì đó.

- Vâng, thế thì phải hỏi Eun Ri, chỉ cần em ấy đồng ý cháu sẵn sàng cướp dâu!

Im Jin nói xong, Eun Ri cũng vừa hay thấy Jun Seok đang bực bội, nửa đùa nửa thật nói:

- Kia, Ka Hee mau giữ anh ấy lại, bằng không cậu sẽ mất đi anh ấy đấy!

Jun Seok nghe được câu này, xém muốn lật bàn. Cái gì mà "giữ", "mất"? Bộ hán ta quan trọng với Ka Hee lắm hay sao!?

- Câu này phải để Young Min nói chứ? _ Bà kim không nhịn được cười lớn.

Chỉ thấy Young Min quắc mắt cảnh cáo, "nếu anh còn có tâm ý với vợ tôi thì đừng trách".

Sau đó cả nhà rất vui vẻ ăn uống trò chuyện, Im Jin khuyên mọi người không nên uống rượu nhiều quá, thành ra cả buổi cũng không có ai say, đều làm cả Young Min và Jun Seok thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, có một người uống mới có một ly, liên tục lái nhai bên tai cậu: "Cẩn thận coi chừng mất tui á nha~"

Thật là bực bội. Nhưng còn lâu mới mất, cậu nghĩ thầm.

Mà nói về bực bội, phải nói đến anh bạn Kim Jun Seok của cậu.

Từ này đến giờ Eun Ri cô đề ý, cả buổi trời Jun Seok ngồi chỉ uống rượu, uống mà mặt không đỏ, không có vẻ gì là say, cũng không có vẻ gì là sẽ ngưng uống. Hơn nữa chỗ ngồi cạnh Ka Hee vốn là của anh mà bị Im Jin cướp mất, nên anh chỉ không đành lòng mà ngậm ngùi ngồi đối diện cô.

Còn về Ka Hee với Im Jin, tán dóc rất vui vẻ. Nhiều năm không gặp, hai anh em họ thực sự vẫn rất tốt. Nhưng đó là mấu chốt khiến Jun Seok cả buổi mặt mày khó khăn.

Được rồi, vậy nhân lúc này làm một ván bài lớn, cô sẽ thử xem liệu Jun Seok có thích Ka Hee như cô vẫn đoán hay không.

Ahiihi, nhân vật lần trước Eun Ri hẹn gặp ở quán cà phê chính là anh trai nữ chính đây.

Ta thực sự rất thích cặp Min - Ri nha~ Bởi vậy nên sau này nhất định sẽ dành nhiều chap truyện riêng cho họ, chứ Seok - Hee thấy nhẹ nhàng quá~

Ghen.

Là anh đang ghen sao?

- Anh Jun Seok!

Giật mình ngẩng đầu lên, anh bắt gặp ngay Eun Ri đang đứng cười cười.

- Ka Hee rủ mọi người cùng đi dạo phố sẵn tiện đưa anh Im Jin đi tham quan một vòng. Anh có đi cùng không?

Nhìn về chán chường trên gương mặt anh ai cũng nghĩ anh sẽ từ chối, nhưng rõ ràng là Eun Ri cố tình rủ, Young Min không thể không phụ họa theo.

- Đi cùng cho vui!

Từ "vui" cậu nói ra có nghĩa là: sắp có kịch hay cho cậu xem rồi.

"Vui, vui cái đầu khi!" Jun seok nghiêng răng rửa sạch trong lòng. Anh miễn cưỡng gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn ra ngoài cổng nhà, lại bắt gặp hình ảnh Ka Hee với Im Jin đang vui vẻ nói chuyện với nhau.

Rốt cuộc là nói chuyện gì mà lại không biết chán như vậy?

Anh tự hỏi. Nhưng hoàn toàn không có câu trả lời.

Young Min, Ka Hee và Im Jin đi trước, anh với Eun Ri đi song song cạnh nhau theo sau ba người kia.

Đường phố về đêm lên đèn, cây cầu này vốn dĩ có rất nhiều lần xe chạy tới chạy lui, cho dù là ngày hay đêm vẫn luôn tấp nập chật chội. Không hiểu sao đường phố lấp lánh đèn và xe này lại không mang cho anh chút cảm giác thoải mái nào. Năm người bọn họ kẻ đi trước người đi sau, lỡ có ai nhìn vào cũng không tin họ có quen biết với nhau.

Eun Ri lâu lâu vẫn nhìn Jun Seok vài cái rồi kiềm chế cười thành tiếng. Sao đây ta, Jun Seok cứ giống như người mất hồn nhìn chăm chăm Ka Hee với Im Jin đang đi trước, một giây cũng không rời. Giống như chỉ cần anh thả lỏng một giây, hai người bọn họ sẽ biến khỏi tầm mắt, vì vụ nọ nào đó anh chưa từng đặt chân qua. Lần này anh thật sự có cảm giác, Ka Hee với anh đứng là có quá nhiều khoảng cách, cô thật sự rất xa vời.

Ái chà, còn giấu được cục tức vào bụng chứng minh anh cũng tài giỏi lắm. Nhưng kế hoạch chọc ghen của Eun Ri cô đây vẫn thành công mỹ mãn ~

Ngoài mặt không nhìn được Eun Ri vô thức mỉm cười tủm tỉm. Vừa lúc đó Young Min cũng quay đầu lại, thấy cô cười có chút ngẩn ngơ, sau đó...sấn lại gần cô tò mò hỏi.

- Chuyện gì mà nhóc cười tủm tỉm vậy?

Eun Ri vui vẻ, lắc đầu xua tay.

- Dạ không có gì đâu anh!

"Dạ"? "Anh"? Eun Ri từ bao giờ lại ngoan ngoãn lễ phép như vậy, hơn nữa ngữ điệu thấp phần vui vẻ, vô cùng thành công khiến Young Min ngây ngốc đờ đẫn. Eun Ri lại cảm thấy hình như vừa rồi có gì đó sai sai nên vô cùng nhanh chóng đổi giọng:

- Tên điên này! Tôi nói là không có gì hết! Nghe rõ chưa hả đồ lảm chuyện! _ Cô nhanh chân đá một cước vào chân Young Min rồi bỏ chạy.

- Anh Im Jin, em muốn ăn kem! _ Eun Ri tươi cười chạy tới, kéo kéo tay áo ai kia làm nũng.

Có bạn nào đó bị đá chân vẫn đang đau, nhưng sợ vợ tương lai bị kẻ khác dụ dỗ, nhìn đau mà chạy đến.

Jun Seok rút túi quần lững thững theo sau, bộ dáng không có gì là vui vẻ. Giờ một mình anh đứng trước cửa hàng tạp hóa, bốn con người kia bên trong đang chọn vị kem ưa thích mà nhón nháo cả lên. Trời lạnh mà ăn kem cái gì, anh thâm thở hắt ra đầy mệt mỏi.

Một lúc sau bốn con người kia ra khỏi quán tạp hóa. Trên tay mỗi người là một vị kem khác nhau. Young Min đưa cho anh một que kem bạc hà đã bóc sẵn rồi đi song song cạnh anh.

Jun Seok cầm que kem trên tay cho có, quả thật anh không muốn ăn cái thứ này chút nào. Anh nhìn đăm đăm Ka Hee đang bóc vỏ cây kem chuối, trách thầm sao thằng bạn không mua cho mình cây kem chuối luôn đi?

Im Jin tươi cười cầm cây kem của Ka Hee bóc vỏ cho cô nàng, sau đó chính anh cũng ăn cây kem chuối của mình. Đến cả ăn cũng giống nhau cơ đấy. Vô tình khiến Jun Seok bức mình nữa rồi.

Nghĩ đến đây, anh ảm ức gặm gặm que kem trên tay, tựa hồ không thấy lạnh như ban nãy.

Bất chợt, anh khựng lại. Lí do rất đơn giản, trước mặt anh là hình ảnh Im Jin đang lấy tay quẹt đi vết kem trên khóe môi Ka Hee, trong một khung cảnh lãng mạn y hệt mấy bộ phim tình cảm suốt ngày chiếu trên ti vi.

Anh không có hứng ăn kem nữa. Hai mắt cứ dán chặt vào hai người kia.

Ka Hee giật mình chạm tay vào khóe môi rồi cười hi hi với Im Jin. Sau đó hai anh em cười phá lên, Im Jin còn lấy tay xoa xoa đầu Ka Hee làm rối tung mái tóc của cô. Cách xoa đầu giống như coi Ka Hee là đứa trẻ lên ba, được âu yếm, được chiều chuộng.

Mất một giây đứng hình, giây sau Jun Seok tức giận ném thẳng que kem vào thùng rác.

Không chấp nhận được! Vị hôn thê của anh là Ka Hee mà! Là Baek Ka Hee! Vậy thì rốt cuộc tên Im Jin đó là ai? Là ai!? Dám động tay lên môi Ka Hee! Dám xoa đầu Ka Hee! Vậy mà Ka Hee còn cười tươi với hắn! Cái lí lẽ này ở đâu ra vậy!? Anh còn chưa làm gì cô, tay còn không dám đụng, còn chưa tỏ tình với cô nữa chứ! Vậy mà tên đó...hắn..hắn...hắn cứ cư xử như người yêu của cô vậy! Thật không coi sự có mặt của anh ra gì nữa! Thật là...! Anh nhịn này giờ đủ lắm rồi nhé! Bơ anh này giờ đủ lắm rồi nhé!?

Jun Seok tức phát khóc, giống như một đứa trẻ bị giành lấy món đồ ưa thích, hai môi bặm chặt vào nhau ra vẻ ảm ức lắm.

Thật đáng sợ! Đáng sợ đáng sợ! Young Min chơi với Jun Seok từ thuở lọt lòng, lần đầu tiên thấy vẻ mặt với hành động của Jun Seok lúc này! Dọa người, đúng là quá dọa người rồi!

Có Eun Ri đi trước quay đầu nhìn, sau đó che miệng cười thầm đắc ý rất vui vẻ.

Young Min lại lắc đầu mấy cái. Không phải nha, đây rõ ràng không phải thằng Jun Seok bạn cậu nha! Thằng Jun Seok mà cậu biết lúc nào cũng ân cần dịu dàng không có đáng sợ như vậy! Ôi nhìn đôi mắt đó kìa, cứ giống như một con thú hoang sẵn sàng đi cướp miếng mồi ngon trước mắt... Không đúng không đúng, có vẻ giống như con thú đang gầm gừ vì bị đoạt lấy miếng mồi ngon thì đúng hơn...!

Á!

"Miếng mồi ngon" ở đây lẽ nào lại chỉ Ka Hee?

Vậy thì thằng bạn cậu đang ghen có đúng không? Cậu sớm đã nghe Na Yeon kể về cái hôm nó ở thư viện, nên đã nghi nghi rằng nó thích Ka Hee rồi mà...

Mà khoan, hai người bọn họ là hai anh em, sao phải ghen nhỉ?

Có khi thằng bạn cậu mắc phải hội chứng "cuồng người yêu" chăng???

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Gato

Cơ mà họ là hai anh em ruột mà, có gì mà phải ghen nhỉ?

Young Min càng nghĩ càng không hiểu nên quyết định thôi không nghĩ nữa. Cậu kè kè bên cạnh Jun Seok:

- Mà thôi nhìn Ka Hee đi có được không? Cái thằng hám gái này!

Jun Seok nhìn cậu tóe lửa, im lặng không nói gì.

- Tao thừa biết là mày thích Ka Hee rồi, không cần phải thể hiện cho tao thấy nữa.

Jun Seok quay đầu, nhìn cậu đầy ngạc nhiên:

- Sao mày biết?

- Mày nghĩ mày qua được mắt tao à? _ Young Min khinh miệt hừ lạnh một cái _ Được bao lâu rồi?

- Cái gì được bao lâu rồi? _ Jun Seok khó hiểu, ngây ngốc hỏi lại.

- Ở cái thằng này... _ Mày có bị ngốc không? _ Ý tao là mày thích Ka Hee được bao nhiêu lâu rồi?

Jun Seok nghech mặt ra, sau đó tính nhảm, cuối cùng lắc đầu:

- Tao không biết!

- Thua mày! _ Young Min lắc đầu đầy bức mình xen lẫn bất lực.

Jun Seok cười khẩy một cái, chằm chọc nói:

- Thế mày quen Yooha được bao lâu rồi?

Yooha? Không phải bạn gái cậu sao? Nghe đến đây Young Min đờ toan tập.

- Trông mày có vẻ không nhớ nhỉ? Vậy chia tay Hana được bao lâu?

Jun Seok tiếp tục công kích. Gì chứ, Young Min thay bồ như thay áo, Jun Seok cũng chỉ nhớ tên vài người.

- Tán đổ Se Kyung chưa?

Se Kyung? Cô ấy là tiền bối khóa trên cũng là hoa khôi của trường. Nhưng mà... hừm, là cô ấy tự tìm đến chứ cậu đây đâu cần tán?

- Định bao giờ chia tay Soo Yeon? _ Jun Seok giả vờ hoảng hốt _ Không phải mày định bắt cả hai tay đấy chứ?

Giờ? Young Min nhếch mặt ra. Cho dù ở trường cậu có là một lãng tử, soái ca hay được mệnh danh là hotboy sát gái đào hoa thì cũng chưa bao giờ cậu bắt cả hai tay nha?

Ờ thì hotboy, về nhà vẫn bị Eun Ri mắng như thường. Jun Seok khinh bỉ nghĩ.

- Vậy..._ Jun Seok nghiêm túc hỏi _...mày định bao giờ hủy hôn với Eun Ri?

Jun Seok nói xong câu này chợt nhận ra Eun Ri bé nhỏ tội nghiệp cũng chỉ là phương án dự phòng được sắp đặt từ trước.

- Mày...!_ Young Min muốn chửi nhưng nhất thời cứng họng_ Còn mày thì đáng thương quá, thấy Ka Hee đi chung với ai đó cũng không có quyền xen vào!

- Mày xen không hết kia, lo chuyện của mày đi_ Jun Seok đáp lại bằng thái độ chộc tức.

"Hừ" một cái, Young Min bực tức quay đầu sang chỗ khác. Rõ ràng là giận cá chém thớt, nếu không sao tự dưng lại lôi thói đào hoa lãng nhăng của cậu vào?

- Lo mà đối xử tử tế với Eun Ri, suốt ngày đi chọc phá con gái nhà người ta!

- Sao? Ganh tị à? Hở hỏ. Thấy người khác thân với Ka Hee nên giận cá chém thớt à?_ Young Min phản công.

- Ganh cái con khi mốc!_ Jun Seok lừ mắt sang Young Min đang ôm bụng cười sặc sụa. Anh ném cho cậu cái nhìn bắt lực đầy bực bội rồi đi trước. Cơ mà câu đầu với câu cuối có vẻ chẳng liên quan nhau là mấy.

Đến khi về nhà, Ka Hee mới nhận ra thái độ khác thường của Jun Seok. Đúng rồi ha, từ này đến giờ cô mãi mê nói chuyện với anh trai nên quên mất luôn. Có lẽ anh ấy đang khó chịu, giống như lúc cô đi xem phim bữa nọ chẳng?

Thấy anh đang đứng ngoài cổng nhà một mình, Ka Hee nhẹ nhàng bước đến.

- Anh Jun Seok à ~

Nghe tiếng gọi nhẹ nhàng của ai đó sau lưng, Jun Seok quay đầu lại.

- Có chuyện gì sao?

- Cứ phải có chuyện mới có thể nói sao ạ?_ Ka Hee cười, cố tình chọc quê anh chàng_ Hôm nay anh hơi mệt, vậy mà em không để ý tới. Tại vì anh trai em về nên em có hơi vui quá. Anh đừng giận nha?

"Anh trai"? Đầu anh như nổ đoàng một cái.

- Im Jin...là anh trai của em sao?

- Vâng. Em tưởng anh biết rồi?_ Ka Hee vu vơ nói tiếp_ Anh Im Jin đi Mỹ theo bố em học việc tiếp quản tập đoàn từ năm năm trước, bây giờ đã mười chín tuổi rồi. Chẳng lẽ anh chưa nghe ai nói hay sao?

Ồ, cái này...hình như anh từng nghe qua, nhưng mà lúc đó... không để ý lắm... Vậy hóa ra này giờ là anh ghen với anh vợ tương lai sao??? Tốt lắm, anh ngày càng nực cười!

Jun Seok hơi ngớ người, lại nghe Ka Hee nói tiếp:

- Anh với anh trai em đã từng gặp nhau năm anh chín tuổi đấy, này giờ anh ấy cứ khen anh đẹp trai tài giỏi suốt... Thôi em vào nhà trước, xú nữa anh cũng vào luôn nha, đứng ngoài này gió thổi lạnh lắm

- Khoan---!

Anh kéo tay Ka Hee, cô bất ngờ chưa kịp phản ứng liền bị anh ôm vào lòng.

- Anh à...?

Ka Hee hỏi, lại bị Jun Seok chặn lại.

- Đợi chút, cho anh ôm em một lát.

Dù sao sau này cũng còn như vậy dài dài. Anh thầm nghĩ. Bên lưng có gì đó nhột nhột, thì ra là Ka Hee cũng vòng tay ôm lấy anh.

- Vâng.

Một từ này như khuấy đảo cả tâm trí khiến đầu óc anh trở nên lộn xộn. Hai tay anh vòng tay qua vai cô siết chặt hơn, bỗng chốc cả hai trái tim đều đánh lên một nhịp.

Anh có câu trả lời rồi.

Lí do tại sao anh thấy buồn bực khi cô ngồi cạnh người khác, tức giận khi thấy cô thân mật với người khác, vui vẻ khi cô ở cạnh mình, ngại ngùng khi cô bắt chuyện...

Tất cả những điều đó là vì anh thích cô.

Như cách mà một chàng trai mười bảy tuổi thích một cô gái.

Bóng của anh in lên mặt đất, bao trọn bóng của cô.

Những cô gái thường nói, nếu bóng của chàng trai bạn thích có thể bao trọn bóng của bạn, thì khi đó hai người có thể mãi mãi bên nhau.

Còn những chàng trai lại nói, cô gái mà bạn thích năm bạn mười bảy tuổi, sẽ là cô gái mà bạn yêu nhất cuộc đời này

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Sinh nhật

Đêm hôm đó, cả Jun Seok và Ka Hee đều mất ngủ.

Anh còn nhớ rõ như in, cảm giác lúc anh ôm cô.

Ấm áp, mềm mại, tóc cô tỏa ra mùi hương hoa anh đào dễ chịu, cả nhịp tim và hơi thở của cô đều đều bên tai anh, mang lại cho anh cảm giác yên bình.

Jun Seok nằm trên giường khẽ trở mình. Cảm giác khi anh ở cạnh Ka Hee khác hẳn so với những người khác. Anh mặc nhiên thừa nhận cảm xúc của mình là chính xác, cho rằng mình thích Ka Hee.

Nhưng rốt cuộc, anh thích Ka Hee ở điểm nào?

Anh tự hỏi. Nhưng thích là thích, cần phải có lí do sao?

Ka Hee nằm trên giường cũng trở mình.

Lần đầu tiên có người khác phảì ôm cô chặt như vậy, lâu như vậy. Cô chỉ hay ôm anh hai, những người khác... cô tuyệt nhiên không cho họ đụng vào người mình. Nhưng lần này cô lại để Jun Seok ôm cô mà không chút cự tuyệt nào, thậm chí cô còn cảm thấy rất an toàn, rất vui vẻ. Hay chẳng vì anh là vị hôn phu của cô nên cô có chút an tâm?

Chính Ka Hee cũng không hiểu được cảm xúc bên trong cô là gì.

Nhưng mà, sao anh Jun Seok lại ôm mình?

Câu hỏi vừa lóe lên trong đầu, Ka Hee lập tức có câu trả lời.

Hay là vì anh ấy thích mình?

Không không, sao có thể... Chắc là vì anh ấy đang buồn nên mới thế?

Đúng đúng đúng đúng, chắc hẳn là anh ấy đang buồn, đang rất cô đơn nên mới ôm cô.

Ka Hee hoàn toàn bấn loạn. Cô cứ xoay người, trần trọc.

- Chắc anh Jun Seok không thích mình đâu?

Ka Hee lẩm bẩm, sau đó, cô cũng không nhớ làm cách nào mà mình có thể nằm ngủ ngon lành cho đến sáng.

Sáng hôm sau.

- Im Jin hôm nay nghỉ ở nhà nhé! Đơn xin học của con vẫn chưa được chấp thuận_ Bà Baek nói với con trai bảo bối.
- Vâng_ Im Jin đơn giản gật đầu.
- Đúng rồi, lát nữa cháu với ta đi mua đồ, tiện thể chọn vài món đồ cần thiết cho chiều nay_ Bà kim nói tiếp, Im Jin cũng chỉ gật đầu có lệ.

Sau bữa sáng, Ka Hee lon ton chạy vào phòng anh trai mình.

- Anh hai!_ Ka Hee gọi, tiện tay đóng cửa phòng lại.
- Gì vậy cục cưng?_ Im Jin đang nằm trên giường chơi game bật dậy, chưa kịp ngáp đã bị Ka Hee lao đến ôm chặt cứng.
- Sao vậy?_ Im Jin tròn mắt dẹt nhìn cô em gái.
- Không ạ_ Cô lắc lắc đầu, sau đó buông hai tay đang ôm Im Jin rồi nhanh chân ra khỏi phòng. Trước khi đi còn để lại một câu_ Cảm ơn anh hai nhiều!

Im Jin nhìn cô đóng sập cửa. "Mình có làm gì cho con bé đâu nhỉ" Anh nghiêng đầu khó hiểu.

Ka Hee chạy ra ngoài sân. Young Min đang đứng đợi Eun Ri. Cô bèn lén lút chạy vòng ra sau lưng cậu rồi vòng tay ôm chầm lấy.

Được một lúc thì cô buông ra.

- Em sao vậy?_ Young Min hỏi. Ka Hee cũng không trả lời, chỉ cúi đầu nghiêm chỉnh nói "cảm ơn" rồi đi mất.
- Cậu ấy sao vậy nhỉ?_ Eun Ri thấy cô chạy thì tò mò nhìn theo. Young Min cũng theo đó mà lắc đầu cho qua chuyện.

- Jin Young và Ka Hee bê phụ cô cái này lên phòng giáo vụ nhé!_ Cô Kwon nói rồi đi ra khỏi lớp học. Bây giờ là giờ giải lao. Jin Young và Ka Hee nhìn nhau rồi mỗi người một chồng hồ sơ theo sau cô Kwon đến phòng giáo vụ.

- Cứ giống như lúc đầu chúng ta gặp nhau ấy nhỉ?_ Jin Young cười nói.
- Ừ_ Ka Hee gật đầu_ Lúc đó tớ phụ cậu bê chồng đĩa CD.

Ka Hee nói đến đây, hai người đã đến cửa phòng. Cả hai đặt chồng hồ sơ lên bàn làm việc theo chỉ dẫn của cô Kwon rồi chào cô về lớp.

Đột nhiên, Ka Hee quay người lại, dang rộng hai tay ra trước mặt Jin Young:

- Jin Young này, cậu cho tớ ôm cậu chút nhé?

Ka Hee hỏi. Vì đây là hành lang gần phòng giáo vụ nên vắng vẻ lắm, cô có ôm hôn ai cũng chẳng có ma nào biết nên cô mới dám bạo gan như vậy. Thấy Jin Young ngờ nghệch gật đầu, Ka Hee liền ôm cậu một cái, sau đó nhanh chóng buông cậu ra.

Jin Young nhìn thẳng vào mắt cô.

- Cậu với vị hôn phu của cậu xảy ra chuyện gì à?
- Hà?_ Ka Hee giật mình như thể bị đoán trúng tim đen.
- Cả ngày hôm nay ngồi trong lớp cậu cứ thần thờ sao ấy!_ Jin Young nói rồi hỏi_ Anh ấy làm gì khiến cậu phải suy nghĩ à?

"Sao Jin Young cứ như đọc được suy nghĩ của mình thế nhỉ? Bạn tâm giao là vậy à? Chẳng lẽ mình để lộ như vậy luôn ư?" Ka Hee trầm nghĩ, ngoài mặt lắc đầu không nói.

- Cậu không để lộ gì hết, nhưng mình có cảm giác vậy nên mình nói thế thôi, nếu không đúng thì đừng để ý!_ Jin Young nói rồi xoay người bước đi_ Tội mình về lớp thôi.

"Sao lại nói đúng quá vậy??? Hu hu chắc cậu ấy là nhà ngoại cảm rồi. Sau này càng phải cẩn thận hơn mới được!" Ka Hee trầm nghĩ rồi rảo bước theo sau cậu.

Ka Hee ngồi nghiền ngẫm một bài toán. Nói vậy nghe cho chăm chỉ tí thôi chứ thực ra cô đang mãi nghĩ vẩn vơ thứ khác kia.

"Cảm giác lúc mình ôm anh Jun Seok khác hẳn lúc mình ôm anh hai, anh Young Min và cả Jin Young. Tức là cảm giác đó không phải đối với một người thân, một số anh và cũng không phải bạn bè. Vậy thì rốt cuộc nó là gì? Không lẽ là..."

- Là tình yêu chứ còn gì nữa!

Nghe tiếng Myung Rin nói lớn, Ka Hee đang suy nghĩ bỗng giật mình quay sang. Nãy giờ cô không để ý, Eun Ri và Myung Rin đang tranh luận vấn đề gì đó ngay cạnh.

- Gì thế? _ Ka Hee chống cằm hỏi.

- Eun Ri hỏi tó: thí dụ như anh A rất đào hoa lãng nhăng, nhưng đối với bất kỳ cô gái nào cũng dịu dàng hoặc tỏ vẻ cool ngầu bá đạo. Nhưng A chỉ bộc lộ sự trẻ con và hay bày trò chọc ghẹo B trong khi 2 người họ không hề là gì của nhau. Mặc dù B thích A và Anh cũng cảm nhận được một chút tình cảm từ B nhưng không khước từ. Vậy câu hỏi đặt ra là A có thích B hay không?

Myung Rin tuôn một tràng dài liên thoảng rồi không quan tâm xem Ka Hee có hiểu không liền quay sang nói với Eun Ri:

- Chắc chắn là A cũng thích B nhưng chẳng qua chưa nhận ra được tình cảm dành cho B thôi!

- Nhưng A suốt ngày cãi nhau với B thôi, anh ấy không bao giờ dịu dàng với B cả! Đó không thể là tình yêu được! Đó là chơi đùa! Vì B mang lại cho anh ta cảm giác mới mẻ! _ Eun Ri gằn lên cãi lại.

- Nhưng cách đối xử của A với B rất khác những cô gái kia! _ Myung Rin túm gáy Jin Young đang ngồi ôn bài kéo xuống _ Jin Young, cậu là con trai, cậu đương nhiên sẽ hiểu tâm tư của con trai hơn bọn mình! Vậy cậu nói xem, A có thích B không!?

Jin Young bị Myung Rin dọa cho giật mình, tuy vậy vẫn bình tĩnh đáp:

- Mình nghĩ là có!

- Thấy chưa!? _ Myung Rin quay sang Eun Ri là lừa!

- Tại sao vậy? _ Ka Hee tò mò hỏi cậu. Còn Jin Young mỉm cười đáp lại:

- Vì con trai chỉ chọc ghẹo cô gái mà họ thích thôi!

Bí mật nha! Jin Young hay chọc ghẹo Myung Rin lắm á~

"Anh Jun Seok không hay chọc mình, anh ấy lúc nào cũng dịu dàng với mình hết..." Vậy chắc là anh ấy không thích mình đâu nhỉ? Cứ suy nghĩ sâu xa làm gì...

- Cái gì đây? _ Eun Ri cầm một bao tải nhỏ chứa nhiều hộp quà trong giỏ xe đạp của Young Min _ Sao cả anh Jun Seok cũng có?

- Máy em fan lớp dưới tặng đó mà! _ Young Min lấy trong giỏ xe ra hai thanh socola đưa cho Ka Hee và Eun Ri _ Nhiều quá nên đưa Jun Seok giữ hộ.

- Bớt khoe khoang đi! _ Jun Seok lườm một cái tóe lửa.

- Còn cái của nọ này là sao!? _ Eun Ri ăn xong socola liền túm đầu con gấu trúc nhồi bông đặt ở trên yên xe giơ ra trước mặt. Con gấu bông này cao bằng cô, bề ngang to gấp đôi cơ thể cô. Nhỏ nào tặng quà có tâm ghê???

- Cái đó là do fan tặng luôn đó... Ngồi phía sau ôm nó dùm đi!

- Tội rảnh quá hả!? _ Eun Ri nhăn mặt.

- Đi mà... Đầu thể ném nó đi được, nếu nhóc thích thì anh cho nhóc luôn á _ Young Min dùng kẻ dụ ngọt đã lôi kéo sự đồng ý của ai kia. Cô nàng "xì" một cái rồi ôm con gấu kia trèo lên xe.

Người thì nhỏ mà gấu thì to, trông đến là mắc cười. Cô nàng một tay ôm gấu, tay còn lại bám chặt vào áo cậu sọt té (hành động mà cô nàng chẳng bao giờ làm).

Young Min thấy lòng nhẹ ảm áp.

- Anh Jun Seok, anh dẫn em đến cửa hàng lấy gói quà, hôm nọ em đặt làm nhưng chưa lấy về _ Ka Hee thì thầm vào tai anh. Đợi đến khi cô ổn định chỗ ngồi, anh lập tức phóng xe đi ngay.

Chương 29: Chúc mừng sinh nhật A

Bọn Jun Seok đi đâu ấy nhỉ? _ Young Min vừa đạp xe vừa hỏi Eun Ri ngồi sau.

- Tôi chẳng biết _ Eun Ri đáp gọn.

- Mà này!

- Gì?

- Nhóc không thấy bức à? _ Young Min hỏi khề _ Tại vì anh nhận được nhiều quà từ các cô gái..

- Sao phải bức? Cứ lấy nhiều quà về, có thứ gì ăn được thì cho tôi! _ Nói rồi cô nàng sức người ra _ Anh nghĩ là tôi thèm ganh tị với anh chắc!? Mơ đi!

"Haha" Young Min tự cười giễu bản thân. Hỏi gì không hỏi lại hỏi câu này với một con nhóc ham ăn. Dù sao đây cũng không phải là câu trả lời cậu muốn nghe.

- Mà hôm nay là ngày gì mà anh được tặng quà vậy?

Young Min không trả lời "Nhóc con thậm chí còn không biết ngày sinh nhật của mình! "

oooooooo

Ai đoán đúng Young Min muốn Eun Ri trả lời như thế nào Sami thưởng cho một món quà □□□

ooooooooo

Bữa tiệc sinh nhật được các vị phụ huynh tận tình nấu nướng. Những món ăn kết hợp từ nền phong tục Việt Nam và Hàn Quốc thơm ngon đến mức mũi được đem bày biện lên bàn ăn một cách đẹp mắt.

Bà Lim mang chiếc bánh gato socola hai tầng được phủ một lớp socola trắng chảy trên mặt bánh. Trên chiếc bánh trang trí hai hình trái tim được tia từ dâu tây, bên cạnh là 2 cây nến thơm số 18.

- Sao lũ trẻ còn chưa đến nhỉ? _ Bà Han nhìn đồng hồ.

"King koonggg..."

- Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến! _ Bà Kim vui vẻ chạy ra mở cổng.

- Woaaaa! Đẹp quá đi~

Ka Hee và Eun Ri đồng hành. Phòng ăn được trang trí bằng nhiều chùm bóng bay nhiều màu sắc. Còn có những chiếc nến thơm màu trắng đã được đốt sẵn trải dài từ cầu thang lên bàn ăn. Trên chiếc ghế trụ cột mà Young Min sẽ ngồi có quấn một chiếc dây đèn nhấp nháy.

- Thằng Young Min đâu rồi ạ? _ Jun Seok hỏi.

- Nó ở trên phòng thay đồ đấy. Cháu lên coi thử xem _ Bà Lim trả lời, tay lấy một chai rượu nho từ trong tủ kính ra.

- Bánh này bác tự làm ạ? _ Im Jin ôm quà theo sau.

- Còn có Eun Ri phụ bác _ Bà Lum cười. Bà càng nhìn càng ưng ý con bé này, chỉ tiếc là con bé với con trai bà không hòa hợp với nhau, nếu không bà cũng chẳng muốn hai đứa nó hủy hôn.

- Con xuống rồi đây! _ Young Min đi từ trên lầu xuống. Trên người cậu mặc một chiếc áo somi trắng tay dài để thả hai cúc nhưng không quá lộ liễu, tay áo sấn lên trên cổ tay. Mái tóc đen đang ướt để rũ xuống trán quấy rối.

- Hôm nay sinh nhật của con mà, mau đến đây! _ Bà Lim gọi.

Young Min mỉm cười tiến đến chiếc ghế trụ cột, không quên kéo ghế cho mẹ mình ngồi trước. Chỉ có vậy thôi cũng đủ để Eun Ri đỏ mặt không rõ lý do.

- Chà, vậy mọi người cùng hát chúc mừng sinh nhật Young Min nhé! _ Bà Baek ra hiệu, mọi người vừa vỗ tay vừa hát.

Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday, happy birthday, happy birthday day to you~

- Chúc mừng sinh nhật Young Min!!!

Cả nhà hô lớn, sau đó vỗ tay rất nồng nhiệt. Young Min chấp hai tay lại thầm ước, sau đó thổi nến. Nến tắt, đèn mở ra, mọi người lại vỗ tay lần nữa.

- E hèm! _ Im Jin ho lấy oai rồi đưa hộp quà màu xanh lá cây ra _ Sang tuổi mới anh chúc cậu mạnh khỏe, thông minh hơn và đẹp trai hơn nhé!

"Và bớt tính lăng nhăng nữa" Im Jin thầm nghĩ trong đầu.

- Em cảm ơn! _ Young Min tươi cười nhận lấy. Lần lượt mọi người trong nhà cũng tặng cho cậu chàng những món quà ý nghĩa và những lời chúc tốt đẹp.

- Đây là quà của em và quà của Eun Ri luôn nha! Chúc anh tuổi mới mạnh khỏe, luôn bình an và hạnh phúc _ Và bớt đào hoa cho Eun Ri đỡ khổ. Ka Hee nghĩ thầm trong bụng, ngoài mặt vẫn cười tươi hơn hớn.

- Cảm ơn em! _ Young Min liếc sang Eun Ri đang ngồi chơi, trong lòng thầm bực bội "Con nhóc thậm chí còn không thèm quan tâm mình!"

- Giờ con sẽ cắt bánh kem nhé! _ Young Min cầm con dao nhựa lên, đang định cắt thì bà Kim nhân cơ hội ngăn lại.

- Eun Ri, hồi nãy cháu chưa chúc mừng sinh nhật cho Young Min mà, bây giờ cháu lên đây cắt bánh với thằng bé đi, coi như là chúc mừng!

Bà Kim nói, trong đôi mắt ánh lên tia nguy hiểm lia về phía Eun Ri đang ngồi cạnh Ka Hee. Sau đó, cả nhà cũng nhìn về phía cô như đang cổ vũ.

Cô nàng nghe xong suýt nữa thì sặc nước. Gì vậy a, sao lại nhìn cô như vậy? Hồi nãy cô đã đưa quà cho Ka Hee tặng hộ rồi mà, cái đó chẳng lẽ chưa phải chúc mừng?

- Em mau lên đi, Young Min dù sao cũng là vị hôn phu của em mà, em không thể khiến cậu ta mất mặt được! Nhớ thể hiện tình cảm chút cho anh xem~
_ Jun Seok nói nhỏ làm cô vừa ngại vừa giận.

- Cậu nhanh lên đi, anh Young Min đang chờ kia! _ Sau đó ghé tai Eun Ri nói nhỏ _ Không phải là B đã nhận ra là thích A rồi sao? Mau lên, cơ hội đấy!

Eun Ri nghe xong lập tức cảm nín. Biết vậy lúc Myung Rin kể cho Ka Hee nghe cô đã ngăn lại rồi! Ka Hee, Jun Seok, vợ chồng hai người được lắm!

Thẹn quá hóa giận, Eun Ri đứng bật lên đi thẳng về chỗ cậu trong tràng pháo tay của mọi người trong gia đình.

Lúc Eun Ri bị bà Kim đề nghị lên cắt bánh cùng cậu, cậu chắc chắn là cô không đồng ý nên đã chuẩn bị sẵn tinh thần chịu què. Không ngờ cô lại lên đây, đúng là khiến cậu bất ngờ.

Young Min nhường cô cầm dao trước, sau đó cậu cầm tay cô cắt bánh.

Chỉ có điều, lúc cậu cầm tay cô có chút ngượng ngùng khó thở, trái tim cũng đập nhanh vô cùng.

Bàn tay ấm áp mềm mại, vừa nhỏ vừa thon của cô bất giác khiến cậu muốn giữ chặt.

Kinh nghiệm tình trường bấy lâu nhưng cũng chưa từng nắm tay cô gái nào đứng gần nhau như vậy.

Cho đến khi Eun Ri giương đôi mắt to nhìn cậu:

- Xong rồi, anh bỏ tay tôi ra đi, phần còn lại anh tự cắt.

- À ừ... _ Young Min như sực tỉnh, vội bỏ tay cô ra. Eun Ri "hử" một cái rồi về chỗ.

Bữa tiệc sinh nhật diễn ra ngay sau đó. Young Min để ý thấy Ka Hee và Eun Ri lên uống rượu nho thay cho nước ép nho. Jun Seok và Im Jin khuyên can cũng bị hai cô nàng dụ uống hai ba ly.

- Cả đám lên phòng Young Min chơi đi! _ Sau khi Jun Seok nói, cả bọn cùng hưởng ứng rồi kéo nhau lên lầu để mặc cho cậu một mình dọn dẹp.

- Đừng có mà phá bành phòng tôi nha mấy người kia! _ Young Min hét lớn. Cậu tạm thời phụ mẹ dọn dẹp, chút nữa lên phòng thấy đứa nào mà phá thì...gào...!!!!!! Biết tay cậu!!!!

Và khi cậu lên phòng....

Ka Hee với Im Jin đang đánh liên quân, Eun Ri đang nằm ngủ ngon lành trên GIƯỜNG CỦA ANH, Jun Seok thì nửa say nửa tỉnh đi nhảy hươu nhảy vượn gì đấy...

Cả 4 đứa say bết nhè, còn được cả Ka Hee, thắng ván liên quân nào là nhảy nhót muốn sập nhà, Im Jin thì ngồi giả khóc lóc ăn vạ ỉnh ỏi.

Bãi chiến trường là đây...

- Về hết cho tôi nhờ! _ Young Min gào lên rồi lòi đầu từng đứa đá ra khỏi phòng.

Ba người kia nửa say nửa tỉnh đi đứng loạn choạng lảo đảo. Đến chỗ cầu thang, Jun Seok trượt chân té lăn quay, Ka Hee thấy thế thì ôm bụng cười ngặt nghẽo, Im Jin đã bất tỉnh nhân sự từ khi nào.

- Đến là thua với mấy người này! _ Young Min lăm nhăm rồi đóng sập cửa.

À mà cậu quên Eun Ri đang ngủ ngon lành trên giường.

- Nè! Han Eun Ri! Về nhà ngủ đi! Con gái con đưa ngủ trong phòng con trai không thấy ngại hả!? Dậy mau! Cái đồ vô ý tứ này!

Đáp lại Young Min chỉ có ba chữ "Z...z...z..."

- Cái con nhóc này! _ Cậu bé xốc cô lên đưa về phòng của cô. Young Min đặt cô lên giường, lặng lẽ đắp chăn rồi nhìn cô ngủ.

- Ngủ ngon _ Cậu khẽ nói, rồi tắt điện ra khỏi phòng.

Sau khi tắm thêm một lần nữa, Young Min thả mình nằm phịch xuống giường. Sinh nhật năm nay cậu chẳng thấy vui cho lắm. Nếu bây giờ cậu nhận được một lời chúc từ con nhóc đó thì có lẽ cậu sẽ vui hơn chăng?

12 giờ rồi. Chán nản, cậu quờ tay lấy điện thoại chơi game thì chạm phải một vật cứng cứng hình lập phương. Bật đèn ngủ lên, cậu ngạc nhiên khi thấy đó là một hộp quà màu đỏ.

Hồi này đã mở quà hết rồi mà? Young Min nghi ngờ, rồi mở nắp hộp. Trong đó có một mẫu giấy ghi dòng chữ của con gái "Sanh thần vui vẻ" và một chiếc móc khóa hình hồ lô có khắc chữ "LIBRA" rất tinh xảo. Chiếc móc được gắn nhiều viên pha lê trắng nhỏ nhắn tỏa ra ánh sáng trong đêm.

"Ai tặng mình thế nhỉ?" Young Min nghĩ thầm.

Rồi đôi mắt cậu chợt mở to...

△△△△△△△

Câu hỏi: ai là người tặng móc khóa cho Young Min? Đừng có thương nha~

Kì sau sẽ có hai nhân vật mới xuất hiện. Nhân vật cũng khá quan trọng nha

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Trụ cột

Đáp án kì trước: người tặng Young Min cái móc khóa là XXXXX nha~

Một tuần sau.

- Con về rồi!

Eun Ri nói lớn, sau đó bước vào nhà như mọi lần vẫn hay đi học về. Ka Hee đi sau, thầm cảm thấy hôm nay căn nhà có gì đó kì lạ. Young Min và Jun Seok cắt xe đạp rồi theo sau.

Bà Kim đang ngồi trong phòng khách với một người đàn ông trung niên lạ mặt, bà Baek bình thản ngồi xem ti vi.

- Con chào mẹ. Cháu chào hai bác! _ Ka Hee lễ phép cúi đầu chào. Eun Ri tỏ ra hiểu chuyện cũng cúi đầu chào theo.

Người đàn ông trung niên quay đầu lại, gương mặt ôn hòa rất quen thuộc. Có nét giống Jun Seok,... lẽ nào là...?

Jun Seok đang đi bình thường chưa bước vào phòng khách, nhìn thấy người đàn ông này quay đầu cuống cuống chạy, ngay cả Young Min cũng chạy theo.

- Jun Seok! Young Min! Hai đứa đứng lại nhanh! _ Ông ấy nói, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ dọa cho Jun Seok đứng lại. Young Min vẫn bất chấp chạy về phía cổng, không ngờ cánh cổng nhà lại đột nhiên mở ra:

- Ba con đang chờ con ở nhà đó! _ Bà Lim mở cổng, chặn đứng đường chạy của Young Min.

- Ông ta cũng về rồi sao??? _ Young Min rống lên đau đớn.

- Mau về nhà lẹ lên! _ Bà Lim gọi cả Eun Ri đang đứng bên trong _ Eun Ri, cháu cũng mau theo bác. Mẹ cháu đang đợi ở bên nhà bác đó!

Eun Ri nhìn Ka Hee đầy hoang mang. Trái lại, Ka Hee lắc đầu bình thản rồi đẩy Eun Ri đi.

Đợi đến khi ba người kia khuất bóng, bà Baek ngồi trong phòng khách mới lên tiếng.

- Ka Hee với Jun Seok cũng mau vào đây.

Ka Hee ngoái đầu nhìn Jun Seok đang ức chế, sau đó ngoan ngoãn vào nhà, ngồi cạnh mẹ mình đối diện người đàn ông kia. Jun Seok cũng đi vào nhưng điệu bộ cực kì chậm chạp, cứ giống như là sắp đi chầu Diêm lão đại vậy.

Thật không ngờ, người đàn ông đó có khi còn đáng sợ hơn cả Diêm lão đại.

- Đây là bác Kim Joo Soo, bố của Jun Seok! _ Bà Baek giới thiệu _ Ông ấy vừa đi công tác tại Việt Nam về, ở đây một tuần rồi lại tiếp tục đi công tác tại Mỹ.

- Lượn đi cho nước nó trong! _ Cô nghe Jun Seok lầm bầm. Nhưng cô cũng không để ý lắm, lập tức cúi đầu:

- Cháu chào bác!

- Không sao, cháu không cần khách sáo. Con trai bác còn chưa thèm chào bác lấy một câu cơ mà _ Ông Kim mỉm cười _ Mà thôi bỏ đi. Đây là quà của bác cho cháu, cháu đưa cả cái này cho Eun Ri hộ bác. Còn đây là quà bố cháu gửi tặng.

- Dạ, cháu cảm ơn bác! _ Ka Hee nhận lấy hai hộp quà to bọc màu vàng và một hộp màu hồng.

- Haha, cháu quả là lễ phép. Lần trước bác có đến Việt Nam nhưng hai bác cháu ta chưa nói chuyện được, giờ bác mới thấy cháu đúng là rất ngoan ngoãn. Khác hẳn với thằng con hỗn láo nhà bác! _ Ông Kim mỉm cười sang anh, sau đó ôn hòa nói với cô _ Bây giờ cháu có thể về được rồi. Bác cần họp gia đình một lát. Khi nào rảnh hai bác cháu ta nói chuyện nhé!

- Vâng ạ, cháu xin phép! _ Ka Hee nhanh chóng xách cặp và bê những hộp quà vào phòng Jun Seok đợi kèm tiếng anh. Nói đúng hơn là vào phòng Jun Seok để nghe lén xem gia đình họ Kim bàn bạc gì với nhau.

Ông Kim nhìn theo Ka Hee mà hơi ngạc nhiên. Thằng con trai của ông không cho ông vào phòng nó từ năm nó 6 tuổi cho đến giờ. Vậy mà con bé Ka Hee lại có thể vào phòng nó tự nhiên như vậy. Con bé là người khác giới đầu tiên ngoại trừ mẹ nó được vào.

- Bố sẽ vào thẳng vấn đề. Việc đi du học của con bố đã sắp xếp ổn thỏa. Một tuần sau con phải cùng bố đi du học Mỹ.

Jun Seok đi du học? Cũng phải, ngoại trừ môn tiếng anh thì tất cả các môn còn lại anh đều đoạt giải trong các kì thi của tỉnh, bài kiểm tra nào cũng trên 99 điểm. Ka Hee nghĩ thầm.

- Con không thích! _ Jun Seok lạnh lùng nói.

- Bố nhớ ba năm trước con cũng nói câu này.

- Và bây giờ cũng không thay đổi!

- Tại sao? _ Ông Kim bỗng trở nên nghiêm nghị, vẻ mặt ôn hòa vừa nãy cũng biến mất.

- Con đã nói rồi, CON - KHÔNG - THÍCH! Việc theo học quản trị kinh doanh không phải mơ ước của con!

- Con vẫn còn mơ ước cái nghề làm thần tượng sao?! _ Ông Kim đột nhiên quát lớn làm Ka Hee đang nghe lén ở bên trong giật mình.

- Kể cả con không mơ ước được làm thần tượng thì con cũng chẳng làm công việc nhàm chán mà bố áp đặt cho con! _ Jun Seok vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng trông thấy, giọng nói thêm phần đanh thép _ Bây giờ còn quá sớm để nhắc đến việc con kế nhiệm bố điều hành tập đoàn, hơn nữa con cũng sắp được ra mắt trước công chúng! Con không muốn trì hoãn thêm nữa!

"Không phải đâu, chẳng qua con không muốn Ka Hee phải đợi con những năm năm thôi!" Jun Seok thầm nghĩ trong đầu.

- Tập đoàn sớm hay muộn cũng là do con điều hành! Nếu ngay từ bây giờ con không theo học quản trị kinh doanh thì ai sẽ kế nhiệm bố đây?! Con còn định trì hoãn đến bao giờ? Im Jin theo học quản trị kinh doanh từ năm 14 tuổi kia! Lẽ ra ba năm trước ta phải tống con sang Mỹ rồi mới đúng!_ Ông Kim bắt đầu nổi cáu. Thằng con ông chưa bao giờ nói nhiều với ông như vậy, không ngờ lần đầu tiên nó nói nhiều lại là khi cãi nhau với ông! Rốt cuộc con trai ông bị cái gì? Từ trước đến giờ nó chưa từng cãi lời như vậy!

- Sao phải gấp rút như vậy? Tập đoàn vẫn đang do bố điều hành mà, bố đã chết đâu mà cứ cuống hết lên thế chứ!?!_ Bố có thể nhân nhượng cho con một chút được không! Con và Ka Hee còn chưa tiến triển gì, sao con lại nỡ bỏ cô ấy lại chứ!?

Ông Kim nghe xong lời này liền bị chấn động. Chẳng lẽ nó định để ông chết đi rồi mới kế nhiệm à!?! Năm nay ông 47 tuổi rồi, chỉ muốn quãng cái gánh nặng này cho kẻ khác thôi! Ông nhất định phải bắt thằng nhóc này đi ngay và luôn!

- Nghịch tử! Mày...mày...mày dám cãi lại bố mày à!?! Bố mày nuôi mày lớn để mày cãi lại à???

- Vâng! Con chính là đứa bất hiếu! Là thằng nghịch tử đấy! Bố muốn nghĩ sao thì tùy bố!_ Jun Seok đứng phắt lên_ Con sẽ không bao giờ đồng ý việc đi du học đâu! Con nói rồi đấy!

Sau đó anh không nói thêm nữa, ba bước thành một đi khỏi phòng khách rồi rời khỏi nhà, mặc kệ ông Kim ở đằng sau la làng la xóm.

Cùng lúc đó ở nhà họ Lim.

- Ông đúng là đồ phiền phức mà!_ Ông tưởng tôi không biết hôm nay ông về để xúi tôi đi du học chắc!?!_ Young Min khinh thường nói.

- Thằng ranh con này! Ba năm trước mày từ chối vì còn Young Ra ở đây mày không cam tâm! Đến giờ mày lại ươn ẹo, thích với chẳng không thích!_ Ông Lim nói rồi đập bàn một cái_ Mày muốn tao gông cổ mày đi mày mới chịu phải không?

- Ông mà gông cổ được tôi? Nếu ông mà gông cổ tôi được thì tôi đã ở bên Mỹ từ ba năm trước rồi!_ Young Min giễu cợt làm ông Lim sôi máu.

- Thằng khốn này! Mày chê ông già rồi phòng? Ông già rồi nên bị mày khinh chứ gì!?

- Cái đó là ông tự suy diễn ra cả đấy nhá!

Eun Ri ngồi cạnh Young Min thầm toát mồ hôi hột. Quả thì cô nhận rồi, hồi nãy không phải thấy rất hòa hoãn sao, sao bây giờ lại thay đổi thế kia! Mà gia đình bọn họ có chiến tranh sao cô phải ngồi đây hứng đạn chứ!

Eun Ri càng nghĩ càng không thể hiểu nổi nhưng cũng không dám lên tiếng.

- Hừ! Eun Ri đúng là vô phúc mới có thằng hôn phu khốn nạn như mày! Liệu mà thay đổi đi! Mất công mang tiếng xấu là phá hoại đời con gái nhà người ta!_ Ông Lim nói rồi đứng phắt dậy bỏ lên phòng.

~~~~~

- Rồi sao nữa?_ Ka Hee nằm cạnh Eun Ri trên giường khẽ hỏi.

- Ày! Tên Young Min nghe thấy thế thì vô cùng sôi máu, bám theo bác trai lên lầu. Bác gái ngồi xem ti vì như thế chuyện này là điều tất nhiên ấy. Mà tớ đúng là không ngờ tên Young Min lại cư xử lỗ mãng với chính cha ruột của anh ta như vậy..._ Eun Ri hào hứng kể lại_ Còn cậu thì sao?

- Nghe lén ỏn lăm! Cơ bản cũng hiểu là có chuyện gì!_ Ka Hee gật gật đầu ra vẻ hiểu chuyện.

- Chuyện gì? Kể nghe đi!_ Eun Ri cô thề, cô mà hiểu chuyện gì đang xảy ra cô chết liền.

- Là thế này... Nhà anh Jun Seok với anh Young Min có hai tập đoàn họ Kim và họ Lim. Lần này hai bác trai về Hàn Quốc cơ bản là muốn hai thằng con chịu đi du học, hay gọi tắt là đi học việc để điều hành công ty giống như anh trai tớ ấy. Từ 3 năm trước có lẽ hai anh ấy đã phải đi rồi, mà khát đến tận giờ này. Đã thế còn thẳng thừng từ chối với lí do là không thích nữa chứ. Thế là hai bác tức lên, rồi cãi nhau ầm ầm vậy đó!_ Ka Hee tuôn một câu "dài nhất năm".

- Khô!_ Eun Ri buông một từ cảm thán.

- Tớ chỉ lo cho anh Jun Seok thôi. Chẳng biết đi đâu từ chiều đến giờ! Chưa có cái gì vào bụng, chắc anh ấy đói lắm!_ Ka Hee bậm môi. Sau đó cô ngồi bật dậy trước con mắt ngạc nhiên của Eun Ri.

- Định đi đâu sao?_ Eun Ri trở mắt nhìn Ka Hee đang khoác vớ chiếc áo khoác.

- Đi tìm anh Jun Seok!_ Ka Hee đáp gọn.

- Hà!?! 11 giờ rồi rồi đấy!_ Eun Ri nhìn đồng hồ rồi trở mắt lần 2.

- Tớ nhất định sẽ về sớm!_ Ka Hee nói rồi đi khỏi phòng.

- Cẩn thận đấy! _ Eun Ri hét với theo.

Chắc chắc, sức mạnh của tình yêu là đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bối vì em luôn ở cạnh anh

Eun Ri nhìn Ka Hee khuất bóng mà thầm cảm thán. Chà, vậy là cô ấy cũng đã nhận ra là thích "anh ấy" rồi phải không ta?

Ka Hee đem theo một chiếc cặp lồng chứa đầy bánh gạo và một vài xu lẻ. Bây giờ cô cũng chưa biết đi đâu, nhưng nếu không tìm được thì cô sẽ về nhà đợi.

Giờ này đã trễ rồi nên không thể ở lại công ty được, hơn nữa có khả năng là Jun Seok chưa ăn gì.

Cô đi theo lối đi học về mà ngó quanh quất. Lần trước ngắm pháo hoa cũng là ở chỗ này. Một con đường tối. Có lẽ nơi sáng nhất chính là khu vực xung quanh mấy bán nước tự động.

- Anh Jun Seok! Anh làm gì ở đây vậy?

Jun Seok ngồi trên băng ghế bên cạnh máy bán nước. gương mặt lạnh lùng cao ngạo khác hẳn phong thái hằng ngày.

- Ka Hee? Em làm gì ở đây? _ Jun Seok ngược đầu lên thấy cô liền hỏi lại. Ka Hee bước đến, ngồi xuống bên cạnh anh.

- Em đi tìm anh! _ Ka Hee đáp, rồi mở cặp lồng chứa bánh gạo rồi đẩy đến cho Jun Seok _ Em nghĩ anh chưa ăn gì nên mang đến cho anh đây.

Jun Seok nhận lấy cặp lồng của Ka Hee rồi cảm ơn cô bằng một tiếng. Mới đầu ăn có vẻ rất từ tốn nhưng càng ngày càng ăn đến ăn đến như một con hổ đói. Ka Hee mỉm cười đắc ý rồi đứng dậy đi đến máy bán nước, bỏ vào vài xu lẻ và lấy ra một lon nước tăng lực.

- Anh ăn chậm chậm thôi, uống nước nữa này.

- Ắm..on..e! _ (Cảm ơn em!)

Ka Hee nhìn Jun Seok ăn mà chột phi cười. Cô tự hỏi rốt cuộc phong thái lạnh lùng băng lãnh vừa nãy biến đi đâu mất rồi?

Một lúc sau, Jun Seok đã xử lý xong chỗ bánh gạo mà cô mang đến. Anh uống một ngụm nước, sau đó tựa lưng vào băng ghế thở hắt ra.

- Sao em biết anh ở đây?

- Em đi lang thang thì thấy anh thôi _ Ka Hee đáp bừa. Cô không nghĩ rằng gặp được anh lại dễ như thế, nhưng đây có lẽ là chỗ duy nhất mà cô nghĩ đến.

- Con gái đi một mình vào ban đêm rất nguy hiểm _ Anh không nhìn cô, nói.

- Em vẫn chưa xảy ra chuyện gì _ Ka Hee cầm cặp lồng đứng lên _ cuối cùng em cũng tìm được anh rồi mà, cùng em về nhà đi.

Thấy Jun Seok vẫn cứ ngồi lì trên ghế, mặt thì cúi gằm, Ka Hee nghiêng đầu.

- Anh sao vậy?

Cô còn tưởng anh sẽ tiếp tục giả câm giả điếc, đến lúc cô gần như mất hết kiên nhẫn thì anh lên tiếng.

- Anh không muốn về nhà.

- Lí do? _ Ka Hee lại đến bên ngồi xuống cạnh anh.

-.....

- Bởi vì bác trai bắt anh đi du học à? Nên anh muốn trốn? Hay là vì anh không thích bố mình vì bác ấy ngăn cản mơ ước của anh? _ Ka Hee hỏi, nhưng giọng như đang chất vấn.

- Không phải. Chỉ là một chút mâu thuẫn khiến anh không muốn về nhà_ Jun Seok lí nhí nói.

Ka Hee im lặng. Vì cô biết anh sẽ nói tiếp.

- Anh không hiểu. Rõ ràng bố biết anh không thích làm những công việc đó nhưng luôn bắt anh phải theo ý ông ấy. Trước đây anh không hề phản kháng, cốt là vì không muốn bố thất vọng, nhưng lúc đó ông cũng không ép anh như bây giờ.

Jun Seok bực mình nói. Ka Hee chợt nhận ra, từ trước đến giờ ngoại trừ việc thấy anh mỉm cười dịu dàng hoặc trưng ra khuôn mặt tú lợ khờ thì anh cũng chưa từng có một cái nhăn trán nhũn mảy, đừng nói đến điệu bộ bực tức như lúc này.

- Có lẽ bác trai cũng là vì muốn tốt cho anh thôi. Cha mẹ luôn luôn có những nỗi khổ riêng mà_ Ka Hee mỉm cười nhẹ nhàng_ Em cho rằng, bác trai nghĩ mơ ước thành idol của anh rất gian nan khổ cực nên không muốn anh dính vào. Anh sinh ra đã là cậu ấm được ăn thừa vàng, con đường đi rải đầy hoa hồng không đi lại chọn con đường khổ cực mà tầm thường...

Ka Hee nói một hồi mới nhận ra mình hơi quá lời, vội bịt miệng:

- Em không có ý bảo idol tầm thường...

- Không sao, anh hiểu. Có lẽ bố anh đã nghĩ những điều em đã nói. Em không nói sai đâu..._ Jun Seok trở lại con người vô tâm lạnh nhạt, mỉm cười nhẹ nhàng.

- Có thể bác trai cho rằng vì ước mơ không biết tương lai ra sao mà bỏ qua hiện thực tốt đẹp phía trước quả là không tốt, nên mới ép anh đi du học để từ bỏ ước mơ_ Ka Hee nói xong hơi bặm môi một cái_ Em mong anh có thể theo đuổi mơ ước đến cùng, nhưng bác trai cũng đã quản lí tập đoàn hơn hai mươi năm, ắt hẳn có chút mệt mỏi. Em cũng nghĩ rằng bác trai hơi quá đáng, nhưng đặt vị trí vào một người bố, việc này cũng là muốn chăm lo cho con trai, không có gì sai trái.

- Nếu anh muốn làm tốt cả hai thì đó chính là cách khiến bác trai không ngăn cản anh làm idol nữa. Nhưng nếu anh chịu đi du học thì việc debut sắp tới của anh sẽ bị trì hoãn, còn nếu anh ở lại đây thì việc học trong nước thực sự rất khó khăn. Việc làm tốt cả hai thứ cùng một lúc lại càng khó hơn... Em cũng không biết phải đưa ra lời khuyên gì cho anh vào lúc này nữa...

Ka Hee nhũn mảy nhăn trán suy nghĩ phương pháp giải quyết. Ngược lại, Jun Seok chỉ ngắm nhìn cô rồi mỉm cười.

- Em nghĩ, dù gì cũng là hai cha con, nếu anh và bác trai cùng nhau ngồi lại nói chuyện sẽ hiểu nhau hơn. Anh nên tìm cơ hội thuyết phục bác trai. Còn về việc đi du học, em nghĩ anh biết rõ việc cần làm là gì.

Jun Seok nhìn cô. Anh cuối cùng cũng biết phải làm gì, chính là không để cô phải chờ đợi. Bất luận thế nào cũng không thể đồng ý đi du học.

- Nghe có vẻ khó quá nhỉ?_ Anh nói, nhưng trong giọng lại pha chút ý cười.

- Anh sợ rồi à?_ Cô bông đùa hỏi.

Jun Seok ngược đầu lên nhìn bầu trời đêm.

"Thật ra, anh sợ phải xa em hơn". Anh thầm nghĩ.

- Anh đừng lo quá. Em tin mọi chuyện sẽ ổn thôi mà!_ Ka Hee cũng bắt chước anh nhìn lên bầu trời_ Em sẽ luôn ở cạnh anh, và giúp đỡ anh!

Jun Seok quay sang nhìn Ka Hee thêm một lần nữa. Phải ha. Cô luôn ở bên cạnh anh mà. Như lúc này chẳng hạn?

Anh rút túi quần đứng lên, tiêu sái nói:

- Cùng về nhà thôi nào!

Sau đó, anh cầm cặp lồng trong tay cô hiên ngang đi trước, cô lon ton chạy theo sau.

Đột nhiên, cô vòng tay ôm anh từ phía sau, thỏa mãn nói:

- Anh dễ yên, em đang có chuyện cần kiểm chứng.

Jun Seok ngạc nhiên không hiểu tại sao cô lại ôm mình, nhưng anh đang nghe rõ nhịp tim đập loạn của cô.

Thật trùng khớp, trái tim của anh cũng đang cùng nhịp đập với trái tim của cô.

Cảm giác này thật không giống với những lúc ôm người khác. Thật ấm áp, thật bình yên, thật đáng tin cậy.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Người yêu cũ

Hôm nay lớp Young Min có một bạn mới chuyển vào. Một cô gái xinh đẹp và có vẻ ngoài điềm tĩnh, tên là Han Young Ra.

Lúc mới nhìn thấy cô gái này, Jun Seok thật sự là hồn bay phách lạc. Han Young Ra không phải đã đi du học Ý rồi sao? Sao bây giờ đã trở về?

Young Min nhìn thấy Young Ra thì có hơi bất ngờ. Hôm nọ cãi nhau với bố già, vừa nhắc tên cô sao hôm nay cô đã về? Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, mà còn đến ngay trong thời điểm nhạy cảm này nữa.

Jun Seok trầm thờ dài. Anh đúng là đang lo cho Eun Ri hơn bao giờ hết.

(Nhân vật Sami đề cập trong những chap trước đã xuất hiện rồi đây ^^)

- Sao hôm nay đến trễ vậy nhỉ? Mọi ngày giờ này đã đến rồi chứ? _ Eun Ri đứng ngoài cổng trường ngóng trông ai kia đến đón mà than thở. Ka Hee bên cạnh vẫn kiên nhẫn.

- Xe hư chẳng? Hay là gặp tai nạn rồi? _ Ka Hee nói xong mới nhận ra bản thân đang nói điều chẳng lành, vội vàng chữa lại _ Cũng có thể là bị phạt ở lại?

Eun Ri nhú mày. Không phải hai tên đó học hành nhất nhì khối sao, làm sao có thể bị phạt ở lại. Cơ mà cả Im Jin cũng chưa thấy đến. Chắc chắn là có chuyện gì đó xảy ra rồi.

- Tới rồi kia! _ Ka Hee reo lên, cắt ngang mạch suy nghĩ của cô bạn thân.

Eun Ri theo đó nhìn. Vẫn là ba chàng thiếu niên đẹp trai ngồi ngồi, đi đến đâu tỏa sáng đến đấy. Cơ mà phía yên sau xe đạp Young Min cũng có một cô gái tỏa sáng không kém.

Dừng xe, Jun Seok giải thích cho Eun Ri:

- Cô ấy là Han Young Ra, bạn mới của lớp anh. Cô ấy bị đau bụng nên không tự đi về được. Mà nhà cô ấy cùng đường với chúng ta nên cô ấy nhờ Young Min chở về.

- Em hiểu rồi! _ Eun Ri gật gù đầu không mấy quan tâm _ Vậy hôm nay em sẽ ngồi với anh Im Jin.

- Cảm ơn em nhé! _ Young Ra mỉm cười. Cô cười thật tươi, thật dễ mến nhưng nếu để ý hơn thì nụ cười này còn có chút ranh mãnh nữa.

Ka Hee từ đầu đến cuối không nói gì chỉ lẳng lặng trèo lên xe ngồi cùng Jun Seok. Cô có cảm giác Han Young Ra này hình như có "vấn đề".

Quả thật là có vấn đề. Sẽ chẳng có gì đáng nói ngoại trừ việc Eun Ri nhìn thấy chiếc móc khóa mà cô tặng Young Min ngày sinh nhật lại đang ngoan ngoãn nằm trên cặp Young Ra như muốn thách thức cô. Hôm đó vốn dĩ cô định đưa tận tay cho Young Min nhưng say quá nên ngủ quên để lượn trên giường cặp.

Sáng hôm sau thấy cậu móc chiếc dây vào cặp cô còn tưởng cậu rất thích nó mặc dù không biết người tặng là ai. Sao bây giờ bà chị kia lại có một cái hệt như cái cô tặng cậu chứ?

- Dây móc cặp của chị đẹp quá! _ Ka Hee xởi lởi nói, trên miệng nở nụ cười mà theo Jun Seok thấy thì nụ cười đó thật sự rất ranh ma _ Sao em thấy móc khóa của chị giống móc khóa của anh Young Min vậy? Mà móc khóa của anh đâu rồi anh Young Min?

Young Min không nhìn Ka Hee, vừa đạp xe vừa đáp:

- Là anh cho cậu ấy.

Ka Hee "À..." một tiếng, trong lòng bức bối không thể hiện ra ngoài, liếc Eun Ri một cái.

- Hay là mình trả nó lại cho cậu nhé? Trông nó có vẻ quan trọng với cậu mà! _ Young Ra e ngại nói, giọng nói thánh thót vang lên.

- Không cần đâu. Nếu cậu thích thì cứ giữ lại, vật này đối với mình cũng không quan trọng _ Young Min lãnh đạm nói, giống như là muốn xát muối lên vết thương của Eun Ri.

"Nếu cậu thích thì cứ giữ lại, vật này đối với mình cũng không quan trọng".

Câu này thật sự làm tổn thương đến Eun Ri. Cô còn tưởng cậu biết cô tặng cậu cái dây đó, không ngờ cậu không những không biết mà còn mang nó đem cho người khác.

Cô bầu chặt áo Im Jin đang đạp xe, thật sự khiến Im Jin không nhịn được mà cười một cái.

- Không sao, cậu ta không thích em thì còn có anh! _ Anh nhăn nhó đùa, liền bị Eun Ri nhéo cho một cái.

- Anh còn tưởng em không biết anh thích bạn thân của em? _ Eun Ri nhếch môi khinh bỉ, cuối cùng tâm trạng cũng tốt hơn, chẳng may quan tâm hai tên Young Ra với Young Min kia nữa.

Young Ra khẽ cong môi lên thành một hình vòng cung hoàn hảo, hướng ánh mắt thách thức đến Eun Ri.

Chẳng mấy chốc mà đến tối.

- Ka Hee! Tớ thèm ăn kem quá _ Eun Ri gọi.

- Cậu đi mua đi, tớ cũng đang thèm ăn kem chuối. Nhớ mua loại có đậu phộng đó nha! _ Ka Hee gọi với theo rồi thảm lác đầu thờ dài. Eun Ri đúng là chẳng thèm nghe ai nói cả.

- Nhóc đi đâu đó? _ Young Min đi từ phòng Jun Seok ra, thấy cô định đi đâu nên hỏi.

- Đi mua đồ _ Eun Ri đáp gọn khiến Young Min hơi nghi ngờ. Cậu còn tưởng cô sẽ trả lời là "liên quan gì đến anh" chứ?

- Đi cùng đi! Anh cũng cần mua vài món đồ! _ Cậu đề nghị.

- Tùy! _ Eun Ri nói rồi ngang nhiên đi trước.

Những ngọn đèn đường thấp sáng trưng trải dài thẳng tắp trên chiếc cầu đầy xe cộ. Những dòng xe qua lại tấp nập và ánh đèn pha từ những phương tiện giao thông sáng như sao sa. Eun Ri đi cạnh Young Min một cách im lặng quá đổi khác thường. Chẳng ai trong hai người có ý định gây sự với người kia. Một bầu không khí âm thầm thêm phần u uất bao quanh họ.

Cô vào mua kem và mặc kệ cho cậu đứng ngoài chờ.

Xong xuôi, cô vừa mút kem vừa hỏi:

- Thứ anh cần mua là gì?

- Đi lên thêm một đoạn nữa nhóc sẽ biết.

Young Min nói rồi đi trước, Eun Ri lại im lặng theo sau. Chưa được vài bước, cả hai cùng dừng lại nhìn nhau. Hình như họ vừa nghe thấy tiếng rên ư ử đâu đây.

Cả hai quyết định đi ngược lại tìm nơi phát ra tiếng rên. Cuối cùng họ dừng chân trước một con hẻm nhỏ. Tiếng rên phát ra rõ nhất ở đây.

- Trong này!

Young Min bật đèn pin điện thoại, cả hai cùng cẩn thận đi vào. Hẻm tối, dưới mặt đất còn có bùn đất nhớt nhát, mùi rác và rêu xanh khiến cả hai buồn nôn. Nhưng điều khiến cả hai sợ hãi nhất là một cô gái nằm ngất xỉu dưới đất.

Không quá khó để Young Min nhận ra đó là Han Young Ra.

- Young Ra! Là cậu phải không? Cậu làm sao thế này? Trả lời mình đi, Han Young Ra!

Young Min vội chạy đến bên cô gái kia. Quả đúng là Han Young Ra, cô ấy đang trong cơn mê man bất tỉnh. Young Min cứ cuống cuống gọi tên cô, lay người cô, nhưng cô không hề tỉnh lại.

Eun Ri trong cơn hoảng loạn vẫn là rất nhanh trí. Cô chạy ra ngoài via hè, gào lớn:

- Taxi! Taxi!

Nhanh chóng gọi được một chiếc xe, Eun Ri chạy vào con hẻm:

- Mau đưa chị ấy đến bệnh viện!

Young Min lập tức bế xốc Young Ra đưa vào trong khoang xe rồi đóng sập cửa xe. Bộ dạng rất là gấp rút. Hoàn toàn quên mất Eun Ri đang đứng đó.

Trong đôi mắt chứa đầy lo lắng cho Young Ra, miệng luôn gọi tên Young Ra.

Đó chỉ là bạn bè đơn thuần thôi đúng không?

Eun Ri trong lòng cực kì lo lắng, nhưng thấy xe chạy nhanh đến bệnh viện cũng nhẹ nhõm hơn phần nào "Mong rằng chị ấy không sao".

Sau đó cô xoay người, nhìn thấy hai que kem đã bị giẫm nát bét trong lúc hoảng loạn, liền thờ dãi ném hết vào thùng rác.

- Đi mua kem thôi cũng không xong!

Eun Ri thâm phỉ nhở chính bản thân. Rồi đột nhiên sống mũi cô cay cay.

A~ Sao mình lại tủi thân thế này?

Eun Ri tự hỏi. Cô ngược nhìn bầu trời sao và nuốt nước mắt ngược vào tim.

.....

Eun Ri về nhà một mình. Cô nàng ném cho Ka Hee cây kem và nằm phịch xuống giường.

- Hồi nãy cậu với anh Young Min đi cùng nhau mà? Anh ấy đâu rồi? _ Ka Hee tò mò hỏi.

- Trong bệnh viện _ Eun Ri đáp gọn.

- Hả? _ Lạy trời, chẳng lẽ Eun Ri ghen quá đánh Young Min nhập viện rồi? Ka Hee lại tự khen trí tưởng tượng phong phú của mình _ Là sao? Hai người có chuyện gì?

- Là thế này... _ Eun Ri thuật lại thật chi tiết rồi kết lại một câu _ Tớ cảm thấy hai người họ thật không bình thường chút nào!

Ka Hee vừa nghe vừa đảo mắt ra ngoài cửa phòng. Cô nghiêm túc đi ra khỏi phòng, liền gặp phải Jun Seok đang đứng ngay ở ngoài.

- Anh nghe hết rồi hả? _ Ka Hee chất vấn.

- Một chút _ Jun Seok đáp khẽ. Đạo này anh hay bị cô chất vấn ghê.

- Vậy em đi thẳng vào vấn đề! _ Ka Hee nói nhỏ lại, giọng rất cương quyết _ Anh nói cho em biết, anh Young Min và cái chị Young Ra đó có mối quan hệ như thế nào?

- Cái này...

- Anh đừng chọc em phải điên lên! _ Ka Hee đột ngột gắt lên làm anh sợ bắn mình, nhanh chóng khai ra.

- Young Ra là mối tình đầu của Young Min. Từ năm cậu ấy 14 tuổi đến năm tròn 16... Nhưng mà hai người họ đã chia tay cách đây hai năm rồi. Young Ra bây giờ cũng chỉ là quá khứ của cậu ấy thôi.

- Anh biết tại sao họ chia tay không? _ Ka Hee gắng hỏi.

- Anh không rõ. Có lẽ là lúc họ giận nhau chuyện Young Ra phải đi du học Ý năm năm thì việc Young Min có hôn thê cũng truyền đến tai mọi người. Sau đó Young Ra bỏ đi du học mà không nói lời nào. Một thời gian không liên lạc, ai cũng nghĩ họ đã chia tay. Anh chỉ không hiểu tại sao cô ta mới đi 2 năm đã mò về. Không biết là có âm mưu gì nữa...

Jun Seok càng nói càng lộ chuyện. Kì thực đối với Ka Hee anh không giấu giếm được bất cứ chuyện gì.

- Âm mưu là sao?

Ka Hee tỉnh ý hỏi. Chuyện càng lúc càng phức tạp.

- Đến lúc rồi em sẽ biết. Chỉ là hơi tội nghiệp cho Eun Ri, con bé phải chịu khổ một thời gian rồi.

Jun Seok rất nhanh đá sang chuyện khác. Cũng là chuyện mà Ka Hee lo nhất.

- Đừng nói gì cho cậu ấy biết. Vẫn chưa xác định được hai người kia có thật sự chia tay hay không, nói ra sẽ khiến cậu ấy đau buồn.

- Anh biết rồi.

Cả hai cũng không ngờ, Eun Ri ở bên trong đã nghe hết.

Cô trườn lưng dọc theo cánh cửa phía sau ngồi xuống. Tức là có khả năng họ chia tay nhau nhưng vẫn còn yêu, có thể cô chỉ là tiểu tam phá đám

chuyện tình cảm của họ.

Cuối cùng Eun Ri cũng không nhịn được mà rơi một giọt nước mắt.

oooooo

Vài chap sau chủ yếu nói về MinRi nha~ Vì Sami đặc biệt thích cặp này.

Cám ơn mọi người đã đọc!

Bạn đang đọc truyện *Vi Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hủy hôn

Suốt 14 năm cuộc đời, Eun Ri đã khóc rất ít. Số lần cô khóc có lẽ chỉ đếm trên số ngón của một bàn tay.

Lần khóc nhiều nhất là vì Ka Hee. Lúc đó ở Việt Nam, Ka Hee là đứa con gái vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, nhưng do kém giao tiếp nên bị mọi người cho là chán. Các bạn trong lớp rất hay bắt nạt Ka Hee, cô và Ka Hee bị cô lập hoàn toàn. Cô còn nhớ rõ hôm đó Ka Hee thương tích đầy người vẫn ở lại trực nhật thay cho những bạn khác. Lúc đó Eun Ri đã khóc ngay trước mặt bạn thân duy nhất của mình.

Lần gần đây nhất, mới đêm qua thôi, Eun Ri đã khóc vì người cô thầm thích. Khóc thầm lặng không ai biết.

Đến bây giờ nghĩ lại, Eun Ri thật không hiểu tại sao mình lại khóc.

(Đọc đến đoạn bạn thân duy nhất ở trên và quay về chap trước đọc bình luận đi mấy bạn ^^ . Sami cảnh báo thôi, mai một ngõ ngàng thì đừng trách Sami không nói trước ^^)

Sáng hôm sau.

Nhà họ Kim ăn một bữa sáng trong yên bình mà không hề có sự ồn ào náo nhiệt thường ngày do Young Min và Eun Ri gây ra. Dù sao thì hai vị chủ tịch trụ cột trong nhà đã về, không ồn ào có khi lại tốt. Nhưng chính vì thế mà không khí trong nhà trở nên ngột ngạt.

Eun Ri nhanh chóng ăn bữa sáng rồi đứng lên.

- Con no rồi.

- Ừ, chuẩn bị đi học đi con!_ Ông Lim gật đầu.

- Vâng_ Eun Ri đáp lại rồi đi ra khỏi phòng khách. Bộ dáng thật không giống như ngày hôm qua, rất điềm tĩnh rất ít nói.

- Chị Young Ra sao rồi anh Young Min?_ Đợi Eun Ri khuất bóng, Ka Hee mở miệng hỏi mà Jun Seok thấy như đang mĩa mai_ Hôm qua em có nghe Eun Ri kể lại.

- À, cậu ấy không sao!_ Young Min đáp gọn. Hôm qua cậu quên mất Eun Ri vẫn đang đứng ở đó, đúng là hơi có lỗi.

- Young Ra về rồi hả con? Sao con bảo con bé đi Ý đến 5 năm?_ Bà Lim nhanh chóng nhớ ra cô gái tên Young Ra trước kia thường đến nhà bà chơi.

- Con cũng không biết. Cậu ấy vừa nhập học hôm qua.

- Con với nó chỉ là bạn bè thôi đúng không?_ Ông Lim nghiêm túc hỏi.

Hôn sự của con trai ông với Eun Ri vốn đã được sắp đặt từ trước. Bốn năm trước lúc Eun Ri chưa đến, hai đứa nó yêu nhau suốt hai năm thì ông không nói. Nhưng nếu bây giờ thằng con ông dám vì một đứa con gái mà làm tổn hại đến hôn ước với con gái nhà họ Han, ông nhất định sẽ chẳng bao giờ tha cho thằng nghịch tử này.

Young Min hơi khựng lại, sau đó bỏ đứa xuống.

- Con cũng xong rồi. Con chuẩn bị đi học đây_ Thái độ lạnh tránh câu hỏi thấy rõ, Young Min nhanh chóng đi ra ngoài phòng khách.

"Biết ngay mà! Đồ gian trá lưu manh!" Ka Hee hừ mũi, rửa thầm trong bụng. Miệng cô mút cái thìa, mắt ai oán nhìn Young Min đi khuất.

Thấy bộ dạng cô lúc này, Jun Seok không nhìn được, che miệng cười thầm.

- Young Min này! Hôm nay bảo con bé đến nhà mình chơi đi, mẹ muốn gặp nó. Bảo nó nhất định phải đến đây!

Bà Lim gọi với theo. Bà đang ra một kế hoạch rất hay: dùng Young Ra để thử xem phản ứng của Eun Ri thế nào. Nếu con bé thích Young Min nhất định sẽ thể hiện rõ ra ngoài mặt. Hơn nữa, con trai bà đối với Young Ra cũng chỉ là bạn bè. Cũng đã hai năm trôi qua, cộng thêm việc có Eun Ri xinh đẹp hoạt bát bên cạnh, bà không tin thằng nhỏ vẫn còn tình cảm.

Mãi đắm chìm trong kế hoạch lí tưởng, bà không nghĩ đến khả năng khác sẽ làm Eun Ri đau lòng. Ông Lim không ưa gì Young Ra. Chiều ông sẽ đi câu cá với ông Kim để tránh gặp nó vậy...

- Anh Im Jin đi thôi! _ Eun Ri trèo tốt lên xe Im Jin. Một tay cầm điện thoại anh chơi game một tay cố tình bám áo Im Jin. Eun Ri chỉ cảm thấy chỗ ngồi phía sau Young Min không thuộc về cô, ngồi đó ắt hẳn rất khó chịu. Bởi vậy nên qua ngồi cùng Im Jin chơi.

- Em yêu dấu, cuối cùng cũng chịu đồng ý lấy anh rồi hửm? _ Im Jin nhún nhử cười.

- Lấy cái đầu nhà anh! _ Mắng một tiếng, Im Jin cười ha hả, cô cũng không để tâm. Ka Hee và Jun Seok có vẻ hơi lo cho cô, nhưng Ka Hee vẫn tỏ ra vô thường.

Đương nhiên ra về Eun Ri cũng vẫn ngồi chỗ cũ. Có điều khoảng trống phía sau ai kia đã được lấp đầy bằng Young Ra. Hai người họ tỏ ra rất thân thiết và vui vẻ, chỉ đạp xe đi trên đường thôi cũng khiến người qua đường lóa mắt. Cả chàng lẫn nàng đều giống như thiên nga như thế kia, chẳng trách có những câu "Họ thật xứng đôi", "Thật đáng ngưỡng mộ" vang lên.

Eun Ri tuy vô tình nghe được những lời này nhưng liền cảm thấy không vui, tựa đầu lên lưng Im Jin, thoải mái nhắm mắt nghe nhạc.

Young Min nhìn thấy cảnh này liền dừng lại.

- Cậu sao vậy? _ Young Ra nghiêng đầu hỏi, gương mặt thanh thoát lại có chút ngạc nhiên.

- À không... _ Young Min giật mình rồi trấn tĩnh lại _ Mẹ mình nói hôm nay mời cậu đến nhà chơi.

- Ah? Nhưng mình vẫn chưa mua quà đến mà!

- Không cần đâu. Cậu cứ đến nhà mình chơi như hồi trước là được rồi! _ Young Min nói một cách vô cảm, trong đầu toàn là hình ảnh lúc Eun Ri tựa đầu lên lưng Im Jin.

Đột nhiên bàn tay thon mềm của Young Ra vòng qua hông Young Min ôm lấy. Cô ta nói, cái giọng thánh thót gọi lại kỉ niệm:

- Cậu làm mình nhớ đến hồi trước chúng ta cũng thường hay đi xe đạp như thế này quá!

Young Min không nói gì. Cậu hoàn toàn không nhớ hồi trước có chở nhau đi xe đạp thế này sao? Trong đầu cậu lại nhớ tới, cô nhóc ôm con gấu trúc bằng bông to hơn người ngồi phía sau lưng cậu, dùng một tay bám chắc áo cậu. Hình như đó là lần đầu tiên cô chạm vào người cậu?

Young Min nghĩ đến đây bất giác cười nhẹ, quên mất Young Ra đang ngồi phía sau xe. Chỉ tội nghiệp cho ai kia tưởng Young Min vẫn còn tình cảm với mình.

Sau khi về đến nhà, Eun Ri mặc kệ sự đòi chui vào nhà tắm mãi không ra. Ở bên ngoài Young Ra rất nhanh nhẹn vào phụ bà Lim với bà Han nấu cơm. Kế hoạch chọc Eun Ri ghen chính thức phá sản.

Sau khi tắm Eun Ri đi mua kem. Lúc cô về hình như Young Ra cũng chuẩn bị ra về, vừa bước vào sân nhà thì gặp ngay chị ta.

- Eun Ri này. Em có dây buộc tóc không, cho chị mượn với. Dây của chị bị đứt rồi _ Young Ra vuốt vuốt mái tóc, cười dễ mến.

- Ah... _ Eun Ri móc túi ra chiếc dây buộc tóc có hình con thỏ. Cái này là hôm đi ngắm pháo hoa tên Young Min mua cho cô. Nhưng cũng chẳng còn quan trọng. Cô đưa cho Young Ra và nói _ ...em có dây ạ.

Young Ra nhận lấy nhưng chỉ cầm trên tay. Đôi mắt cô ta nhìn thẳng vào mắt Eun Ri.

- Chị nghe nói... Em là vị hôn thê của Young Min hả?

- Vâng! _ Eun Ri đáp ngon ơ.

- Ồ, thì ra là vậy! _ Young Ra cười ranh mãnh _ Hai năm trước chính vì em mà bọn chị chia tay nhau. Trông chị lúc đó giống như tiểu tam vậy!

- ..... _ Mình tưởng mình là tiểu tam? Eun Ri nghĩ thầm.

- Nhưng em thấy đấy! Giống như chiếc dây buộc tóc này vậy!_ Cô ta nghiêng đầu, đưa chiếc dây đang cầm trên tay ra ngang tầm mắt, giọng nói có phần thách thức giễu cợt_ Dù nó từng là của em nhưng bây giờ nó ở trong tay chị thì nó là của chị! Và cả Young Min cũng thế!

Eun Ri nhất thời bất ngờ, chưa kịp nói lại thì cánh cửa phòng Ka Hee mở ra. Ka Hee hùng hồn bước ra ngoài, trên tay là một chiếc dây buộc tóc khác.

- Chị Young Ra. Chị đừng quên thứ từng là của chị thì khi nó nằm trong tay người khác chính là của người khác. Và trong bất kỳ hoàn cảnh nào thì người đó cũng có thể cướp thứ quan trọng từ chị!_ Ka Hee nói một tràng và giật lại chiếc dây buộc tóc trên tay Young Ra_ Em xin lỗi nhưng chiếc dây này là anh Young Min tặng cho Eun Ri. Trả cậu này!

Eun Ri nhận lại chiếc dây rồi tròn mắt dẹt nhìn Ka Hee đưa cho cô ta một cái khác. Gì vậy, chuyện này có liên quan đến Ka Hee sao???

- Mà em nói này!_ Ka Hee nhếch môi cười chọc tức_ Anh Young Min từ khi sinh ra đến giờ vốn đã là người của Han Eun Ri. Tuy hai anh chị đã từng yêu nhau nhưng anh ấy chưa bao giờ là của chị cả! Và chị đừng quên chuyện giữa hai người đã chấm dứt từ hai năm trước. Cho dù chị có ý định cướp hay xin xỏ từ tay Eun Ri thì anh ấy vẫn là của Eun Ri, điều đó sẽ không bao giờ thay đổi! Cho nên mong chị hãy tự trọng!

Sau đó lạnh lùng kéo tay Eun Ri vào phòng đóng sập cửa.

Young Ra đứng ngoài vẫn bức tức: "Sao Young Min lại mua cho con nhóc đó chiếc dây buộc tóc?! "

Được lắm! Cô không tin Young Min không còn tình cảm với cô! Chờ mà xem!

*****

Bữa tối trong nhà tập hợp đầy đủ các thành viên. Lẽ ra đây sẽ là một bữa tối ấm cúng và vui vẻ nếu tự dưng Young Min không mở miệng.

- Ba, mẹ, mọi người. Con có chuyện muốn nói!

Cả nhà ngưng dùng bữa. Riêng Eun Ri cảm thấy rất bất an. Tim cô đập loạn lên, cảm giác lo lắng thiếu rụi tâm trí.

- Chuyện gì thế cháu?_ Ông Kim hỏi bằng thái độ hòa nhã.

Ngừng một lúc, Young Min mới cất giọng lạnh lạnh.

- Con muốn hủy hôn với Eun Ri.

...

...

...

Lập tức bà Baek bị sặc nước. Bà Han chút nữa thì nghẹn chết. Jun Seok và Ka Hee nhìn nhau đầy hoang mang.

Eun Ri thì như có sấm nổ bên tai.

- Mà nói cái gì?!_ Ông Lim đập mạnh thìa xuống bàn làm ai nấy giật bắn mình.

- CON MUỐN HỦY HÔN VỚI EUN RI.

Young Min nhắc lại, không thiếu không thừa dù một chữ.

Nghe rõ câu trả lời, Eun Ri hơi khó thở, móng tay vô thức bấm chặt da đùi.

- Lí do?_ Bà Lim cũng to tiếng. Bà đang cảm thấy giận.

- Con không thích việc bố mẹ ép con sau này phải cưới Eun Ri.

- Sao lại không thích? Con bé làm gì mà?_ Ông Lim tức giận quát lớn.

- Không làm gì con cả! Nếu bố cho con hủy hôn, con sẽ đi du học theo lời bố nói.

- Young Min. Con cũng không coi bác ra gì nữa phải không?_ Bà Han cũng lên tiếng_ Con coi hôn nhân là trò đùa, bảo hủy là có thể hủy sao?!

- Nếu hôn nhân không phải trò đùa thì ngay từ đầu đáng sinh thành không nên lập ra cái hôn ước quái quỷ này mới phải! Vì tình cảm của con người không phải trò đùa, nên không phải là thích ép buộc kiểu gì cũng được!

"Nếu anh thật sự nghĩ vậy thì anh sẽ không hủy hôn đâu. Nếu anh biết tình cảm của em thì anh sẽ không như vậy!" Eun Ri bậm môi. Vết nóng tay làm da

đùi của cô bị rách và chảy máu.

- Là vì Young Ra sao? Con muốn quay lại với con bé?! _ Bà Lim tức giận nhìn con trai.

- Con đã nói lí do rồi!

Young Min đảo mắt qua Eun Ri ở phía đối diện, trong ánh mắt cậu hiện rõ vẻ mong chờ. Chỉ cần cô nói không đồng ý, cậu nhất định sẽ rút lại toàn bộ lời vừa nói ra. Cậu đang đặt cược một điều gì đó từ cô chăng?

Eun Ri sững người. Ánh mắt mong chờ ấy, lẽ nào cậu mong cô đồng ý đến vậy? Là vì còn tình cảm với Han Young Ra đó sao? Nghĩ đến đây, tim Eun Ri giật thót một cái. Sao tim cô lại đau như vậy?

Nhưng nếu cậu cảm thấy thoát khỏi cô sẽ là hạnh phúc... Được thôi. Cô cho cậu toại nguyện. Nếu không phải Young Ra, tương lai cũng sẽ có một cô gái khác khiến cậu quyết định hủy hôn. Sớm muộn gì cũng kết thúc, chỉ bằng bây giờ kết thúc luôn đi!

- Tao không chấp nhận chuyện này! Mày đừng đi du học nữa, ở nhà lo hôn sự với Eun Ri đi...

- Mọi người dừng lại đi!

Ông Lim chưa nói hết liền đổ dồn ánh mắt về phía Eun Ri. Cả nhà cũng nhìn cô, xem Eun Ri sẽ nói gì.

"Lẽ nào cậu ấy định..." Ka Hee vừa nghĩ đến, quay sang nắm chặt tay Eun Ri lắc mạnh đầu, trong ánh mắt khẩn khoản cầu xin cô đừng làm như vậy.

Eun Ri chỉ đơn giản nhìn qua Ka Hee, sau đó bình thản lên tiếng:

- Con đồng ý hủy hôn! Con muốn hủy hôn với anh Young Min ngay lập tức!

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đau

Không khí trong nhà trở nên âm đạm ngột ngạt.

Tựa như một quả bóng bay được thổi căng hết cỡ, thoát nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng thật không biết bao giờ mới nổ tung.

Sau khi Eun Ri đòi hủy hôn, mọi người trong nhà đều im lặng đứng dậy bỏ bữa. Ông Kim đi ngủ từ sớm. Ông Lim tức giận lái xe ra ngoài. Bốn vị phụ huynh kia rủ nhau đi mua sắm, spa thư giãn. Young Min không biết bỏ đi đâu mất. Im Jin với Jun Seok sau khi dọn dẹp bàn ăn cũng ra ngoài hít thở gió cho khuây khỏa.

Ngay cả khi trong nhà chỉ còn Ka Hee và Eun Ri, thật tình vẫn còn rất căng thẳng.

Ka Hee thực sự bức mình, còn Eun Ri thì cứ im lặng chấp nhận.

- Chuyện gì xảy ra với cậu vậy, Han Eun Ri?

Ka Hee lạnh lùng nhìn cô bạn, cái lạnh thấu xương xuyên qua tâm trạng rối bời của Eun Ri khiến cô nàng không thể tiếp tục im lặng.

- Chuyện gì là chuyện gì? _ Cô hỏi lại bằng giọng ngây thơ.

- Tại sao cậu lại đồng ý hủy hôn!? _ Ka Hee đột nhiên gất lên _ Không phải cậu thích anh Young Min sao!? Sao lại đồng ý!?

Eun Ri tròn mắt, cô hoảng sợ sệt. Bình thường Ka Hee không có thái độ này với bất cứ ai, với cô lại càng không.

- Là vì Han Young Ra đó? _ Ka Hee kìm giọng lại. Nhưng sức chịu đựng cũng có giới hạn, mặc dù đúng là chuyện hôn ước của mấy người họ cô không có quyền xen vào, nhưng ít nhất cô muốn Eun Ri phải ngộ ra.

- Cậu nghĩ hai người họ vẫn còn tình cảm với nhau cho nên cậu không muốn xen vào? Cậu sợ bản thân cậu càng kéo dài thì càng đau khổ? Cậu nghĩ Young Min không thích cậu, cho dù bây giờ là Young Ra hay sau này có là ai khác, kẻ sánh đôi cùng anh ấy mãi mãi không phải là cậu? Hôn ước sớm muộn cũng bị hủy, chỉ bằng cậu kết thúc nó sớm!?

Ka Hee chậm rãi gằn từng chữ, cố để không để sự ám ức xen vào. Nhưng cô ảm ức! Tại sao kẻ ngoài cuộc như cô còn cảm thấy bức bối như vậy, Eun Ri sao có thể một chút cũng không thể hiện ra bên ngoài?

Trái ngược lại với Ka Hee, Eun Ri chỉ đơn giản là im lặng và nghe. Biết nói gì được đây, từng lời Ka Hee nói đều đánh trúng tim đen của cô.

- Hân Eun Ri, để mình nói cho cậu biết: Young Ra đó vốn chẳng đáng một hạt cát trong chuyện này. Cậu là người có hôn ước, nhìn về góc độ nào cũng thấy chị ta chỉ là tiểu tam! Cho dù chị ta có được món quà cậu tặng anh Young Min, cho dù họ thân thiết đến mức làm cậu ganh tỵ, cho dù anh Young Min có muốn hủy hôn với cậu, bất luận là gì, nếu cậu không cam tâm thì đừng tự ép bản thân phải gật đầu đồng ý! Cậu dựa vào cái gì mà khẳng định họ hạnh phúc bên nhau? Cậu sẽ vui vẻ khi thấy họ thân mật trước mặt cậu à? Trước kia hai người ghét nhau, muốn hủy hôn mình không chấp! Nhưng bây giờ, cậu thậm chí không có gan theo đuổi, ngược lại còn chủ động rút lui nhường đường cho kẻ khác! Eun Ri mình quen đâu hề nhu nhược như thế này? Cậu có chắc là cậu sẽ không hối hận? Sao cậu lại trở nên nhút nhát và ngốc nghếch như thế này?

Ka Hee không kìm được mắt cho cô một trận. Eun Ri cũng gần bị đụng chạm đến không giữ được im lặng, chỉ cần một cây kim thôi, bong bóng sẽ nổ tung.

- Nếu ngay cả tình cảm của mình cậu còn không dám đối diện, vậy thì cậu sẽ đối mặt với sự thật thế nào đây!?

- Đúng vậy! Mình là đứa như thế đấy! Ngu ngốc, hèn nhát và nhu nhược! Mình không dám đối diện với tình cảm của mình! Mình sợ phải đau, sợ phải khóc, sợ bị tổn thương, như vậy có gì là sai!? Cậu bảo mình phải làm gì đây? Đứng trước hai con thiên nga đó, mình chỉ là một hạt cát không hơn không kém! Mình có thể làm gì đây? Tại sao mình không thể đồng ý hủy hôn!? Chỉ cần anh ấy được thoải mái tự do, như vậy có gì mà không đáng? Tình cảm của con nhóc 14 tuổi như mình thì quan trọng sao!? Tại sao cậu lại không chịu hiểu mình như vậy chứ? _ Eun Ri gào lên. Đủ rồi! Mọi chuyện như vậy là quá đủ! Cô không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa!

- Và ít nhất thì mình tốt hơn cậu, ít nhất thì mình còn nhận ra tình cảm của mình! Còn cậu thì không!

Nói xong câu này, Eun Ri ngược mặt lên nhìn thẳng vào Ka Hee.

Cô nhận ra được sự bất lực bên trong ánh mắt của cô bạn. Điều đó khiến tim cô nhói đau.

Ka Hee sững lại, sau đó nhếch môi cười khẩy.

- Phải rồi, mình đâu có hiểu cậu!

Nói một cách nhẹ nhàng rồi bỏ về phòng. Ngay từ đầu chuyện này vốn không liên quan đến cô, sao cô lại chĩa mũi vào làm gì không biết! Bản thân cô đúng thật là nực cười mà!

Eun Ri trần trần nhìn Ka Hee rời khỏi.

Cô làm sao thế này? Sao lại nặng lời với Ka Hee như vậy? Những điều Ka Hee nói không hề sai, nhưng tại sao cô lại nổi giận với cậu ấy? Ka Hee quan tâm cô như vậy, thấu hiểu cô như vậy, sao cô có thể trách cứ rằng cậu ấy không hiểu cô? Cô đúng thật là đáng chết, đáng chết!

Eun Ri ôm mặt chạy ra khỏi nhà. Chỉ là hủy hôn thôi mà, có gì to tát đâu? Không phải ban đầu cô rất mong chờ đến ngày này sao, tại sao khi nó đến rồi cô lại cảm thấy đau lòng như vậy?

Cô không biết bản thân mình đã chạy bao xa, chỉ đến khi đôi bàn chân vừa mỏi vừa rát cô mới chịu dừng lại.

Trên con đường đi học về, cô ngồi cạnh chiếc ghế đá đặt cạnh máy bán nước tự động. Đôi chân ê buốt không khiến cô bận tâm. Chỉ là nơi này rất yên tĩnh, vắng vẻ lại rất thoải mái. Đúng là rất lí tưởng để ngồi khóc.

Trong lúc bản thân cô tưởng chừng đau lòng đến mức muốn quaa phía bên kia lan can nhảy ùm xuống sông tự vẫn, một đôi giày bata trắng xuất hiện ngay trước mắt, kèm theo giọng nói ấm áp rung động con tim cô.

- Sao em lại khóc?

Eun Ri lập tức ngẩng đầu lên, đáy mắt trong chốc lát phủ một tầng sương nhẹ.

-...anh Jun Seok..?

Jun Seok nhìn Eun Ri rồi mỉm cười dịu dàng. Anh chậm rãi ngồi xuống cạnh cô.

Được một lúc im lặng, Jun Seok mới quay sang Eun Ri, (lại) mỉm cười.

- Em đang đau lòng đúng không?

- Đâu có ạ. Sao em lại phải đau lòng chứ.. _ Eun Ri khịt mũi, sau đó cười tỏ vẻ không sao.

- Nhưng trông nụ cười của em chẳng có gì là vui vẻ cả _ Jun Seok nhìn Eun Ri _ Em vừa cãi nhau với Ka Hee à?

Eun Ri không nói gì, lẳng lặng gật đầu.

"Đây là lần đầu tiên bọn em cãi nhau".

- Anh biết mà _ Anh thờ dài _ Ka Hee nói gì với em?

Cô cúi đầu, khóe mắt cay xè.

- Cậu ấy nói rất nhiều, nói ra tâm sự của em, câu nào cũng nói đúng... _ Nghẹn lại một lát, cô nói tiếp _ Cuối cùng em lại tức giận, cho rằng cậu ấy không hiểu em... Lúc cậu ấy bỏ đi, em có cảm giác, "hình như người cuối cùng ở lại bên mình cũng đã bỏ mình đi rồi".

Anh nghe đến đây, chỉ nở một nụ cười dịu dàng (lại cười nha, gian tình nha V_V). Anh nói, giọng nói ấm áp xoa dịu trái tim người khác.

- Bề ngoài em luôn tỏ ra là một người rất cứng rắn, là một cô gái vô tư hoạt bát. Ngay cả anh cũng đã nghĩ như vậy _ Ngừng một lát, anh tiếp tục nói _ Nhưng hơn ai hết, chính em hiểu, bản thân em dễ tổn thương hơn em tưởng, cho nên luôn tìm cách che đi những suy nghĩ trong lòng. Thật tình, em tức giận với Ka Hee không phải không có lý do. Ka Hee muốn em đối diện, muốn em giữ lấy thứ thuộc về em, nên không chút lưu tình vạch trần tâm tư của em, khiến em vừa thẹn vừa giận.

- Anh nghĩ, em sợ bị tổn thương, sợ vấp ngã, sợ đau đớn, không có gì là sai. Nhưng anh muốn nói, nếu đã chấp nhận yêu một người, em không thể cứ mãi sợ hãi. Tình yêu không có chỗ cho sợ hãi, không có chỗ cho sự tự ti, cũng không nhất thiết phải tranh giành. Thứ cần thì phải giữ, anh nghĩ Ka Hee muốn nói với em điều đó.

- Hơn nữa, em từ bỏ Young Min, rốt cuộc là vì lý do gì?

Cô không trả lời ngay. Cô không hiểu bản thân đang suy nghĩ gì, càng không hiểu lúc đó cô đã nghĩ gì. Là vì không muốn tổn thương? Là vì cậu nhìn cô bằng ánh mắt cầu xin? Là vì cô nhút nhát không dám theo đuổi? Là vì cô muốn ăn miếng trả miếng, muốn tìm một người khác tốt hơn cậu, giỏi hơn cậu, quay về chọc tức cậu?

Eun Ri không biết, thật lòng không biết, tâm trạng rối loạn vô cùng.

Cô chỉ mong ước một tình yêu thật đẹp, đẹp như đêm sao hôm nay, đẹp như ngọn pháo hoa cô và cậu từng ngắm.

Bầu trời xuất hiện một ngôi sao băng lướt qua trong tích tắc, mang theo ước mơ của cô bay xa.

Bây giờ khi nào rảnh thì Sami sẽ ra chap mới.

Có thể là một ngày một chap, hai ngày một chap, ba ngày một chap,....

Nếu mọi người rảnh thì tối hoặc sáng lên xem có chap mới chưa nha. Mà Sami chỉ rảnh vào lúc từ 9h-> 12h đêm nên ai thức chờ chap mới được thì thức, không thì sáng hôm sau lên xem chap mới.

Cho Sami chút bình luận để có động lực viết đi ~

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tôi cấm chị làm hại đến Ka Hee!

Đêm đó Eun Ri thật sự đã khóc rất nhiều.

- Eun Ri ngủ rồi à? _ Jun Seok hỏi Ka Hee vừa mới bước ra khỏi phòng.

- Vâng! _ Ka Hee gạt đầu _ Cậu ấy ôm em khóc một hồi, sau đó em xoa thuốc cho cậu ấy, thế là cậu ấy ngủ luôn. Lúc đó chắc cậu ấy nhận nhận lắm mới không bật khóc, trên đùi toàn vết thương do móng tay cào đến chảy máu.

Anh kiên nhẫn đợi cô nói tiếp.

- Em đúng là không hiểu cậu ấy. Lẽ ra em nên tâm sự thay vì nổi nóng với cậu ấy mới đúng. Em cảm thấy rất có lỗi với cậu ấy _ Ka Hee bặm môi, trên gương mặt tràn đầy sự lo lắng _ Hôm qua chúng ta nói về chuyện của Young Ra với Young Min cậu ấy đã nghe được. Đến chiều nay em mới biết. Hèn gì lúc em vào phòng thấy mặt cậu ấy đỏ hoe. Vừa rồi còn khóc thêm mấy trận nữa. Eun Ri chưa bao giờ khóc nhiều như vậy. Đầu là do em cả...

- Không phải lỗi của em đâu, đừng cảm thấy có lỗi nữa _ Jun Seok xoa đầu Ka Hee, ôn nhu nói _ Cũng trễ rồi, em mau ngủ đi. Anh còn có việc phải hỏi Young Min, chẳng biết giờ này nó đã về chưa nữa.

Nói rồi Jun Seok quay lưng toan đi thì bị Ka Hee ôm chầm lấy từ phía sau.

- Em sao vậy?_ Jun Seok gỡ tay Ka Hee đang ôm lấy hông anh rồi quay người lại, mặt đối mặt với cô.

Cô lắc đầu, đôi mắt trong veo chứa đầy bất an.

- Anh sẽ không làm tổn thương em như cách mà anh Young Min làm với Eun Ri chứ?

Sẽ không có tiểu tam xen vào chứ? Sẽ không hủy hôn chứ?

- Không đâu. Anh hứa!_ Nói rồi Jun Seok chìa tay ra như muốn ngoắc tay, trong ánh mắt chứa đầy kiên định_ Ngoắc tay không? Ai thất hứa phải nuốt 1000 cây kim!

Ka Hee phì cười. Sau đó cô đưa tay lên ngoắc chặt tay anh.

- Đóng dấu nữa!_ Jun Seok mỉm cười, ngón cái ấn vào ngón cái tay cô.

Ka Hee vẫn ôm anh thêm một cái nữa.

- Anh đã hứa rồi mà, còn không cho anh đi sao?_ Jun Seok bông đùa hỏi. Ka Hee vẫn ôm anh, cất giọng nói:

- Sao thế? Anh không thích em ôm à?

- Không phải_ Anh đỏ mặt (cái bệnh nhất gái nổi lên) _ Anh rất thích!

Chỉ cần thêm chữ "em" vào cuối câu thôi thì anh có thể tỏ tình thành công rồi. Nhưng anh khẽ lắc đầu, giờ còn quá sớm chưa phải lúc. Khi nào đến thời cơ chín muồi anh nhất định sẽ nói.

- Thích cái gì?_ Ka Hee đưa cột nhìn lên anh thăm dò phản ứng. Hai tay cô vẫn ôm anh, nhưng giọng nói có phần thoải mái hơn, đôi mắt cũng không còn bất an như ban nãy.

- Nhóc con này! Ngủ sớm đi!_ Jun Seok xoa đầu cô rồi đẩy cô về phòng.

____ (P/S: hai anh chị bớt rài đường khắp chôn đi == _____)

Chiều hôm sau.

Không hiểu vì lý do gì mà Young ra lại đến nhà họ Kim dùng bữa tối.

- Eun Ri cháu xem, Young Ra thật đảm đang phải không, con bé nấu ăn rất ngon. Sau này ai lấy được con bé quả là có số hưởng nha_ Bà Lim thăm thì với Eun Ri, cố tình chọc tức cô nàng.

- Dạ. Vậy thì bác cứ rước chị ấy về làm con dâu đi ạ_ Eun Ri mỉm cười rồi không quan tâm nữa, đi ra ngoài phòng khách sắp xếp bàn ăn.

Sau vụ việc tối hôm qua, mọi người trong nhà ít nhiều cũng có đề phòng với Young Ra, nhưng chẳng ai thể hiện ra ngoài mặt.

Ông Kim với ông Lim đã đi leo núi từ sáng đến giờ. Chẳng mấy khi đi công tác mới có dịp về nhà, vậy mà chỉ vì chuyện của cô mà hai ông cứ phải bỏ nhà đi suốt. Điều này đúng là khiến cho Eun Ri cảm thấy rất có lỗi.

Mà (lại) không hiểu vì lý do gì mà trong bữa cơm Young Ra lại ngồi bên cạnh Eun Ri. Cô chẳng vui vì điều này, nhưng vì Ka Hee cũng đang ngồi cạnh nên cô cũng chẳng tỏ thái độ.

Trong lúc ăn cơm, dĩ nhiên mọi người nói chuyện (chắc có) vui vẻ. Bà Han thấy canh gần hết liền đi lấy thêm. Trước khi đổ canh vào tô còn hâm nóng canh lại.

Đương nhiên không để vụt mất cơ hội, nhân lúc Eun Ri ăn gần hết canh cô ta liền có "ý tốt" múc thêm canh cho Eun Ri. Bản thân cô không chú ý cho lắm, cho nên lúc Young Ra đặt canh xuống bàn, Eun Ri chỉ cảm ơn một cái. Đôi tay vừa động vào bát canh liền bị Young Ra đẩy nhẹ một cái, bát canh đổ ộc sang một bên.

May mắn không trúng cô, chỉ bị dính một chút ở mép bên phải. Còn lại, đổ hết vào người Ka Hee đang ngồi ngay bên cạnh.

- Đau!

Ka Hee hét lên một tiếng. Bắp chân và cánh tay trái cô dính nước canh nóng mà sưng tấy cả lên. Không nhiều lời, Jun Seok cuống cuống bế cô ra khỏi phòng khách tiến đến nhà vệ sinh xả nước lạnh vào vết phỏng.

Cả nhà nhìn theo, sau đó đổ dồn ánh mắt về phía Eun Ri.

Cô cũng không còn cách nào khác, cô không cố ý. Thật sự cô không cố ý. Eun Ri đứng lên, chạy theo Jun Seok.

Càng nhìn lại càng đau lòng. Thấy Ka Hee nhăn mặt như vậy, thấy Jun Seok lo lắng như vậy, trong lòng Eun Ri nảy sinh cảm giác tội lỗi tội cùng. Cô chưa từng làm Ka Hee bị thương, cũng chưa từng để ai làm Ka Hee bị thương, vậy mà chính tay cô lại khiến người bạn thân nhất của mình bị phỏng...

- Không sao, sẽ không để lại sẹo...

Jun Seok vừa nói vừa xả nước vào vết phỏng, sau đó anh đưa Ka Hee về phòng. Ka Hee được anh trấn an, hơn nữa cũng không còn nóng, cô cũng không khóc nữa.

Chính Eun Ri lại khiến Ka Hee khóc sao?

Cô không hiểu, nhưng bây giờ đến tư cách nhìn mặt Ka Hee, cô nghĩ cô cũng không có.

Đến khi Eun Ri thực sự tỉnh táo lại, cô và Young Ra đang đứng cùng nhau trước cổng nhà.

Thở dài một hơi, cô chẳng còn tâm trí để cãi nhau với cô ta.

- Có chuyện gì?

Young Ra nhìn cô cười. Nụ cười ranh mãnh thách thức. Nhưng cô cũng chẳng còn bận tâm về chuyện đó.

- Thế em thử đoán xem?_ Cô ta ngừng một lát, rồi cọt nhả nói ra ba từ_ Baek - Ka - Hee?

Điểm yếu của Han Eun Ri là Baek Ka Hee. Chỉ cần nhắc đến Ka Hee thôi cũng đủ kiểm soát Eun Ri.

- Ka Hee thì sao!?!_ Cô hỏi lại bằng thái độ cộc cằn chưa từng có.

- Lúc đó, cái khuỷu tay chị đụng trúng bát canh nên mới đổ hết lên người Ka Hee đấy..._ Cô ta nói, giọng điệu có vẻ tiếc nuối_ Chị cứ nghĩ sẽ trúng vào mắt con bé...?

- Là chị cố tình!?!_ Eun Ri muốn tát chị ta, nhưng cô cố nhịn. Cô hiểu chị ta muốn gì lúc này_ Chị cần gì?

- Lim Young Min_ Young Ra không cười nữa, giọng nói có vẻ nghiêm túc hơn_ Chị nghe nói hôm qua em và Young Min đã hủy hôn nhưng bác trai không đồng ý!

- Chị muốn tôi thuyết phục bác trai?_ Eun Ri cười khẩy một cái_ Nếu tôi không thuyết phục bác ấy thì sao?

- Em thật sự không biết à? Sự việc hôm nay chỉ là khởi đầu thôi. Không phải Ka Hee là người quan trọng nhất với em sao? Em lại nhẫn tâm để con bé chịu đau thay cho em à?

Cô ta cười rất ranh ma, càng khiến cô không kìm được tức giận.

- Chị dám đe dọa tôi?

- Đó là lẽ đương nhiên_ Cô ta vẫn vẹn nguyên gương mặt giễu cợt_ Chị nghĩ em nên nghe theo chị thì tốt hơn---

"CHÁT!"

Một tiếng động chanh chất vang lên. Một bên má Young Ra hằn dấu năm ngón đồ chổi, một tay của Eun Ri vẫn đang dừng trên không trung.

Cô chỉ thẳng mặt Young Ra, cất giọng đanh thép:

- Đồ đề tiện! Nếu chị làm hại tôi tôi còn có thể bỏ qua! Nhưng hôm nay chị lại làm Ka Hee bị phỏng, tôi sẽ mãi mãi không tha thứ cho chị!

- Và còn nữa, tôi chính thức tuyên chiến với chị! Tôi sẽ không đồng ý hủy hôn và cũng sẽ bảo vệ Ka Hee tới cùng! Chỉ cần chị dám động vào Ka Hee hêm một lần nữa, tôi sẽ cho chị biết quyền hạn của tôi lớn thế nào!

Nói rồi Eun Ri đi thẳng vào nhà đóng sập cửa, không quên để lại cho ai kia một cú huych vai thách thức.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cường hôn

Eun Ri vào nhà trong tâm trạng cực kì tồi tệ.

Cô mở cửa phòng Ka Hee bước vào. Jun Seok đang xoa thuốc lên chỗ tay bị phỏng của Ka Hee.

Ka Hee quay đầu, thấy cô thì mỉm cười gọi đến.

- Eun Ri. Đến đây nào.

Cô lững thững đi đến. Jun Seok cầm hộp thuốc rồi đưa cho cô, ý bảo xoa thuốc phần bụng chân hộ anh. Sau khi Eun Ri găt đầu một cái tò vè đã hiểu, anh vỗ vai cô một cái rồi bỏ ra ngoài.

- Xoa thuốc cho tớ đi! _ Ka Hee vui vẻ chìa chân ra. Thấy cô cứ đứng đực người ra, Ka Hee nghiêng đầu:

- Sao vậy? Chỉ là vết bỏng nhẹ thôi mà, sao cậu lại cảm thấy tội lỗi?

Eun Ri lắc nhẹ đầu, sau đó ngồi xuống xoa thuốc cho cô.

- Không có đâu. Đừng lo cho tớ. Cứ nghỉ ngơi đi.

- Tất cả là tại Young Ra mà, đầu phải lỗi của cậu. Cứ giữ cái mặt đưa đám đó sẽ làm tớ buồn đấy!

- Dù gì cũng là lỗi tại tớ! _ Eun Ri cúi gầm mặt, không hiểu tại sao nước mắt lại chảy ra, rơi xuống bàn chân của Ka Hee.

- Lại khóc? Từ bao giờ mà cậu mót ướt vậy hả... _ Ka Hee bông đùa, nhưng cô biết Eun Ri cũng chẳng cười nổi.

- Dạo này tớ mau nước mắt quá, xin lỗi nhé! _ Eun Ri nhanh chóng quẹt nước mắt. Cứ nghĩ đến việc cô đã làm người bạn thân nhất của mình bị thương là cô không sao chịu nổi.

- Hồi nãy tớ với Young Ra cãi nhau ngoài cổng_ Cô nói tiếp_ Chị ta nói sẽ làm hại cậu nếu tớ không chịu thỏa hiệp với chị ta.

"Làm hại tớ? Nực cười!" Ka Hee thảm khinh bỉ trong lòng, ngoài mặt vẫn lãnh đạm hỏi lại.

- Rồi sao nữa?

Eun Ri biết Ka Hee đủ thông minh để hiểu chuyện cần thỏa hiệp là gì, bỏ qua đoạn đó nói tiếp:

- Tớ nghe xong liền tát chị ta một cái, sau đó còn tuyên bố sẽ giành lại tên Young Min nữa chứ...

Ka Hee nghe đến đây có chút phản kích, nhưng một giây sau nhanh chóng thất vọng.

- Xem ra tớ đã bỏ qua một màn kịch tính rồi?

- Bỏ qua cũng không sao, lúc đó trông tớ cũng không oai cho lắm. Chỉ là tức giận nên mới nói vậy thôi... _ Eun Ri nói đến đây liền thờ dài một cái.

- Vậy tức là cậu sẽ không giành lại anh Young Min? _ Ka Hee tròn mắt.

- Còn tùy. Phải xem tên Young Min đó có xứng đáng hay không đã _ Eun Ri đóng hộp thuốc lại, sau đó nhìn Ka Hee _ Sau này cậu nhất định phải tự bảo vệ bản thân. Cậu có thể sẽ trở thành điểm yếu của một ai đó, vì vậy đừng dựa dẫm bất kì ai.

Nhưng với một người, cậu là sức mạnh của anh ấy, là động lực của anh ấy, là đức tin duy nhất tồn tại cho đến giờ này.

Eun Ri nói rồi bỏ ra ngoài. Còn Ka Hee bên trong, hơi ngẫm nghĩ về câu nói của Eun Ri một lát, sau đó cũng không để tâm nữa nên lấy cuốn sách Tiếng anh ra đọc.

- Em đi đâu vậy? _ Young Min thấy Eun Ri định đi đâu đó thì tò mò hỏi. Từ "nhóc" nay lại biến thành "em", nghe vô cùng lạ lẫm.

- Kệ tôi! _ Eun Ri đáp lại. Thực chất không phải cô giận đối gì ai, chẳng qua là bây giờ cô cũng không biết nên đi đâu.

Young Min nhè chân dài, ba bước thành một túm tay Eun Ri kéo lại.

- Anh làm trò gì vậy!? _ Cô hét to.

- Yên nào! _ Cậu cầm tay Eun Ri, kéo tay áo cô lên. Trước mắt cậu hiện lên một cánh tay đỏ tấy do bị phỏng.

Cậu nhìn cô một cách bức bối.

- Đi theo anh! _ Sau đó cậu kéo tay cô đi qua phòng mình. Ném cô ngồi xuống giường, sau đó cậu không nói không rằng (P/S: Cảm nghĩ bậy bạ ><) bước ra khỏi phòng.

Eun Ri ngoan ngoãn ngồi trong phòng chờ Young Min. Từ bao giờ mà cô lại trở thành con mèo hoang ngoan ngoãn vậy nhỉ?

Young Min nhanh chóng quay lại với một hộp thuốc trên tay. Cậu mở hộp thuốc lấy ra một tuýp kem màu xanh lá, sau đó giật tay cô duỗi thẳng, rồi cẩn thận xoa thuốc lên cho cô.

- Cái đồ yếu ớt buông tôi ra! Vết phỏng này thì nhầm nhò gi! _ Eun Ri vừa thấy hộp thuốc thì giật tay lại, liền bị Young Min túm tay kéo lại.

- Còn nói là không nhầm nhò gi! Sưng tấy hết lên cả rồi! _ Young Min bực bội, sau đó dịu dàng nói _ Để bôi thuốc xong rồi muốn đi đâu thì đi.

"Anh ta có thể dùng thuốc giảm đau cho mình, sao không dùng loại thuốc đó chữa căn bệnh xấu xa của Young Ra đi!?" Eun Ri nghĩ thầm trong đầu.

- Tôi được vậy là nhờ ơn đức của Han Young Ra đó đây! _ Cô hừ lạnh bực tức, trái lại cậu chỉ "ừ" một tiếng.

Cả hai người đều im lặng. Họ có rất nhiều điều muốn nói cho đối phương, nhưng có một bức tường chắn giữa hai người, khiến không ai trong số họ có thể mở lời.

Đột nhiên Eun Ri cảm thấy rất muốn khóc. Sao anh ta lại đột nhiên quan tâm cô, chăm sóc cô, dịu dàng với cô như vậy chứ? Sao không đi mà lo cho Young Ra đi!?

Eun Ri nghĩ đến đó, khóe mắt đã cay xè. Cô giật phắt cánh tay đang được cậu xoa thuốc.

- Bỏ tôi ra! Đi mà lo cho Young Ra của anh!

Cô vùng vằng bỏ đi liền bị cậu túm lại.

- Nhóc sao vậy!?

- Bỏ ra! _ Eun Ri quay người lại, trong vài giây hất tay cậu ra.

- Rốt cuộc là có chuyện gì!? _ Young Min cũng không giữ được bình tĩnh, túm chặt hai vai cô hết lớn.

- Làm ơn...Tha cho tôi đi! Đừng dịu dàng với tôi như vậy! Anh có biết là tôi thích anh hay không!? _ Eun Ri hét toáng lên rồi cúi mặt xuống. AAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!! Sao cô lại tự dung buột miệng nói ra câu cuối vậy hả??? Giờ thì biết trốn xuống cái hố nào cho đỡ nhục đây???

Cậu không những không tức giận mà còn hỏi lại, bộ dạng cứ vui vui mừng mừng sao ấy:

- Thật không?

- Cái tên này...! Sao cứ thích hỏi lại thế hả??? _ Eun Ri gắt lên, mặt đỏ phừng.

- Vậy là nhóc vừa nói thích anh đúng không? _ Cậu mừng rỡ hỏi lại.

- Con khi nhà anh! Tôi nói là tôi cực kì ghét anh, cực kì muốn anh biến khó...Ừm! _ Eun Ri đang mắng cậu liền bị cậu cúi xuống khóa môi.

- Họ hôn nhau rồi kìa!?! _ Ka Hee cùng Jun Seok đứng ngoài cửa phòng lén lút nhìn vào. Anh vội bịt miệng cô lại:

- Cẩn thận, nếu không họ sẽ phát hiện đấy _ Sau đó anh nhanh chóng lấy điện thoại ra, chụp một tấm ảnh coi như là kỉ niệm.

Hà hà, có tấm ảnh này rồi thì sau này Young Min phải nghe theo lời anh thôi ~

Sau n phút n giây, Young Min buông Eun Ri ra, cất giọng đầy hứng khởi:

- Tốt quá! Anh quả là đã không sai khi làm phép thử này! Anh thật sự rất vui! _ Sau đó cậu ôm chầm lấy Eun Ri còn đang đứng hình.

"Khoan! Anh ta đòi hủy hôn với mình mà!? Sao lại cưỡng hôn mình!?" Eun Ri sau vài giây đứng hình thì dùng hết sức bình sinh dón vào cánh tay. Chỉ thấy 3 giây sau Young Min bị đẩy ngã lăn quay xuống đất.

- Chuyện này rốt cuộc là sao!? "Phép thử" anh nói là gì??? _ Eun Ri hét lên, thực chất là đang giấu đi sự xấu hổ trên gương mặt.

- Ngốc ạ! Lừa được em rồi! _ Cậu cọ trán mình vào trán cô, giọng "cưng chiều" _ Anh sẽ giải thích cho em sau. Còn bây giờ thì anh đang rất vui~

Sau đó ôm cô chặt cứng. Cô không hiểu gì lắm nhưng vẫn để cậu ôm. Người cô thích vừa hôn cô, bây giờ còn ôm cô, còn không phải là cô đang hạnh phúc như mơ sao?

Ka Hee với Jun Seok ở ngoài che miệng cười gian manh, sau đó từ từ khép cánh cửa lại...

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Trò lừa đảo

Sau khi họp mặt gia đình, mọi việc cuối cùng cũng được làm rõ chân tướng.

Việc Young Ra về đây khiến mọi người không mấy vui vẻ. Bốn năm trước đây Young Min và cô ta từng là người yêu danh nghĩa của nhau.

Họ quen nhau hai năm, nhưng lúc đó cũng là sự nóng nôi của cả hai. Một phần vì Young Ra là thần đồng kiêm luôn chức danh "đệ nhất mỹ nhân" trong trường. Một phần vì Young Min là thiếu gia nhà tài phiệt đảo hoa lãng nhăng khắp chốn. Hai người bọn họ học chung một lớp, qua vài lần tiếp xúc thì trong trường lại có tin đồn họ đang quen nhau.

Vậy là cả hai càng thân thiết hơn. Càng lạ hơn là cậu lại chia tay với mấy cô bạn gái đang quen và chỉ gần mỗi Young Ra. Nhờ có "bằng chứng" đó mà tin đồn ngày càng lan truyền rộng rãi. Hai người chẳng ai nói ra tình cảm của mình, một phần vì ngại ngùng, phần còn lại vì chưa xác định được tình cảm của mình dành cho đối phương.

Chính vì vậy mối quan hệ giữa họ rất mập mờ, trên tình bạn nhưng không phải tình yêu. Vào lúc đó, dĩ nhiên Young Ra đã biết cậu có một vị hôn thê, nhưng như vậy thì đã sao, vốn là cần tiền nên tiếp tục mối quan hệ nửa vời này. Cậu đương nhiên biết được tâm tư của cô ta. Vốn dĩ ngay từ đầu cậu định chơi đùa một chút với cô ta, không ngờ cậu lại bị cô ta bám dai dẳng như con đĩa đối vậy.

Một kẻ thay bỏ như thay áo giống Young Min, với tình cảm của các cô gái khác cũng chẳng bao giờ khinh thường, nhưng riêng Young Ra thì khác. Đầu tiên đối với tình cảm trong sáng của Young Ra cũng coi như là tiếp nhận, nhưng quen lâu hiểu nhiều, tình cảm trong sáng ngày nào biến thành âm mưu trục lợi rất thực dụng. Cậu đương nhiên rất khinh thường cô ta. Cậu không thiếu tiền, cô ta cần bao nhiêu cũng được. Thứ quan hệ rác rưởi này, cậu căn bản không quan tâm. Lại chính vì cậu không quan tâm đến cô ta, nên trước mặt cô gái cứ bám chặt mình không buông lúc nào cũng ra về từ tở quan tâm chăm sóc. Đùa giỡn thì như vậy mới vui chứ!?

Mối quan hệ kéo dài hơn một năm thì cậu bắt đầu đảo hoa lãng nhăng trở lại. Young Ra hiểu được cây ATM này nếu đã chán mình thì nhất định sẽ không chu cấp thứ mình cần, liền tìm đủ mọi cách đuổi hết mấy cô gái cậu đang quen.

Một lần quá trớn, Young Ra còn nhờ các đàn anh khóa trên đến bắt nạt cô bạn gái mới của Young Min, sau đó còn ra lệnh cho mấy anh "xử lý" cô ấy. May là cậu và Jun Seok đến kịp, nếu không thì chẳng ai biết cô bạn đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Quá tức giận trước việc Young Ra làm, Young Min đến gặp cô ta.

- Sao cô lại làm như vậy!?
- Nó theo đuổi, nó quyến rũ cậu thì mình đe dọa nó cho nó sợ! Lần sau nó sẽ không dám bám theo cậu nữa!
- Tôi cần cô làm như vậy à!?
- Đó là việc mình cần làm!
- Ai cho cô cái tư cách đe dọa người của tôi!? _ Young Min gất lên một cách tức giận. Cậu chỉ hận không thể giết chết cô gái trước mặt.
- Tư cách!? _ Cô ta cười khẩy _ Mình là bạn gái của cậu, như vậy còn chưa đủ sao?
- Khoan! _ Cậu bình tĩnh lại, đôi mắt xoáy sâu vào mắt Young Ra _ Cô là bạn gái tôi từ khi nào? Tôi có nói cô là bạn gái của tôi sao?

Thật ra, cô ta bám theo cậu quá lâu nên tin đồn họ là người yêu của nhau mới từ giả thành thật. Thực chất chẳng ai trong số họ tỏ tình với đối phương nên không thể coi như đang yêu nhau.

Young Ra trước giờ chưa bị cậu nạt lần nào nên có chút kinh sợ, nhưng ngoài mặt vẫn nói cứng:

- Nếu mình không phải bạn gái cậu, tại sao cậu lại đối xử với mình tốt như thế? Mình còn là cô gái ở bên cạnh cậu lâu nhất! Cậu cũng không phủ nhận tin đồn hẹn hò của hai đứa mình, người ngoài nhìn vào ai cũng nghĩ hai ta là một đôi uyên ương, mình làm vậy cũng đâu có gì là sai?
- Tin đồn hẹn hò đó còn không phải do cô làm sao?

Một câu này khiến cô ta sững người. Cô ta tưởng cậu không biết, không ngờ chuyện này cậu vốn đã biết ngay từ đầu.

- Cô tôn công theo đuổi tôi dù biết tôi đã có vị hôn thê, tôn công tung tin đồn, tôn công đuổi hết những cô gái mà tôi quen_ Young Min cười lạnh, rút trong túi ra một sấp tiền đô la đưa ra trước mặt, giọng nói mang đầy khinh bỉ_ Là vì cái này đúng không?

Cô ta theo phản xạ lùi lại. Young Min mà cô ta biết không phải người này, người này quả thực rất đáng sợ. Tại sao cô không sớm biết người này đáng sợ như vậy chứ!?

Cậu nói xong, ném sấp tiền thẳng vào không trung, những tờ tiền rơi bao quanh người Young Ra.

- Cô nên nhớ, mối quan hệ của chúng ta vốn chưa hề tồn tại!

Sau đó tầm 1 tháng, Young Ra đi du học Ý theo sự sắp xếp của bố. Young Min vẫn là một kẻ lẳng nhăng thay bồ như thay áo. Sớm muộn cũng phải kết hôn cùng vị hôn thê nào đó, bây giờ nên phóng khoáng một chút.

Thật không ngờ, hai năm sau chính vì vị hôn thê đó mà anh không còn một chút phóng khoáng lẳng nhăng nào.

Chính là lúc giọng nói ấy được cất lên.

"Nè anh kia! Sao anh lại làm đổ cacao lên người tôi hả???"

Không lâu sau đó, Han Young Ra lại về nước thêm một lần nữa.

Lần này Young Ra về căn bản cậu cũng đoán được động cơ của cô ta. Bất quá cậu đang phân vân không biết có phải là Eun Ri thích cậu hay không. Lần này Young Ra về rất đúng lúc, rất có giá trị lợi dụng!

Căn bản chuyện này có sự hợp tác từ các vị phụ huynh, người đứng ngoài như Im Jin, Young Ra, Ka Hee hay Jun Seok đều không biết gì. Kịch bản là lợi dụng tin đồn cũ khiến mọi người hiểu lầm là hai người họ đã về bên nhau chọc tức Eun Ri. Sau đó lợi dụng mưu kế của Young Ra làm gió thuận hướng đẩy thuyền đi xa. Việc cho Young Ra cái dây móc cặp cũng là một phần kế hoạch. Thực chất đó chỉ là một chiếc giống như chiếc cô tặng cậu thôi, trên nó không khắc chữ LIBRA; còn cái thật cậu cất vào cặp làm bùa hộ mệnh rồi.

Theo dự đoán Ka Hee tính ý nhất định sẽ nhận ra, sau đó cậu cứ đó mà diễn (P/S: Tui mà cho Ka Hee không tính ý là tanh bành kế hoạch nha anh~). Về việc hủy hôn, nếu Eun Ri nói không đồng ý thì vở kịch chấm dứt tại đó, vì dựng vở kịch này chủ yếu để xem liệu Eun Ri có tình cảm với cậu hay không. Nếu cô không đồng ý thì vở kịch đã thành công, chứ thực chất chẳng có cái hủy hôn gì ở đây cả.

Cứ ngỡ cô đồng ý là cậu đã mất hi vọng, thật không ngờ cô đứng trước mặt cậu chính miệng thú nhận cô thích cậu. Điều đó chẳng phải quá tốt rồi sao?

- Đúng là rất tốt, cuối cùng hôn ước cũng không bị hủy_ Ka Hee thần thờ nói, quay đầu nhìn Eun Ri_ Còn mình thì đúng là bị mọi người trong nhà lừa hết cả!

- Mình còn khóc bao nhiêu nước mắt đấy!_ Eun Ri mà biết đây là kịch á, cho cô khối gia tài của Bill Gates cô cũng không khóc một giọt! Cô hận a!!!

- Nhưng đúng là quá tốt rồi. Bây giờ Young Ra đó cũng không còn là mối bận tâm đáng lo. Hai người cũng có hôn ước, sẽ không bị ngăn cấm giống như mấy bộ phim trên truyền hình!_ Cuối cùng Ka Hee lại mừng rỡ nói_ Ngưỡng mộ nha, mới ngày nào còn cắn nhau như chó với mèo!

- Có gì đâu. Mình mới ngưỡng mộ cậu đấy!_ Eun Ri cười cười, giọng đều đều_ Sao hả? Với anh Jun Seok thế nào rồi?

Ka Hee lắc đầu, dờ khóc dờ cười:

- Không biết nữa, chắc hôn nhân không tình yêu!

- Hai cái người này mãi không đổi!_ Eun Ri làm bầm. Theo cô đoán thì Jun Seok thích Ka Hee còn trước khi cô thích tên Young Min kia, vậy tại sao vẫn chưa có gì đáng mừng hết vậy?

Mà thôi kệ, chỉ cần một mình Jun Seok có tình cảm thì anh ấy nhất định sẽ giữ chặt không cho Ka Hee đi đâu hết. Cô không cần lo hã.

- Mà này, đến giờ mình vẫn thắc mắc nhé!_ Ka Hee nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu_ Lần trước cậu nói là "Cậu sẽ nhường anh Jun Seok cho tớ chứ?" là có ý gì vậy?

Eun Ri nghe xong hơi ngỡ ngàng một chút. Ka Hee đề ý chuyện đó lâu như vậy sao? Đúng là khiến cô bất ngờ nha.

- Ngốc quá!_ Nói rồi cô cốc đầu Ka Hee rồi bỏ ra ngoài phòng_ Cậu phải đỡ ngốc đi nếu skhoong sẽ còn làm tớ lo dài dài đấy!

Ka Hee chậm tiêu vẫn đang trong phòng ngẫm nghĩ...(P/S: chắc độc giả ai cũng hiểu Eun Ri muốn nói gì rồi đúng không? ^^)

Chuyện tình của Eun Ri và Young Min đã sang một trang mới.

Nhưng sau này bão tố còn dài dài...

[Góc nhâm]

Sami: Không hiểu rốt cuộc là Young Min đã hôn bao nhiêu người rồi ha?

Eun Ri *cầm dao*: Lim Young Min, khai mau! Anh rốt cuộc đã hôn bao nhiêu người???

Young Min *sợ ra mặt*: Không có không có, anh mới hôn em lần đầu mà huhuhu TT_TT

Sami *châm chọc*: Phải hông? Không phải kĩ thuật hôn rất điêu luyện sao?

Eun Ri *xấn tay áo*: Young Min chết tiết!!! Đừng lại nhanh!!!!

Young Min *vừa chạy vừa kêu*: Thật mà!!! Tha anh đi!!! Huhu bà tác giả chết tiết kia!!! Tui ghim!!!

Sami *lè lưỡi*: Đáng lắm á ~ * Vẫy tay * Đến đây là hết rồi. Hẹn gặp lại nha~ *

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đèn đỏ...?

>> CẢNH BÁO: Chap này không dành cho những bạn trẻ ngây thơ nhé> các bạn đọc tựa đề là hiểu mà phải hông ^^ Sami nói có hơi lộ liễu nhỉ ^^<<<

*****

Đêm trước ngày ông Lim và ông Kim đi công tác Mỹ.

- Tôi còn chưa nhận được câu trả lời của thằng con nhà mình! _ Ông Kim vừa đọc báo vừa lèm bèm.

- Nó đã nói là nó không đi rồi mà! _ Bà Kim vừa chuẩn bị đồ ngủ vừa nói _ Ông đừng nói với tôi rằng đã chuẩn bị một tốp vệ sĩ ép nó đi du học cho bằng được nhé?

Bị nói trúng tim đen, ông Kim "hừ" một cái.

- Tôi là vì muốn tốt cho nó thôi. Thân tượng gì chứ, vớ vẩn! Nó cứ tiếp tục công việc không có tương lai rõ ràng như vậy chỉ khổ cho nó thôi! _ Ông Kim bực tức, nhớ lại hôm ông mới về đây bị thằng con trai chọc tức đến tăng xông không khỏi khiến ông bực mình.

- Còn dám bảo là muốn tốt cho nó, đến tâm tư của con trai mình ông còn không hiểu! _ Bà Kim bĩu môi.

- Chẳng phải là do nó không thích hay sao? Đã thế còn bảo không muốn trì hoãn việc ra mắt trước công chúng! Nó học đâu ra cái thói ươn ẹo đấy không biết!? _ Ông Kim gắp đôi tờ báo lại, lờm lờm vợ mình _ Thế bà nói xem tâm tư nó thế nào!

- Ông nói chỉ đúng một phần thôi, còn lại là vì Ka Hee! _ Bà Kim cười cười nói, hóa ra tâm tư của thằng nhỏ nhà bà dễ đoán như vậy.

- Con dâu nhà mình thì sao? _ Ông Kim đỡ tức giận hơn, nhưng hoàn toàn mù mịt.

- Nói đến thế vẫn không hiểu! _ Bà Kim chê bai, lắc đầu tặc lưỡi _ Nó thích Ka Hee nên nó không muốn đi. Nếu nó đi thì Ka Hee phải chờ nó, trong khoảng thời gian đó Ka Hee có thể thích người khác, hai đứa cũng không liên lạc thường xuyên... Bởi vậy nên nó chống đối là phải!

- Thằng đó biết yêu rồi??? _ Ông há hốc mồm, hình tượng vị chủ tịch tập đoàn lạnh lùng cao ngạo bị phá vỡ trong vòng 0,111111111 giây.

- Sao lại không cơ chứ. Con trai chúng ta cũng đã mười bảy tuổi rồi chủ tịch Kim à!

- Chắc chắn...vậy tôi càng phải ép nó đi du học. Khổ thân một đứa con gái tài giỏi ngoan ngoãn như Ka Hee vớ phải thằng con nhà mình...Nó còn tiếp tục không đồng ý sau này chỉ làm khổ Ka Hee thôi!

Bà Kim nén uất ức, miệng lẩm bẩm ba từ "Thằng cha này...!" sau đó đi ra khỏi phòng.

Còn ông Kim dĩ nhiên nghe được tiếng vợ mình lẩm bẩm, sau đó, à mà không có sau đó...

Sáng hôm sau.

Cả nhà trở về quỹ đạo bình thường. Ông Kim và ông Lim đã ra sân bay từ 3 giờ sáng. Dĩ nhiên lúc đó chẳng ai ra tiễn. Đối với người nhà thì chuyện hai người đi công tác cả năm không về cũng đã là chuyện thường ngày ở huyện. Riêng Ka Hee và Eun Ri vẫn cảm thấy tiếc nuối vì chưa thể nói chuyện nhiều hơn với hai ông.

- Chúng con đi học đây! _ Ka Hee chào cả nhà một lượt rồi ngồi lên xe Jun Seok. Như thường lệ, Eun Ri cũng ngồi lên xe Young Min.

Thấy thế, Im Jin đá đều một cái:

- Ái chà. Cuối cùng thì vợ cũng về với chồng rồi. Đứng là khiến anh ganh tỵ quá!

- Anh cũng phải kiểm cô nào đó đi, không là còn phải ganh tỵ dài dài _ Eun Ri bông đùa lại. Cả đám lại cười ầm lên.

Ka Hee bị đau bụng từ sáng đến giờ không nói. Vừa rồi cô khẽ nhăn mặt, rõ ràng là bụng chỉ đau nhẹ, lâu lâu lại bị co rút, đau thấu trời xanh.

Jun Seok thấy Ka Hee nhăn mặt nhưng không biết cô bị sao, ngoài mặt anh không hỏi, nhưng trong lòng đã khắc ghi gương mặt đau đớn vừa rồi.

Tiếng chuông ra chơi vang lên, Ka Hee mệt mỏi lết từng bước qua nhà vệ sinh.

Sao cô lại cảm thấy chóng mặt, buồn nôn thế này. Sáng cô không ăn nhiều, hôm qua cũng có vẻ ngán ăn, cũng không ăn gì bậy bạ.

Còn cái bụng này nữa. Đau chết đi được.

- Ka Hee, cậu có thấy đau lưng không? _ Rốt cuộc không chịu được cô phải kéo Eun Ri vào.

- Có. Lưng đau, bụng phải đau, mỗi vai, mỗi cổ, cái gì cũng mỏi... _ Sau đó cô nhìn Eun Ri đang nhìn cô cười xấu xa, Ka Hee đúng là bị Eun Ri dọa sợ một phen.

- Ka Hee, cậu chưa dậy thì phải không...?

Nhanh chóng đến giờ ra về.

Ka Hee trùm áo khoác ngồi phía sau xe anh. Cô tựa đầu lên lưng Jun Seok rồi ngủ thiếp đi.

Chẳng biết là Eun Ri đã nói gì với Jun Seok, nhưng hôm nay anh đi xe rất chậm, rất nhẹ nhàng. Những đoạn có con lươn anh đều đạp nhẹ nhất có thể.

Thật tình, nhìn cô gái nhỏ nhắn ở phía sau xe đang mệt mỏi chợp mắt, trong lòng anh dâng lên dự cảm không lành. Bộ dáng cô lúc này như một chú mèo con đang sợ sệt. Sắc mặt tái nhợt, đôi môi trắng bệch, chắc không phải đau bụng thông thường...?

Nếu không gắng hỏi Eun Ri, anh cũng chẳng biết là cô mới bắt đầu quá trình "trưởng thành". Cũng chẳng biết là cô bị trẻ hơn các bạn cùng trang lứa.

Lúc về nhà anh cũng đã tìm hiểu rất lâu. Môn Sinh học không phải sở trường của anh, cho dù được điểm tuyệt đối anh cũng không nhớ kiến thức là mấy, vậy mà lúc này đang lật lại xem về những biểu hiện khi con gái bắt đầu "trưởng thành".

Ở đây ghi là sẽ đau bụng, đau lưng, có thể sẽ mỏi vai, gáy, tùy vào trường hợp và mức độ. Đặc biệt không nên làm việc quá sức, trong thời gian này không được để bị stress, không được vận động mạnh, còn có một vài món ăn cần tránh, phải ăn nhiều loại thực phẩm như đậu, rau xanh, uống nhiều nước hoặc trà gừng... Đặc biệt là cơ thể còn sản sinh ra thứ chất lỏng màu đỏ gợn ghê ghê đó... Đọc đến đây, Jun Seok cảm thấy hình như bụng anh cũng đang bị "dính", đúng là đau thay cho cô mà...

Anh chuyên tâm nghiên cứu đến mức Young Min bên cạnh cũng cảm thấy vừa sợ vừa khinh. Thôi rồi, còn bảo là thích, thế này là yêu luôn còn gì.

Sau giờ ăn cơm đương nhiên Ka Hee về phòng học bài. Trong bữa cơm Jun Seok cứ gắp cho cô món này món kia, bảo cô phải ăn cái này cái kia... Thực ra cô cũng không thích nhưng cũng không nỡ từ chối.

Cầm tách trà hoa cúc anh vừa pha cho để lên bàn, cô ngồi vào ghế chuẩn bị học. Hôm nay phải đi ngủ lúc mười giờ rưỡi, đây là mệnh lệnh của Jun Seok.

Ka Hee uống một ngụm trà, thấy bụng mình cũng dịu đi phần nào, bắt đầu giờ sách ra. Nhưng học không được bao lâu, bụng cô nãy giờ đau âm ỉ đột nhiên co rút mạnh một cái, thật đúng là khiến Ka Hee đau như sắp đẻ.

Đưa tay với lấy cốc trà nằm trên bàn, cơn đau bụng lại đến dữ dội một cách bất chợt, khiến cô cầm trượt chiếc cốc. Chiếc cốc rơi xuống mặt bàn, theo quán tính cô đưa tay bắt lấy, đầu cúi xuống đập phải cạnh bàn, cộng với việc bụng đau dữ dội, té từ ghế xuống nền nhà.

Chiếc cốc bất chợt rơi xuống đất tan thành từng mảnh. Cô cũng nằm ở dưới sàn, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi tím tái, hoàn toàn rơi vào trạng thái mất đi ý thức.

[Góc nhăm]

Im Jin: Sami, khi nào nhóc định cho anh có người yêu?

Sami *gãi đầu*: Chưa tìm được người thích hợp, chắc là phần 2 hoặc phần 3 gì đó...

Ka Hee: Đúng rồi Sami, từ đầu truyện đến giờ tớ hết bị hen suyễn đến bây giờ lại ngất xỉu nữa, chẳng lẽ không để tớ yên được sao?

Jun Seok *nói nhỏ*: Đúng rồi, Ka Hee bệnh hoài, anh rất xót...

Sami: Haha...bất đắc dĩ nên không còn cách nào khác phải để hai người gần nhau bằng cách này thôi...

Eun Ri: Eh??? Sami, đừng nói là Sami định để cho Ka Hee bệnh tật suốt đời để Jun Seok chăm sóc nhé???

Young Min: Eun Ri, vậy nếu anh bị bệnh tật suốt đời thì em có chăm sóc anh không?

Eun Ri *lừ mắt*: Tôi ném anh vào viện dưỡng lão!

Sami: Không không, không có ai bệnh tật đâu, riêng Ka Hee thì, ừm, có thể là cậu sẽ bị tai nạn, sau đó sống trong què cụt, mù, điếc, mất trí nhớ,...

Ka Hee: What???

Sami: Có thể thôi, đừng lo (cười gian tà) *vẫy tay* hôm nay trò chuyện đủ rồi. Hen gặp các bạn vào tuần sau ~

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nhập viện

Jun Seok định vào phòng hỏi cô đã bôi bôi thuốc lên vết bỏng chưa thì chợt nghe tiếng vỡ. Anh vội vàng bước vào phòng cô, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt anh lại sững sờ một lát.

Ka Hee bị ngất xỉu nằm trên sàn nhà, giống như bị ngã từ trên ghế xuống. Bên cạnh cô là cốc trà vỡ thành từng mảnh.

- Ka Hee! Em làm sao vậy!?! _ Anh chạy đến xốc cả người cô lên. Làn da cô lạnh ngắt, đôi môi tím tái, cơ thể mềm nhũn không động đậy.

- Chuyện gì vậy!?! _ Nghe tiếng hét, mọi người trong nhà chạy đến, rồi ai nấy cũng kinh sợ bùm chặt miệng.

Im Jin vội vã rút điện thoại gọi ngay cho bệnh viện:

- Chuẩn bị một phòng VIP, tôi sẽ đưa bệnh nhân đến đó ngay!

Vừa dứt lời, anh đã bế xốc Ka Hee chạy ra khỏi phòng. Gọi taxi, ba người Eun Ri, anh và Ka Hee trèo lên xe đi ngay. Mọi người trong nhà theo sau bằng xe ô tô của gia đình.

"Em, xin em đừng xảy ra chuyện gì" Jun Seok ôm chặt Ka Hee, lòng nóng như lửa đốt.

****

- Con bé sao rồi? _ Bà Baek chạy đến, theo sau là bà Kim cùng với Im Jin và Young Min. Im Jin nhìn qua cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt, lại nhìn qua gương mặt thất thần của Jun Seok.

Eun Ri cũng nhìn qua Jun Seok rồi thở dài. Sao tự dưng Ka Hee lại ngất xỉu? Lẽ nào là do kinh nguyệt? Nhưng lần đầu cô bị cũng không hề đau đến ngất đi như vậy.

Anh vẫn không nói gì, chỉ im lặng cúi đầu. Ka Hee lỡ có xảy ra chuyện gì, anh sẵn sàng châm lửa đốt cả cái bệnh viện này!

- Đứng lo, Ka Hee không sao đâu_ Young Min nói chắc nịch rồi ngồi xuống ngay cạnh Eun Ri. Cả ba người kia cũng tìm chỗ ngồi xuống. Ai nấy cũng đều lo lắng cho cô. Mọi người im lặng vô tình tạo nên bầu không khí cực kì căng thẳng.

Cửa phòng cấp cứu bật mở. Jun Seok đứng bật dậy như phản xạ tự nhiên, lao đến cạnh vị bác sĩ già hỏi dồn dập.

- Ka Hee bị sao vậy bác sĩ? Tại sao lại ngất xỉu? Cô ấy bị bệnh gì? Có nghiêm trọng không? Có ảnh hưởng đến tính mạng không???

- Chàng trai, hãy bình tĩnh_ Vị bác sĩ già từ tốn nói_ Cô bé không sao, là do cơ thể suy nhược và mệt mỏi lâu ngày cộng với việc bị mất nhiều máu nên mới ngất xỉu...Hơn nữa, tôi nghĩ còn có một vấn đề khác.

- Vấn đề gì vậy bác sĩ?_ Bà Baek chưa yên tâm được phần nào.

- Tôi nghĩ cô bé nên làm phẫu thuật mổ ruột thừa. Phẫu thuật rất đơn giản, tỉ lệ thành công gần như 100% nên người nhà đừng quá lo lắng_ Ông vẫn ôn tồn dặn dò_ Có điều người nhà nên chú ý chế độ ăn uống, phải theo dõi và bồi bổ cho cô bé nhiều hơn; tránh tình trạng học tập kiệt sức làm ảnh hưởng đến sức khỏe. Nếu tháng sau còn tiếp tục có biểu hiện này nên đưa cô bé vào bệnh viện để điều trị.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ!_ Im Jin thở phào_ Chùng nào thì em tôi được xuất viện?

- Khi nào cô bé tỉnh lại có thể cho về. Mọi người mau vào thăm cô bé đi.

- Cảm ơn bác sĩ!_ Cả nhà cùng cúi đầu chào rồi đẩy cửa vào thăm bệnh.

Riêng Jun Seok, anh đi theo ông lấy thuốc về cho Ka Hee rồi làm thủ tục gì đó. Đến khi anh lên phòng bệnh thì cả nhà chuẩn bị đưa cô về. Vào trong xe anh lại ngồi ghế lái phụ, chỉ có thể nhìn cô ngồi phía sau qua gương chiếu hậu.

Cả buổi anh chẳng nói được lời nào với cô, tâm trạng có hơi bức bối. Nhưng vì cô không sao nên anh thấy yên tâm hơn hẳn.

Ka Hee đi về phòng riêng của mình. Máy tiếng trước cô còn đang trong bệnh viện, vậy mà bây giờ lao khỏe re nằm lăn lộn trên chiếc giường quen thuộc này. Cô có cảm giác như vừa trở về từ cõi chết vậy (?).

Cô cầm túi thuốc lấy ra vài viên theo chỉ dẫn rồi uống cái ực. Sau khi cất thuốc cô mới nằm trên giường ngủ một lát. Bây giờ là chín giờ, ngủ đến mười một giờ rồi dậy học bài.

Không do dự mất thời gian nữa, Ka Hee nhắm mắt ngủ luôn.

Chuông báo thức vang lên đúng mười một giờ nhưng bị ai đó nhanh tay tắt đi. Dĩ nhiên không phải là Ka Hee tắt, (Sami: Ma?????) mà là một người ngồi cạnh cô từ nãy đến giờ - Jun Seok.

Anh nhìn cô gái đang ngủ say trong đêm (Sami: Mất anh tinh thể ~) mà thầm thở dài. Bác sĩ đã dặn là phải nghỉ ngơi mà còn có chấp đặt báo thức dậy học bài. Đúng là khiến anh vừa bức vừa thương.

Anh nghe Eun Ri nói cô dậy thì chậm hơn các bạn cùng trang lứa? Vì thế nên cô mới mất nhiều máu hơn sao?

Jun Seok vừa nghĩ đến đó rồi lại lắc mạnh đầu. Anh chỉ định để đồng bài tập mà anh đã làm hộ cô lên bàn rồi về ngay mà. Đêm hôm ở trong phòng con gái nghĩ toàn mấy thứ abcd@#%&€¥xyz là có ý gì cơ chứ.

"Sao mình lại như vậy nè..." Jun Seok tự cốc lên đầu mình một cái, sau đó chuẩn bị về phòng.

Ai ngờ lúc anh vừa định quay đi thì Ka Hee tỉnh, cô đưa tay túm nhẹ áo anh kéo lại.

- Anh Jun Seok...?_ Ka Hee dụi mắt, sau đó đưa tay bật đèn ngủ. Cô không ngồi dậy được vì toàn thân đang đau ê ẩm_ Anh làm gì trong phòng em vậy?

Anh méo miệng. Cô tỉnh dậy thật đúng lúc quá, giờ thì anh biết đào cái hố nào chui xuống đây??? Chẳng lẽ lại nói anh đi WC nhưng vào nhầm phòng cô chắc!?

Anh cười méo xệch, sau đó bị cô kéo ngồi xuống.

- Anh lo quá nên chạy qua đây xem em thế nào rồi. Xin lỗi em, anh làm em thức giấc phải không?

- Không có, không phải lỗi của anh_ Ka Hee mỉm cười rất dễ dãi. Ánh đèn ngủ màu vàng hắt lên gương mặt cô một vẻ đẹp rất thanh thoát và xa cách hơn bao giờ hết.

- Em cảm ơn anh. Nếu không có anh kịp thời đưa em đi bệnh viện thì chẳng biết giờ này em có xảy ra chuyện gì hay không..

Ka Hee yếu ớt cảm ơn. Jun Seok sờ lên trán cô, sau đó thở dài:

- Em đang sốt nhẹ rồi.

- Không sao. Em sốt một đêm là hết_ Cô lắc nhẹ đầu.

Cả hai người cũng không biết nói gì hơn, không gian tĩnh mịch vô cùng.

Anh nhìn nụ cười đọng lại trên môi cô. Cô nhìn bàn tay mình đang đan vào tay anh. Họ im lặng nhưng không có khoảng cách.

Để kết thúc sự im lặng, anh nắm chặt tay cô, dịu dàng cất giọng:

- Sau này nếu có xảy ra chuyện gì thì cũng đừng chịu đựng một mình, cứ nói cho anh biết, có được hay không?

Ka Hee không trả lời ngay. Cô nhìn sâu vào đôi mắt chân thành của anh, bất ngờ khiến cho cô rung động. Sau đó cô gật đầu, khó khăn mở miệng.

- Em hứa.

Lại một lời hứa nữa của riêng cô và anh.

Không lâu sau đó, cô lim dim mắt, rồi ngủ thiếp đi.

Anh nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, rút tay mình khỏi tay cô, rồi tắt đèn ngủ.

Trong bóng đêm, anh nhẹ nhàng tách cửa phòng, rồi đi ra ngoài.

***

"Em hứa sẽ không chịu đựng một mình nữa, anh sẽ ở bên em chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Bữa tiệc tình yêu

Hôm nay là ngày trường mà Jun Seok đang theo học mở tiệc giao lưu với học sinh của những trường khác. Mục đích chính là tạo cơ hội cho học sinh trường vui chơi, giao lưu và làm quen với học sinh các trường khác trước khi dịp nghỉ lễ Tết Dương Lịch bắt đầu.

Ngôi trường anh theo học do tập đoàn Kim thị và Lim thị cùng nhau xây dựng. Và ngôi trường của Ka Hee và Eun Ri theo học là do Baek thị và Han thị tạo nên. Hai ngôi trường này có mối liên kết rất mật thiết với nhau. Con của những người sáng lập thường phải đi dự mấy buổi tiệc như thế này (Đừng hỏi Sami vì sao vì đó là luật lệ). Dĩ nhiên cả bốn bạn trẻ chẳng ai muốn tham dự nhưng bắt buộc phải đi thôi.

- Anh Im Jin đâu rồi ạ?_ Ka Hee ngoái quanh quát tìm anh trai.

- Nó thuộc cán bộ đoàn trường nên có việc đi trước_ Bà Kim trả lời, sau đó đẩy từng người lên xe_ Mấy đứa đi vui về nha! Về trễ cũng không sao!

- Tụi con xin phép_ Young Min nói rồi đóng cửa, dặn bác tài lái xe đi. Cậu nhìn qua Eun Ri đang ngồi nói chuyện vui vẻ với Ka Hee, gương mặt chán nản lúc nãy của cậu được thay thế bởi một nụ cười gian...

Ka Hee bước xuống xe, sau đó nhờ sự chỉ dẫn của Jun Seok, cô đi đến khuôn viên trường.

Nơi đây là một thảm cỏ rộng lớn xanh mướt được trang trí bởi những chiếc cây Noel giả được gắn những ngôi sao và quần dây đèn nhấp nháy. Những chiếc cây được nối với nhau bằng những sợi dây treo những chiếc lồng đèn giấy màu đỏ rực rỡ; lại có những chiếc được gắn những bóng đèn led tròn tròn nhỏ nhỏ dính sát nhau.

Những bàn ăn được phủ những tấm khăn trải bàn màu trắng trông rất thanh lịch và đẹp mắt. Những ly nước ngọt được xếp chồng lên nhau thành một vòng tròn và các món ngọt phù hợp với lứa tuổi học sinh thơm nức mũi được bày biện đẹp mắt. Ka Hee trầm nghĩ, các thành viên ở đây đều rất tao nhã lịch thiệp nói chuyện với nhau, nếu không phải những học sinh giỏi thì cũng là tiểu thư công tử con nhà giàu.

Mà càng ngắm cô lại càng mê mẩn cách trang trí khuôn viên này. Hơn hết còn có tiếng vĩ cầm du dương do dàn nhạc đang trình diễn trên một cái bục cao ở trung tâm khuôn viên trường, còn chọn đúng bài cô thích để chơi. Thật không tin được điều là do Hội trường Hội học sinh Kim Jun Seok chỉ đạo cho học sinh trong trường làm.

Ka Hee thờ thần một lát rồi mới giật mình nhìn quanh. Jun Seok bảo cô và Eun Ri vào đây trước, chút nữa anh sẽ theo sau, vậy mà mới đây cô bạn thân của cô đã chạy biến đi đâu rồi?

Cô thở dài một cái. Đạo này thấy Young Min và Eun Ri rất thân mật với nhau làm cô rất vui mừng cho họ. Nhưng thân đến mức bỏ cả bạn chí cốt thì đáng lo nha?

Ka Hee chán nản dạo quanh khuôn viên một vòng. Có lẽ vì cô đang mặc một chiếc váy đồ rực thu hút ánh nhìn nên mới có nhiều người nhìn cô chăm chăm như vậy à?

- Ka Hee!

Một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía sau khiến Ka Hee hơi giật mình. Cô quay đầu lại, có hơi kinh ngạc:

- Jin Young? Cậu cũng đến tham dự à?

Jin Young chậm chậm bước đến chỗ cô, lúng túng gật đầu, mặt cậu đỏ như quả gấc.

- Sao hôm qua hỏi cậu lại bảo không đi?_ Ka Hee nhún mày thắc mắc, lại khiến cậu bối rối hơn.

- Tai..tại vì_ Jin Young gãi gãi đầu...vì Myung Rin cũng tham dự...

Ồ. Sao cô quên được nhỉ. Jin Young cậu ta thích Myung Rin mà.

- Cần tớ đi tìm cùng không? Ngay giờ tớ cũng không thấy cậu ấy đâu hết_ Cô nhảm đoán cậu đi lang thang này giờ là tìm Myung Rin nên vui vẻ đề nghị.

- O, tớ.._ Jin Young định từ chối nhưng nhìn thấy đôi mắt thấp thoáng ý cười của Ka Hee liền cúi thấp đầu, nhỏ giọng_ Cũng..cũng được...!

Cô cười. "Jin Young à, tâm tư cậu thật dễ đoán a~".

Về phía Jun Seok, anh đang đi tìm cô thì vừa vặn thấy cô đang đứng cùng một tên con trai nào đó lạ hoắc cùng nói chuyện rất vui vẻ.

"Thằng nhóc này...nhìn quen quen" Anh nghĩ thầm, cố tìm lại trong kí ức xem đã gặp cậu ở đâu chưa. Nhưng cố đến mấy anh cũng chẳng nhớ ra cậu là thằng nhóc mắt nâu đã đi cùng cô hôm xem phim nọ.

Nhưng mà điều đó không quan trọng. Quan trọng là sau khi thấy cô với tên nhóc đó đi đâu đó, anh liền bực mình (nói đại là ghen) đi chỗ khác kiếm trò vui, không thèm đi tìm cô nữa.

Cùng lúc đó.

Eun Ri bị lạc khỏi Ka Hee (chứ cô không bỏ bạn theo trai nhé ^^) liền hoảng hốt đi tìm cô nàng, nhưng giữa đường gặp Im Jin.

- Anh Im Jin làm gì thế?

Anh quay đầu lại, thấy cô liền mỉm cười:

- Anh đứng canh xem ai dám tráo nước ngọt thành rượu thì bắt đó mà!_ Im Jin nhanh chóng đổi chủ đề vì sợ Eun Ri hỏi sâu vào_ Vậy sao em đi một mình? Young Min đâu?

- Hắn ta bảo em với Ka Hee vào trong đội, nhưng em lại lạc mất Ka Hee!_ Cô nàng meo meo nói.

- Ka Hee? Hồi này anh thấy con bé đi cùng thằng nhóc mắt nâu nào đó đi về phía bên trái kìa!_ Im Jin chỉ tay về hướng bên trái.

"Mắt nâu? Là Jin Young? Á, không phải cậu ta thích Ka Hee đó chứ???" Eun Ri càng nghĩ càng bấn loạn, nhanh chóng từ biệt Im Jin rồi đi khỏi.

Chỉ có điều, náo cá vàng nên quên mất Im Jin dặn đi về phía nào, cuối cùng lại đi nhầm về phía bên phải.

Im Jin nhìn thấy cô đi sai hướng nhưng cũng không quản, sau đó anh nâng cốc rượu giống màu soda lên tay uống ực.

Cán bộ đi bắt người uống rượu trái phép trong trường, nhưng cán bộ uống rượu thì chẳng ai bắt...

Jun Seok nổi hứng "thăm hiểm" quanh khu phòng học vào ban đêm, liền gặp một cô gái ở cuối hành lang dãy lớp học.

- Na Yeon? Sao cậu lại ở đây?_ Anh tiến đến chỗ Na Yeon, tò mò hỏi.

- Giống cậu thôi!_ Cô nhìn thấy anh cũng không quá giật mình, sau đó cười đều xoáy sâu vào vấn đề_ "Cô gái đó" có đến tham dự bữa tiệc cùng cậu

không?

Jun Seok bị một câu này làm cho bức mình trở lại. Ka Hee ư? Chẳng phải bây giờ đang vui vẻ ở cạnh thằng nhóc mắt nâu lạ hoắc đó sao?

Tưởng chừng đôi mắt anh đang tĩnh lặng, thực chất đáy mắt đang bùng bùng ngọn lửa ghen tuông.

Na Yeon nhìn gương mặt tối sầm của anh, biết ngay anh đang gặp vấn đề.

- Nhìn biểu cảm của cậu thế kia, vậy chắc là có đi cùng đúng không?

- ...

- Hai người cãi nhau à? _ Cô nghiêng đầu hỏi.

- Có là gì của nhau đâu mà cãi nhau! _ Lần này anh đáp rất nhanh, có lẽ là do giận dữ.

- Ủ nhĩ, cậu yêu đơn phương người ta mà! _ Na Yeon rất thông minh đâm cho Jun Seok một nhát xuyên thẳng tim đen của anh chàng _ Chưa tỏ tình đúng không?

- .... _ Im lặng lần hai.

- Giận dữ gì nhau thì tớ không biết, nhưng bỏ người ta đi chơi với cô gái khác là không được đâu nha! _ Cô vừa nói xong, lia mắt thấy một thân hình nhỏ bé cuối dãy hành lang bị té vào trong một lớp học.

Ka Hee đứng sau cánh cửa toát mồ hôi hột. Đang nghe lén yên lành thì bỗng nhiên vấp ngã vào đây, may là không có ai nhìn thấy (chắc vậy?).

Na Yeon cười thầm trong bụng. Nếu ai kia đã muốn nghe thì cô sẽ cho nghe nè...!

- Cậu nói gì vậy? Tụi mình chỉ tình cờ gặp nhau thôi mà, tớ đâu có ý gì đâu... _ Jun Seok ngượng ngùng nói.

- Tình cờ? Chẳng lẽ cậu không thấy hai chúng ta rất tâm đầu ý hợp, tâm linh tương thông hay sao?

Một câu này của Na Yeon khiến đầu Ka Hee nổ đoàng một cái.

- Hà...? _ Anh há mồm như không tin được, liền bị Na Yeon nháy mắt một cái hất mặt về phía lớp học cuối dãy.

Jun Seok theo đó nheo mắt nhìn, anh liền nhận ra ngay chòm tóc và chiếc váy của cô mặc dù trời đang rất tối (mắt anh tinh quá mà>>).

Anh rất nhanh chóng cười tươi phớt lờ:

- Ủ, cậu nói tớ mới để ý, cậu lúc nào cũng hiểu tớ nhất!

"Cậu lúc nào cũng hiểu tớ NHẤT???" Đầu Ka Hee nổ tung thêm một cái nữa.

- Tớ thấy cậu cũng tài giỏi, cũng đẹp trai, lại ga lăng nữa,...Nếu sau này ai lấy được cậu về chắc là sướng lắm! _ Na Yeon nói rồi cười thẹn thùng (xạo ke đấy), sau đó nói tiếp _ Thật ra, tớ thích cậu lâu rồi... Hay là cậu trở thành bạn trai của tớ nhé?

Ka Hee nghe xong vô cùng sùng sốt, thiếu chút nữa là bay đến giành Jun Seok lại.

- Hơ... _ Anh hơi đơ người. Không phải là phớt lờ để chọc ghen Ka Hee hay sao, như vậy có phải là đi quá xa rồi không?

- Tớ giống đó mà! Tớ đã có bạn trai rồi! _ Na Yeon thấy anh đờ người thì bịa ra một cái cớ, không khéo bị lộ thì xong cả hai đứa.

- Cậu làm tớ sợ hết hồn... _ Jun Seok thở phào một cái.

- Hihi tớ nói đùa hết đấy! Cậu tin là thật à? _ Cô cười nửa thật nửa đùa, sau đó vẫy tay chào _ Thôi, gặp lại sau nha!

Jun Seok nhìn Na Yeon đi khuất xuống cầu thang rồi thở phào nhẹ nhõm. Anh quay người lại, gặp ngay thân hình mặc váy đỏ đang đứng khoanh tay tựa nghiêng người vào cửa lớp...

Rồi...xong rồi... ai bảo anh chơi ngu...

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nụ hôn khi say

Ka Hee đứng tựa người vào cửa lớp, hai tay khoanh trước ngực, gương mặt bình thản thấp thoáng ý cười.

Chẳng là cô đã tìm thấy Myung Rin rồi nên để cậu ta lại với Jin Young còn mình thì đi chỗ khác chơi. Cô còn định đến thăm lớp học của Jun Seok vì cô chưa từng đến đó, không ngờ mới đi lên mà đã nghe hết những gì cần nghe.

Young Min từng nói với cô, Jun Seok có rất nhiều fan cuồng. Mặc dù chưa phải ngôi sao nổi tiếng nhưng trong trường có rất nhiều cô gái vây quanh anh, thậm chí còn công khai theo đuổi. Điều này thật khiến cô bức mình, nhất là khi nó lại đang xảy ra trước mặt cô.

- Anh cũng đào hoa quá nhỉ? _ Ka Hee mĩa mai, tiến lại gần anh. Gương mặt cô không lộ chút buồn bực nào _ Cô gái vừa rồi là ai vậy?

...Đây có được xem như đang tra khảo người yêu không?

Anh không biết trả lời làm sao. Na Yeon có vẻ biết người nghe lén đằng sau cánh cửa là người anh thích thầm - mặc dù hai người họ không quen nhau - nên mới cố tình diễn kịch để xem phản ứng của Ka Hee.

Nhưng phản ứng của cô...anh cũng không biết phải nói sao.

- Cậu ấy là lớp trưởng lớp anh...

- Chị ấy tên là gì? _ Cô cắt lời, làm anh hơi lạnh sống lưng.

- Là...Yoo Na Yeon.

"Yoo Na Yeon? Hình như mình từng nghe qua?" Ka Hee thoáng nhíu mày, sau đó cười khẩy.

- Chị ấy đối xử tốt với anh lắm à? _ Cô không quên hừ lạnh một cái.

- Cũng bình thường... _ Anh nuốt nước bọt cái ực.

- Bình thường? Như thế nào? _ Cô hướng mắt lên nhìn thẳng anh _ Như cách mà chị ấy vừa nói à? Công khai tỏ tình anh không chút do dự à?

-.... _ Anh đỡ người, chỉ trách EQ có hơi thấp nên vẫn không hiểu ý cô.

- Không phải ở trường cũng đút nhau ăn rồi tay trong tay tình tứ đi giữa đường đó chứ? _ Cô lạnh giọng, nhưng trong lòng đang nóng như bị ai thiêu đốt.

-....

Jun Seok dần dần hiểu ra vấn đề.

Tức là cô đang tức giận vì anh được tỏ tình, vì anh rất tươi cười trêu ghẹo cô gái khác.

Nói tóm lại, tức là cô đang ghen.

- Chị ấy tỏ tình anh nhưng nếu anh không phát hiện em ở sau cánh cửa thì đã đồng ý rồi phải không!? _ Ka Hee đang rất khó chịu, đôi mắt sắc lẹm bắn lửa tung tóe _ Cái gì mà đẹp trai, ga lăng lại tài giỏi? Anh Kim Jun Seok đây rất thích nghe mấy lời kẹo ngọt đó à!?

Đến giờ thì anh không nghi ngờ nữa, hơn thế nụ cười còn xuất hiện trên môi anh một cách nhàn nhạt, càng chọc tức Ka Hee.

- Cô ấy chỉ đùa thôi.

- Đùa!? Ồ, câu nói cuối cùng của chị ấy cũng bảo là "đang đùa" đấy! Lỡ chị ấy thật sự thích anh thì sao!?

- Cũng có sao... Đầu phải chỉ mình cô ấy, con gái cả trường này thậm chí còn nói yêu anh cơ mà?

Ka Hee thở hắt ra một cái cho đỡ bức mình, cô ngoảnh mặt đi không thèm nhìn Jun Seok lấy một cái _ Tốt lắm, vậy anh cùng lúc hẹn hò với con gái cả trường này cho em xem!?

Jun Seok nhìn cô tức giận đến sắp khóc, không hiểu sao lại muốn trêu ghẹo cô một chút. Cô gái này, ngay cả lúc ghen tuông cũng đáng yêu như thế ~

Anh xăm soi gương mặt cô, sau đó đùa cợt hỏi:

- Em đang giận à, sao lại giận?

Ka Hee quay phắt đầu nhìn anh. Đến bây giờ anh cũng không hiểu tại sao cô lại tức giận!? Rốt cuộc đầu anh chứa cái gì???

Cô nghĩ là nghĩ thế, nhưng chính cô cũng không hiểu tại sao mình lại tức giận.

- Anh là vị hôn phu của em đấy! Trước mặt em còn dám đi trêu hoa ghẹo bướm!? Anh đúng là đồ lẳng nhăng! Còn hơn cả anh Young Min nữa! Đã biết em đứng đó mà còn chọc cho em ghen lên!

Ka Hee tuôn một tràng, sau đó ngoảnh mặt đi, thực chất là để che giấu gương mặt đang ửng hồng.

Mà khoan! Cô vừa nói gì???

- Em ghen? _ Jun Seok chớp chớp mắt, còn Ka Hee lại lúng túng đáp "Không, không có...".

- Sao lại không ghen? Tại em đỏ hết rồi kìa!

- Trời tối như vậy, làm sao anh lại nhìn thấy chứ!? _ (//O//) Cô thẹn quá hóa giận, gất lên một câu rõ bực bội.

Jun Seok thấy mặt cô ửng hồng xấu hổ định chọc ghẹo cô tiếp, nhưng tha cô lần này, anh cất giọng lưu manh nài nỉ.

- Thôi nào, đừng giận. Giận lên rồi lại ngất xỉu đấy. Bác sĩ bảo em không nên để stress quá mức mà...

- Em xui thì liên quan gì đến anh!

- Thôi nào, là vị hôn phu này không tốt, đã chọc giận Kim phu nhân rồi _ Anh cười rất gian manh mà không kém phần điển trai, giọng nói hài hước chọc cô cười.

Cô đang định nói gì đó thì loa phát thanh của trường vang lên:

Vừa nghe thấy tiếng, Jun Seok đã nở nụ cười rất ngọt ngào. Phần khiêu vũ này còn không phải do anh sắp xếp hay sao, mục đích là muốn thân cô hơn thôi.

- Xuống đó khiêu vũ với anh nhé?

Ka Hee vui vui vì anh mời mình, nhưng vẫn làm bộ làm tịch quay ngoắt đầu _ Không! Hừ!

- Thôi vậy. Anh xuống đó khiêu vũ với Na Yeon!

Sau đó anh ung dung dứt túi đi trước. Anh biết thừa cô muốn anh nài nỉ, nhưng đâu có dễ vậy, nếu cô cảm thấy anh quá dễ sai bảo không phải sẽ chán ghét anh sao. Hơn nữa anh cũng muốn nhìn cô tức giận nữa. Biết sao được, trông cô giận thực rất đáng yêu ~

Cô nghe xong liền bậm môi! Đáng ghét! Năn nỉ cô thêm chút nữa cũng không chịu được sao!? Người ghen là cô cơ mà, sao bây giờ cô lại phải nín kén anh chứ!

Cô nhanh chân túm áo anh kéo lại, gương mặt ửng hồng xấu hổ cúi xuống, cất giọng nhỏ nhẹ:

- Em không đồng ý cho anh thân mật với người khác trước mặt em. Bây giờ anh còn muốn mời em khiêu vũ hay không?

Sau đó?

Sau đó anh đã đeo chiếc mặt nạ cho cô rồi dắt cô xuống khuôn viên trường.

Tiếng đàn vĩ cầm xen lẫn với đàn dương cầm nổi lên một giai điệu tango quen thuộc. Hàng trăm cặp đôi di chuyển nhịp nhàng phối hợp với nhau tạo nên một bức tranh khiêu vũ tuyệt đẹp. Mà trung tâm của bức tranh ấy chẳng ai khác ngoài Ka Hee và Jun Seok.

Bước chân của cả hai lúc nhanh lúc chậm, phối hợp với nhau hoàn toàn ăn ý. Chẳng ai biết được đằng sau chiếc mặt nạ của cả hai là hai gương mặt đang nóng bừng vì xấu hổ.

Người ngoài nhìn vào, đương nhiên là cảm thấy đúng là một cặp trai tài gái sắc. Cho dù chẳng ai thấy mặt ai nhưng cả người cô gái toát ra thứ khí chất kiêu sa mà thanh tao dịu dàng. Còn chàng trai kia, chỉ nhìn thôi cũng thấy được ánh hào quang đang bao phủ sáng chói cả một vùng.

Đúng là cặp đôi khiến người người ganh tỵ.

Kết thúc màn khiêu vũ, Ka Hee nhanh chóng tách Jun Seok ra đi tìm Eun Ri. Cô cảm thấy cả người cứ lâng lâng, cổ họng thì khô khốc nóng ran, cả người cũng nóng lên một cách không bình thường.

Cô chẳng hề hay biết, lúc cô gặp Jin Young có uống một cốc nước ngọt, mà thực ra cốc nước ngọt đó là rượu mạnh có màu giống, do mấy cô tiểu thư

công tử hư hỏng đem tráo.

Còn bây giờ cô lại uống thêm một cốc nữa vì tưởng mình bị sốt. Trong người cô cứ hùng hực như muốn cháy lên vậy, thật sự rất khó chịu.

Cứ tưởng uống nước xong sẽ thấy đỡ hơn, cuối cùng vì chóng mặt nên cô lao đảo chuẩn bị té.

Thật may rằng lúc đó đã có cánh tay thon mềm của Eun Ri đến đỡ cô.

- Ka Hee. Đừng uống nước ngọt nữa, trong thời kì tới tháng uống không tốt. Nhất là mấy loại nước có ga... Eun Ri cầm cốc cô đang uống dở lên uống một ngụm, chưa kịp nuốt thì phun ra_ Cái gì vậy, cậu uống rượu?

- Là rượu hả?_ Hèn gì cô thấy mùi vị có hơi khác, đúng là say quá nên cũng chẳng biết trời trăng gì sất_ Eun Ri, cậu phân thân thành ba hay sao vậy?

- BAEK IM JIN!!!_ Eun Ri hét toáng lên. Ai cũng biết là Ka Hee không uống được rượu, vậy mà lúc cô không ở cạnh cũng chẳng ai quan tâm cô bạn của cô hết!

- Gì vậy?_ Im Jin nghe tiếng Eun Ri thì nhanh chóng chạy đến, theo sau còn có Jun Seok.

- Anh mau đi bắt mấy đứa uống rượu đi chứ! Ka Hee lỡ uống đến nóng bừng mặt rồi đây này!_ Eun Ri bực mình nhưng vẫn cố kiềm giọng lại_ Jun Seok, anh đưa Ka Hee vào xe trước, để cậu ấy nghỉ ngơi!

- Được rồi_ Jun Seok gật đầu, sau đó bế xốc Ka Hee đang nói sáng đi thẳng về bãi đậu xe.

Anh nhanh chóng đặt cô nằm lên ghế sau cùng trên chiếc xe tám chỗ, sau đó mở điều hòa lên. Bác Kang tài xế đi đâu rồi không biết.

- Em uống nước không?_ Anh vén mấy sợi tóc dính trên trán cô, sau đó đưa chai nước ra hỏi nhỏ.

- Không cần... Mà sao có đến... một hai ba bốn...anh Jun Seok thế...?

- Bị mệt sao không nói với anh?_ Anh không quan tâm cô nói nhảm, tiếp tục ân cần.

- Từu lượng của tại hạ rất tốt, các hạ không cần lo lắng_ Cô xua xua tay, tiếp tục mê man, mà còn bắt chước mấy bộ phim kiếm hiệp.

- Đợi anh chút, anh đi gọi bác Kang, chúng ta về_ Anh nói rồi toan đi thì bị cô túm áo không cho đi khỏi.

Sau đó... sau đó cô kéo anh lại, hôn lên má anh một cái.

- Đánh dấu chủ quyền lãnh thổ, kẻ nào to gan dám cướp...!

Còn sau đó nữa, cô lăn ra ngủ mất tiêu, còn anh vẫn đang ngơ ngời, trái tim anh tan chảy trước sự ngọt lịm của cô.

Cô gái này, khiến anh thật muốn phạm tội a...

- Hay là lần sau anh chuốc say em nhỉ?

Anh hỏi thăm, rồi đánh bạo, hôn lên trán cô một cái.

Dù biết đó chỉ là say thôi, nhưng anh vẫn muốn tan chảy một lần nữa, trước sự ngọt ngào mà em mang lại.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Ngoại truyện (2): Truyện chưa kể

#1. Đêm pháo hoa của Young Min và Eun Ri.

- Haizz cái tên điên này! Bây giờ lạc mất Ka Hee với Jun Seok rồi kìa!_ Eun Ri tức giận hét lên. Đáp lại cô nàng cũng là một Young Min đang bực mình.

- Làm như hai đứa tụi nó mù đường vậy! Đúng là đồ con nít chuyên gia lo hão!

- Cái đầu anh! Ka Hee mà xảy ra chuyện gì là tôi lột da anh đó!

- Nhóc con phiền phức! Bớt nói đi thì chết à!?!_ Cậu gắt lên.

- Ư nói với anh nữa!_ Cô nàng hứ một cái rồi chạy vào một quầy bán kẹo hồ lô bên lề đường. Cô vui vẻ nói với chủ quầy_ Bán cho cháu sáu que kẹo!
- Lón đầu rồi mà còn ăn mấy thứ này!_ Cậu thấy vậy liền dè bii.
- Kệ tôi!_ Sau đó cô vui vẻ đưa tiền cho bác chủ quầy kèm theo nụ cười tươi tắn_ Cháu cảm ơn!

Cậu thấy cô cầm đến sáu que kẹo thì há to mồm

- Ăn gì ăn lắm thế?
- Anh im đi!_ Cô vừa nói vừa ngậm mấy viên kẹo trông đến là mắc cười. Young Min thấy cô ăn hơi thèm nên cũng giật một que ăn thử.
- Ya! Anh làm cái gì vậy hả!?!_ Eun Ri bực mình hét lên.
- Con gái ăn nhiều sẽ mập đấy, đưa đây ăn bớt cho!_ Nói rồi cậu lấy thêm hai que nữa.

Eun Ri thấy thế liền khinh bỉ: Thế mà còn chê tôi con nít!

Bỗng dưng chiếc ruy băng đang buộc tóc Eun Ri bị rớt xuống. Cô cũng không hề hay biết, cứ thản nhiên đi qua.

- Hồi nãy nhóc buộc tóc lên mà, gỡ dây xuống rồi à?_ Đến khi Young Min quay người lại, cậu thấy lạ quá nên hỏi.
- Gỡ hồi nào mà gỡ..._ Nói rồi cô sờ tay lên đầu mình thì phát hiện ra cái dây đã bị mất từ lúc nào_ Thôi chết! Làm rớt giữa đường rồi thì phải!?
- Có việc buộc tóc thôi cũng không xong!_ Young Min nhếch môi, sau đó đút túi quần đến một quầy bán đồ trang sức bên lề đường.
- Là mẹ tôi buộc cho tôi mà!_ Eun Ri bắt đầu chạy theo. Cô nhìn một lượt qua các chiếc dây buộc tóc, sau đó lướt qua những chiếc khóa và những chiếc móc cặp, ánh mắt chợt dừng lại ở một chiếc móc cặp gỗ có hình hồ lô.
- Này, cầm lấy mà buộc lên_ Cậu khều tay cô, sau đó đưa cho cô chiếc dây buộc tóc có hình con thỏ.
- Tôi có nói là cần buộc tóc à?_ Eun Ri cãi lại.
- Không lấy chứ gì? Vậy thì...
- Rồi, đưa tôi, phiền quá!_ Eun Ri nhanh chóng cướp lấy rồi buộc lên.

Chỉ hành động này thôi nhưng lại khiến đáy lòng cậu len lỏi âm áp.

Cậu nhìn qua cô, lại thấy cô đang dính chặt mắt vào một chiếc dây móc cặp hình hồ lô.

- Đi thôi!_ Eun Ri nói rồi quay lưng đi thẳng.

Cậu đợi cô đi khá xa rồi cầm chiếc dây móc cặp đó lên "Thích cái này sao?"

Ngắm nghía một hồi, cuối cùng cậu cũng chọn mua chiếc dây móc cặp đó.

Sau này, Eun Ri đã đến chùa xin gỗ, sau đó tự tay làm một chiếc dây móc cặp hình hồ lô và khắc chữ lên đó để tặng quà sinh nhật cho Young Min.

Cái dây mà Young Min mua hôm nay chính là chiếc móc cặp đã đưa cho Young Ra để chọc Eun Ri ghen. Hai cái trông khá giống nhau, cho nên đành phải hy sinh cái "không quan trọng" vậy!

Pháo hoa được bắn lên trong tiếng hò reo của mọi người trên phố.

Phản kích nhất là Eun Ri, đương nhiên điều đó khiến cho cậu thấy rất ngạc nhiên.

- Đẹp lắm hay sao mà thích thế?
- Đẹp mà! Nãy giờ anh không ngắm à?_ Eun Ri vui vẻ hỏi lại.
- Năm ngoái đẹp hơn nhiều. Mà xem hoài cũng chán_ Cậu ngán ngẩm trả lời. Năm nào cậu với Jun Seok chẳng đi xem, cũng là chuyện bình thường như cơm bữa.
- Anh sướng nhì. Tôi mới đi xem lần đầu thôi. Hồi còn ở Việt Nam chỉ có Tết mới được xem pháo hoa, nhưng trong gia đình chẳng ai đưa tôi đi xem hết...Bố mẹ đều bận rộn hết, người làm trong nhà lại sợ không bảo vệ được cái mạng của họ nên không dám tự tiện đưa tôi đi..._ Giọng Eun Ri nghe buồn buồn, cuối cùng cô chột một câu_ Giàu quá cũng khổ!

Cậu nghe cô nói, không hiểu sao đáy lòng lại dâng lên một nỗi xót xa khôn tả. Cậu buột miệng:

- Vậy thì năm nào anh cũng chờ nhóc đi xem!

- Thật không? _ Hai mắt cô đang ỉu xù chợt sáng rỡ lên.

- Thật! _ Cậu đáp chắc nịch _ Nhưng nhóc bỏ cái điệu nói than giàu đi, khoe khoang chết...!

- Chết à? Anh á? Nếu được vậy thì tôi bớt khổ! _ Eun Ri nói rồi cười ha hả.

Sau đó, họ lại cãi nhau như thường, cũng chẳng màng xem màn pháo hoa xinh đẹp kia nữa.

Pháo hoa năm nay có đẹp hay không, có lẽ là do suy nghĩ của từng người. Nhưng đối với hai người họ, chắc chắn đây là đêm pháo hoa rất ấm áp.

#2. Bữa tiệc tình yêu của Young Min và Eun Ri.

Lúc Eun Ri đi tìm Ka Hee ở bữa tiệc mà trường Jun Seok tổ chức đã gặp Im Jin. Im Jin nói cô phải đi về phía bên trái nhưng lại đi nhầm về phía bên phải.

Chắc hẳn đây là chỗ gần nhà kho, càng đi càng thấy vắng tanh. Cơ mà Jin Young hẹn Ka Hee đi ra đây làm gì chứ..? Không lẽ là...(//_//)

Eun Ri vừa nghĩ đến đó vừa lắc đầu nguây nguẩy. Không phải không phải đâu a!!! (Sami: đầu óc đen tối)

- Mọi quan hệ của chúng ta chưa từng bắt đầu nên sẽ không có kết thúc!

Cô nghe thấy tiếng Young Min đâu đây. Cậu đang đứng đó cùng với Young Ra?

"Hai người họ nói gì vậy nhì?" Eun Ri nấp sau bức tường, ló ló đầu ra nghe lén.

- Là vì cái con nhỏ Eun Ri đó đúng không? Nó đã nói gì với cậu!?

Là tiếng Young Ra, cô chẳng biết chị ta nói gì, nhưng nhìn khẩu hình miệng thì chị ta vừa nhắc tên cô thì phải?

Cô nghe chữ được chữ mất, nhưng rõ ràng là hai người họ đang cãi nhau.

- Đùng hòng dùng một trò với tôi những hai lần! _ Lần này cô nghe tiếng Young Min gất lên.

- Nhưng mình thực sự thích cậu mà! _ Còn Young Ra có vẻ đang bật khóc? Chỉ tiếc, không biết đây là nước mắt cá sấu hay sao đây?

Hai người lại cãi nhau gì đó, tuy Eun Ri không nghe rõ nhưng cô biết, cậu đang rất quyết đoán không chút rung động.

- Dù sao cũng cảm ơn cô! Nhờ cô mà tôi biết tôi yêu Eun Ri nhiều như thế nào!

Cô thấy Young Ra níu tay cậu, nhưng bị cậu lạnh lùng hất ra. Cô không biết nói gì, không hiểu sao thấy hơi tội cho Young Ra.

Eun Ri đứng lặng người sau bức tường. Đến khi Young Min đi ra thấy cô thì tròn mắt.

- Nhóc nghe hết rồi?

Cô lẳng lặng gật đầu, liền bị cậu kéo vào lòng ôm.

- Không sao, mọi chuyện đã kết thúc rồi _ Cậu vuốt mái tóc cô _ Cảm ơn nhóc vì đã đến kịp lúc!

Eun Ri vòng tay ôm cậu, trong lòng khá vui vẻ nhưng cũng khá bất an.

Nếu như có một ngày, Young Min cũng ruồng bỏ cô như hôm nay đã làm, vậy thì cô biết làm sao đây?

#3. Bài kiểm tra 100 điểm

Có một lần kiểm tra đột xuất, Jun Seok đã đạt 100 điểm môn tiếng anh.

Đương nhiên, anh rất hứng khởi cầm bài kiểm tra về khoe Ka Hee.

- Ka Hee~ Anh đã được 100 điểm tiếng anh rồi nè ~

Jun Seok cầm bài kiểm tra giấu từ sau lưng, vui vẻ khoe cô sau giờ kèm học.

- Woaaaa!!! _ Ka Hee ngạc nhiên cầm lấy bài kiểm tra _ 100 điểm thật này! Anh giỏi quá!

- Tất cả là nhờ em! Cảm ơn em! _ Sau đó anh hân hoan ôm chầm lấy cô không chút ngại ngùng, nhưng lại làm tim cô đập lố một nhịp. Ôm nhanh mà buong ra cũng nhanh, anh nhìn cô cười không ngớt.

- Anh làm bài rất tốt, có muốn em thưởng cho anh cái gì không?

- Thưởng cái gì? _ Jun Seok nghiêng đầu.

- Ừm...anh thích cái gì em chiều anh cái đó! _ Ka Hee nói rồi nhìn Jun Seok, vẻ mặt rất chờ đợi.

Jun Seok ra về suy nghĩ, sau đó đôi mắt anh lóe sáng.

- Anh không cần em thưởng đâu! Nhưng nếu như em đồng ý hứa với anh một chuyện thì anh sẽ rất vui! _ Nói rồi anh đưa tay ra trước mặt như muốn ngoắc tay với cô.

- Hứa gì cơ? _ Cô ngây ngốc hỏi.

- Sau này anh sẽ nói! _ Anh nói rồi mỉm cười dịu dàng, thật ra nụ cười này rất dễ khiến Ka Hee xấu hổ. Cô không ngần ngại đưa tay lên ngoắc tay anh.

- Tuy không biết em đã hứa gì với anh nhưng em vẫn hứa!

Chúng tôi có một niềm tin tuyệt đối giữa hai người bọn họ.

Và cô không biết, cô đã lỡ hứa với anh một điều rằng:

"Em sẽ là cô dâu của anh"...

#4. Tự ti.

Một ngày mưa.

Hôm nay Jun Seok và Young Min ở lại trực nhật.

Sau khi đã xóa bảng và lau dọn lớp, Jun Seok ngồi thẩn thờ bên cửa sổ ngắm màn mưa dày đặc trắng xóa.

- Trông mày cứ như đười ươi! _ Young Min cầm lọ cây cảnh bước vào lớp. Cứ tưởng thằng bạn chí cốt sẽ nhìn cậu tóe lửa kèm theo câu nói đầy đe dọa "Lâu rồi không ăn đấm nên nhớ hả thằng này?", không ngờ Jun Seok vẫn ngồi im re.

Cậu thấy lạ nhưng cũng không hỏi. Lâu lâu mới thấy thằng bạn mình ngồi suy tư nghiêm túc, thôi thì cũng không phá đám.

Một lúc lâu sau, đột nhiên Jun Seok lại mở miệng, cặp mắt anh vẫn nhìn xa xăm bên ngoài cửa sổ.

- Mày nghĩ tao có bảo vệ Ka Hee được không?

Young Min nhìn Jun Seok như thể một sinh vật lạ. Cậu còn tưởng đang suy nghĩ gì, không ngờ là đang nghĩ về người trong lòng.

Nhưng mà khiến thằng bạn cậu trầm tư như vậy, chứng tỏ nó rất thích Ka Hee.

Young Min treo lọ cây lên cửa sổ, sau đó mới chậm rãi đáp:

- Nếu mày thật sự thích Ka Hee, mày nhất định sẽ có đủ can đảm để bảo vệ con bé.

Mắt Jun Seok không lay động. Hai người cứ thế im lặng, mỗi người đều đang theo đuổi một suy nghĩ riêng.

Sau đó Jun Seok xách cặp đi ra ngoài, sau khi đi ra ngoài cửa lớp anh nói vọng vào:

- Ai ra sau cùng tắt điện tắt quạt!

- Thằng khi! _ Nói rồi cậu vội vã tắt cầu dao rồi cầm chiếc cặp chạy theo sau.

Sau khi họ đi khỏi, cả căn phòng yên tĩnh đến lạ thường.

Ngoài kia, trời vẫn đang mưa...

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Diễn kịch

Nếu trường Jun Seok tổ chức tiệc tùng thì trường Ka Hee tổ chức diễn kịch.

Hội trường thuộc phía Tây dãy D, là một cái nhà hát lớn với sức chứa hơn 3000 người tham dự. Ghế ở đây là ghế hạng sang, làm từ vải rất mềm, hơn nữa còn được phủ những tấm nhung trắng màu đỏ rất đẹp mắt.

Vì Im Jin bận đi công tác bên Hội học sinh và các quý vị phụ huynh thì đang tận hưởng kì nghỉ mát ở Hawaii nên thành ra chỉ có mỗi mình Young Min và Jun Seok đến xem kịch.

- Để xem... _ Jun Seok căng mắt nhìn tấm danh sách diễn kịch mà anh vừa chồm được của các ban giám khảo ngồi trên _ Hở? Lớp Ka Hee diễn cuối sao?

- Có bao nhiêu lớp diễn? _ Young Min ngó ngó tấm danh sách.

- Tổng cộng là... _ Jun Seok tròn mắt _ ...mười tám lớp...

- Chết mất thôi... _ Young Min thở hắt rồi tựa lưng về phía sau. Mười tám lớp, mỗi lớp tối đa bốn mươi lăm phút, trung bình một lớp khoảng hai mươi đến ba mươi phút, vị chi là bốn trăm năm mươi phút???

Nghe nói vở kịch hai cô diễn là "Công chúa ngủ trong rừng", còn vai gì thì cả hai anh đều chịu.

Sau khi mười bảy lớp diễn xong cả hội trường cũng đã về gần 2/3. Lúc này đang là năm giờ chiều, lớp diễn cuối cùng đã bước ra.

Jun Seok ngáp ngắn ngáp dài, anh lúi trong ba lô ra chiếc máy ảnh. Bà Kim ra lệnh cho anh phải chụp càng nhiều ảnh càng tốt, mang về treo trong phòng cô. Chính vì vậy mà cả anh và cậu đều chọn chỗ ngồi tốt nhất, ở bên ngoài cùng của hàng ghế đầu.

Tiếng vỗ tay vang lên, màn kịch cũng bắt đầu.

<Ở một vương quốc nọ, có một vị vua và một vị hoàng hậu đã sống với nhau rất lâu mà vẫn chưa có con>

- Nghe Ka Hee nói người dẫn chuyện là Myung Rin _ Jun Seok nói nhỏ. Anh thầm cảm thán giọng đọc trong trẻo truyền cảm phát ra từ phòng thu thanh truyền xuống loa.

Mấy vị giám khảo ngồi phía trên cũng gật đầu hài lòng.

<Đến một ngày, hoàng hậu cuối cùng đã hạ sinh một cô công chúa rất đáng yêu. Nhà vua vui mừng tổ chức một bữa tiệc linh đình cho toàn dân chúng tham dự>

Vị đức vua cùng với vị hoàng hậu ẵm một đứa bé sơ sinh (thực ra là búp bê giả) ngồi trên ngai vàng, ở dưới là quan thần văn võ, xung quanh là binh lính đang chơi kèn trống linh đình. Các bà tiên cũng được mời đến, ai nấy quần áo xúng xính xinh đẹp. Quả nhiên mô tả được khung cảnh lễ hội một cách rất đạt.

Jun Seok thầm nhủ "Ka Hee vẫn chưa xuất hiện".

- Ta chúc cho công chúa có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành! _ Một vị tiên bước ra. Một tay bà nâng váy, một tay cầm chiếc đũa thần quay tròn.

Lần lượt những bà tiên cũng bước ra.

- Ta chúc cho công chúa có giọng hát hay như họa mi!

- Ta chúc cho công chúa có trí tuệ hơn người!

- Ta chúc cho công chúa làm gì cũng khéo léo!

<Đến lượt bà tiên thứ mười hai, bà vừa cất tiếng...>

- Ta chúc...

- Hahahahahaha!!!

Một giọng cười vang lên đầy ngạo nghễ. Tất cả mọi người dồn ánh mắt lên sân khấu tìm chủ nhân của giọng cười kia, nhưng hoàn toàn không thấy.

Một bóng đen xuất hiện ngay cạnh Jun Seok làm anh giật mình. Không ngờ, bóng đen đó lại chính là Ka Hee!

Cô mặc một bộ áo choàng đen có mũ, tay chống gậy thần, gương mặt bị che đi một nửa vì đang trùm mũ, trên vai trái có một con quạ nhỏ. Thần thái lạnh lùng mang đôi mắt đầy chế giễu nhìn lên nơi triều đình xa xa kia.

Nhưng mà, điều đó không quan trọng! Quan trọng là tại sao cô lại có mặt ở đây, còn đứng cạnh anh lúc nào anh cũng không phát hiện ra!

Mà mọi người trong hội trường ai nấy cũng há mồm kinh ngạc, cả khán phòng nhất thời không có tiếng động.

Thì ra là cô đóng vai phù thủy.

- Ái chà chà...

Bà phù thủy cảm thán, dần dần bước vào cung điện. Tiếng nói lạnh lạnh vang lên khiến người khác sờn gai ốc_ Dạ tiệc tối nay quả là linh đình, nhưng sao ta lại không nhận được thiệp mời nhỉ?

Mọi người im lặng nhìn nhau đầy căng thẳng.

- Ta còn tưởng do trục trặc gì nên mới không nhận được thư mời, nên không mời mà vẫn đến_ Bà phù thủy bước đi thong dong bên cạnh chiếc nôi_ Nhưng... có vẻ như ta không được chào đón nhỉ?

- Thưa bà, chúng tôi nghĩ bà rất ghét đến những nơi đông người, nên đã không gửi thiệp mời đến cho bà_ Vị hoàng hậu ấy nãy nói.

- Đúng vậy, ta quả thật rất ghét những nơi đông người... _ Bà phù thủy mỉm cười, tay xoa xoa đầu con quạ đang nâng trên vai như thể điềm tĩnh lắm. Nhưng chỉ một giây sau, bà ta gằn từng tiếng_ Nhưng ta còn căm ghét những kẻ dám coi thường ta hơn!

"Diễn quá đạt rồi!" Anh vừa ón lạnh vừa nghĩ thầm, khẽ nhìn qua mấy trăm người đang im phăng phắc dồn ánh mắt lên sân khấu.

- Đã đến đây rồi thì ta cũng nên chúc phúc cho công chúa vậy!_ Bà phù thủy mân mê chiếc nôi, ánh mắt tà mị lạnh lùng quét qua gương mặt của cô bé nằm trong nôi.

- Hồi công chúa! Nàng đã được ban cho hạnh phúc, sắc đẹp, trí tuệ, giọng hát và hàng vạn điều tốt đẹp nhất trên đời! Nhưng...! _ Bà ta giờ hai tay ra một cách đầy ngạo nghễ_ Những phước lành ấy sẽ kết thúc khi công chúa tròn mười lăm tuổi! Công chúa sẽ bị thổi dật của cửa xa quay sợi đâm vào tay, VẢ - SẼ - CHẾT!

Mụ buông tiếng cười ngạo nghễ, ánh sáng tập trung vào người mụ càng tôn lên cái vẻ khinh người của mụ. Mụ phát tay áo một cái, ánh sáng vụt tắt, mụ biến mất gần như ngay lập tức.

Ánh sáng lại như bình thường, mọi người đều lo lắng ra mặt. Cả cung điện đang vui vẻ cũng náo nê thấy rõ.

Vị hoàng hậu đáng kính nâng đưa con gái bé bỏng của mình lên tay, người đau khổ khóc.

- Ôi con của ta. Con chỉ có thể sống đến năm mười lăm tuổi thôi ư?

Không khí im lặng một lúc. Bỗng nhiên, bà tiên thứ mười hai bước ra, cất giọng nhẹ nhàng.

- Thưa Hoàng hậu, xin người đừng lo lắng! Tôi vẫn chưa chúc phúc cho công chúa. Tuy quyền phép của tôi không thể hóa giải lời nguyền, nhưng tôi đảm bảo: Công chúa sẽ không chết, nàng chỉ ngủ một giấc thật sâu trong vòng một trăm năm. Sẽ có một chàng hoàng tử đem lòng yêu nàng và đánh thức nàng bằng một nụ hôn!

Bà tiên vừa dứt lời, một tràng pháo tay vang lên giòn giã.

Hết màn một.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Vở diễn bị thay đổi

Màn hai.

- Hana!

Vị đức vua đáng kính ngồi trên ngai vàng, bên cạnh là vị hoàng hậu. Ông lớn giọng gọi Hana - cô công chúa nhỏ của ông đến.

Từ trong cánh gà, nàng công chúa trong bộ váy trắng kiêu kiêu điễm bước ra.

Young Min há mồm. Cái nàng công chúa kia còn chẳng phải là Eun Ri hay sao???

- Phụ vương, mẫu hậu, hai người cho gọi con?

Giọng nói ảm áp chậm rãi của Eun Ri vang lên, không hèn mà đều khiến cho Jun Seok và Young Min nổi hết da gà.

- Hana. Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười lăm của con, con muốn phụ vương tặng cho con món quà gì nào?

Vị đức vua ôn tồn hỏi.

- Thừa phụ vương, mẫu hậu, con không cần món quà gì cả. Chỉ cần song thân luôn mạnh khỏe, quốc thái dân an, mưa thuận gió hòa, dân chúng yên vui, đã chính là món quà lớn nhất dành cho con ạ.

- Con gái ngoan của ta, con hãy đi thay xiêm y đi - Vị hoàng hậu mỉm cười, gương mặt phúc hậu lộ rõ vẻ hài lòng.

- Vâng - Công chúa ngoan ngoãn đáp lại, tay nâng váy nhún chân một cái, rồi từ từ lùi về sau cánh gà.

Bộ dáng rất hiền lành ra vẻ tiểu thư hoàn toàn không giống Eun Ri hổ báo ở nhà, hơn nữa giọng nói còn ngọt ngào như thế, quả thật khiến Young Min lạnh gáy. Cô công chúa này đúng là khiến cậu lạnh xương sống, còn hơn cả vai phù thủy kia.

- Không biết con bé có qua được hôm nay hay không? - Vị hoàng hậu lo lắng nhìn theo bóng cô công chúa nhỏ dần khuất.

- Nàng đừng lo. Con nó sẽ không sao đâu - Vị đức vua nắm tay vợ mình xoa xoa để trấn an.

- Vật gì thế nhỉ? - Nàng đến cạnh chiếc xa quay, nhìn chăm chăm vào chiếc thoi dệt nhon - Cái nhon nhon này dùng để làm gì vậy ta?

- Ui da!!! - Công chúa chạm nhẹ vào thoi dệt liền bị mũi nhon của chiếc thoi đâm vào tay, ngã xuống sàn.

Young Min hừ lạnh. Chắc Eun Ri bị cái thoi đó đâm vào tay thật rồi chứ gì.

Màn hai kết thúc trong tràng pháo tay giòn giã.

Màn ba.

Từ vương quốc xa xôi, có một chàng hoàng tử muốn giải cứu công chúa khỏi lời nguyền nên đã mạo muội tìm đến tòa thành - nơi mà nàng đang ngủ say>

Từ trong cánh gà, Jin Young bước ra trong bộ đồ trắng dành cho hoàng tử một cách oai phong.

Cả hội trường được dịp ồ lên vì chàng hoàng tử này quá đẹp trai.

"Thăng nhóc đi cùng Ka Hee hôm dự tiệc". Jun Seok nghĩ thầm, khịt mũi một cái.

- Đây chính là tòa lâu đài mà cô công chúa đang bị nguyền rủa hay sao!? - Chàng nhìn lên tòa thành, không kìm được cảm thán...

- Ai đó!? - Hoàng tử nghe tiếng động sau lưng, nhanh như chớp rút kiếm xoay người lại.

- Ta là vị tiên nữ thứ mười hai. Xin người hãy bình tĩnh - Vị tiên nữ của màn một bước ra, trên tay là cây đu đưa thần.

- Xin lỗi bà, ta đã không biết bà là tiên nữ - Chàng thu kiếm về trong vỏ, khấn khoản nói - Ta đến để giải cứu công chúa. Xin hãy nói cho ta biết, kẻ đã nguyền rủa công chúa là ai?

- Đó là bà phù thủy - vị tiên nữ thứ mười ba. Bà ta đã nguyền rủa công chúa phải chết, nhưng may mắn rằng ta đã giảm hiệu lực của lời nguyền nên công chúa mới ngủ say - Đến lúc này bà tiên mới cất cao giọng - Hoàng tử! Xin người hãy giết chết mụ phù thủy xấu xa đó và giải cứu công chúa khỏi giấc ngủ

trăm năm!

- Ta sẽ với thanh kiếm này, nhất định sẽ giết mụ phù thủy kia và giải cứu cho công chúa!

- Hahahahahaha!!!

Giọng cười kiêu ngạo vang lên. Hội trường im phăng phắc không một tiếng động, tất cả gần như nín thở chỉ để nghe tiếng bước chân là lướt của ai kia trên sân khấu.

- Ngươi nói có vẻ hay nhỉ? - Giọng mụ vang lên một cách đầy ngạo nghễ và khinh thường - Tên nhóc nhãi nhép như ngươi thì làm được gì nào?

- Ngươi chính là mụ già xấu xa đó? - Chàng chìa thẳng mũi kiếm vào người mụ - Ta đã sẽ giết ngươi!

- "Mụ già xấu xa"? Ai cho ngươi dám nói vậy với nhan sắc của ta chứ!? - Mụ ta nói rồi phát tay - Bay đâu, bắt sống thằng ranh này cho ta!

Từ đâu xông ra rất nhiều tên lính nhằm vào chàng mà đánh đến. Không nói nhiều làm gì, chàng vung một kiếm liền có chục tên chết. Những động tác xoay người, lộn nhào trên không trung được chàng thực hiện hoàn hảo như mơ.

Chàng chém vào bả vai mụ làm mụ đau đớn ngã xuống.

- Sao có thể... sao lại như vậy...? - Mụ hét lên. Tưởng chừng như kết thúc đến đây là có hậu, nhưng đã không ai ngờ đến..

Từ trong nôi, cô công chúa kia ngồi bật dậy một cách rất tức giận.

- Tên hoàng tử thói kia! Ai cho phép mi dám làm người ta yêu bị thương hả!?

Jin Young và Ka Hee còn đang ngơ ngơ không hiểu gì, liếc mắt lên trên thấy Myung Rin đang đứng nháy mắt.

Vì cảnh cuối là cảnh hôn, nên Eun Ri theo lý là phải hôn Jin Young, nhưng Myung Rin thích Jin Young...

Cho nên họ tự do thay đổi kịch bản?

- Công..

- Công cái gì mà công! Ta nói cho tên tiểu tử thói nhà ngươi biết, tất cả đều là diễn kịch, ta và nàng ấy đã yêu nhau từ lâu! - Eun Ri rất tức giận nói liến thoắng, mắt cũng không ngừng nháy nháy báo hai người hợp tác.

Cả hội trường vang lên tiếng xì xào, có người che miệng cười. Ban giám khảo lắc đầu tặc lưỡi đánh dấu X vào ô điểm.

- Đúng vậy a - Ka Hee được Eun Ri dìu đứng lên, nhanh chóng ứng phó với kịch bản bị thay đổi - Xin lỗi ngươi nha, hại ngươi một phen lận lợi đường xa đến đây, rất tiếc đã bị lừa. Hana chỉ có thể thuộc về ta thôi a~

Vừa nói cô vừa vòng tay ra sau hông Eun Ri véo cô nàng một cái đầu thẩu trời xanh.

- Ô, nhưng còn lời nguyên...? - Jin Young cũng nhanh chóng hòa vào cốt truyện bị thay đổi.

- Haha, cái này... Thật ra công chúa không thể lấy phù thủy, nên ta cùng với vị tiên nữ thứ mười hai kia bày trò lừa mọi người rằng nàng ấy ngủ say, chẳng qua là để ta với công chúa có thời gian bên nhau... - Ka Hee bịa đại ra một cái cớ, sau đó lại véo Eun Ri một cái.

- Hoàng tử, nhà ngươi đến đây rồi thì cũng nên nói tốt về bọn ta trước mặt phụ vương và mẫu hậu, coi như thành toàn cho chúng ta - Eun Ri vừa nói vừa cười (méo xệch).

- Nhân tiện, ngươi cứ mang vị tiên nữ thứ mười hai về nước, dù sao cũng coi như quà đáp lễ, bọn ta không tính toán vụ hôm nay nhà ngươi chém ta một nhát.

Jin Young nhìn về phía sau, vị tiên nữ thứ mười hai đã e lệ đứng sau từ lúc nào.

Lễ cưới diễn ra rất linh đình và được người dân trong vương quốc nhiệt liệt chúc mừng. Từ đó về sau, phù thủy và công chúa sống hạnh phúc bên nhau đến suốt đời!!! >

Tiếng Myung Rin trong micro vang lên nhí nhảnh kết thúc vở diễn, khán giả trong hội trường cũng òn òa đứng dậy vỗ tay.

- Đội đầu tuần lên tôi xử đẹp mấy người! - Ka Hee gằn nhỏ giọng, mọi người đang cúi chào khán giả không hẹn cùng ớn lạnh.

À, nhưng mà lịch lạc kịch bản như vậy, ban giám khảo đương nhiên cho điểm bét, phạt cả lớp dọn vệ sinh sân trường một tuần sau kì nghỉ lễ.

***

Sami đã trở lại hihi

Sami cũng đã thay bìa truyện luôn rồi đó >< mọi người có thấy đáng yêu không???

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Bạo lực học đường (1)

Hôm nay là ngày cuối cùng đi học sau kì thi cam go diễn ra cách đây hai tuần trước khi nghỉ đông.

Bầu trời se lạnh và có tuyết rơi ít. Dù sao điều này cũng khiến Ka Hee cực kì vui vẻ. Cô nghe lời mẹ, mặc một chiếc áo bông ấm áp, cùng với găng tay len và mũ len. Vì lạnh nên mũi và hai má cô ửng hồng, rất đáng yêu mà cũng mang vẻ thiếu nữ ngại ngùng bên lên, đủ làm cho Jun Seok ngẩn ngơ.

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi vang lên. Ka Hee ngồi chống cằm bên cửa sổ ngắm màn tuyết lát phát qua cửa sổ.

Nghe tiếng ai đó cốc lên mặt bàn, Ka Hee lười biếng ngoảnh mặt lại nhìn.

- Myung Rin bảo tôi đưa mẫu giấy này cho cậu - Park Ra Yeon đưa cho cô một mảnh giấy nhỏ, sau đó nhún vai rồi đi thẳng.

Ka Hee chỉ nhìn cậu ta đi khỏi. Ra Yeon từ trước đến nay đều rất ghét cô, không những cô mà còn ghét cả Myung Rin. Hơn nữa Myung Rin cũng chẳng phải loại người thích úp mở, cái trò đưa giấy này... haizz, chỉ e là trò lừa.

Cô mở mẫu giấy ra, nội dung rất ngắn gọn "Sân thượng, tôi có chuyện cần nói".

Ka Hee lê từng bước dài lên từng bậc thang. Cầu thang vừa lạnh và tối, hơn nữa nơi đây còn cách biệt với tiếng ồn dưới sân trường hoàn toàn yên ắng. Tiếng bước chân vọng lại khiến cô cảm giác như có ai đó đi theo mình. Lỡ lúc cô quay lại liền bị một con ma túm áo kéo đi thì sao???

Lắc nhẹ đầu, Ka Hee xiết chặt mảnh giấy trong tay, cô thầm trách mình tưởng tượng quá phong phú.

Mở cánh cửa gỗ đã cũ kĩ ra, không khỏi vang lên một tiếng két dài. Ka Hee khoanh hai tay trước ngực giữ ấm cho cơ thể, ngó quanh quất tìm bóng dáng ai kia. Dự cảm cho cô biết rằng sẽ có chuyện gì đó không may xảy ra, vì vậy phải nhanh lên, càng nhanh càng tốt.

Gió mạnh và kèm theo những bông tuyết trắng xóa điên cuồng bay lượn trong không trung. Bầu trời vừa nãy hãy còn sáng nhưng bây giờ lại tối mịt mù như thể sắp có bão.

- Myung Rin!

Ka Hee vừa dứt tiếng gọi cũng là lúc cánh cửa phía sau đóng rầm lại. Gió thổi khiến hai chân cô run run vì lạnh và tê cứng. Lúc này Ka Hee phải nhú hai mắt lại mới thấy được đường đi.

Cái bóng dáng cao ngạo của Myung Rin ngồi vắt vẻo trên lan can, Ka Hee dụi mắt nhìn cho kĩ, phát hiện ra là người thật liền mỉm cười bước đến, lòng thầm nghĩ thật may rằng đây không phải là một trò đùa.

- Có gì cần nói sao? - Cô đứng cạnh Myung Rin, cất giọng thật to để cô họ không bị khô. Đáp lại, Myung Rin chỉ đảo mắt qua "xù" một tiếng.

- Không sợ chết hay sao mà ngồi vắt vẻo vậy? - Ka Hee nói rồi nhìn xuống dưới lan can. Rớt từ đây xuống, không chết mới là lạ...

- Nhảm nhí - Cô nàng hừ một cái, sau đó nhảy phóc xuống, đôi môi cũng tái nhợt - Gọi tôi ra đây để nói chuyện mà còn hỏi ngược lại như thế! Nếu không có gì thì về thôi!

- Cậu bảo Ra Yeon đưa mẫu giấy này cho tôi còn gì? - Cô trề môi, sau đó phát hiện ra Myung Rin cũng có một mẫu giấy tương tự, hơn nữa cũng là do Park Ra Yeon (*) đưa cho.

(*) Nếu không nhớ nhân vật Park Ra Yeon này xem lại chap 13 - 14.

- Haizz - Cô nàng lắc đầu ném tờ giấy xuống - Bị lừa rồi, đi về!

- Làm gì mà cẩu như thế... - Ka Hee thở dài, sau đó vui vẻ đi theo sau Myung Rin đang bực bội dậm chân phía trước.

- Đợi này giờ lạnh muốn chết đi! - Myung Rin hừ thêm một cái. Trò đùa của Park Ra Yeon? Không biết cô có nên tính toán với cậu ta một lần cho dứt luôn không?

"Soạt!"

- Hừm? - Cô nàng nói rồi quay đầu lại, nhìn thấy Ka Hee đang nằm im dưới đất.

Mà hơn nữa, còn có người cầm một cái chích điện đứng ở sau.

- Chị là ai!? Á!!!

Trong vô thức, Ka Hee nghe được tiếng Myung Rin kêu cứu, sau đó bản thân cậu ta cũng ngã xuống.

Chỉ là, cô không cử động được, cũng dần nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Tiếng chuông reo lên, mọi người trong lớp ổn định chỗ ngồi, chỉ là mãi vẫn không nhìn thấy lớp trưởng Myung Rin và hội phó Ka Hee đâu.

- Thưa cô, bạn Myung Rin và bạn Ka Hee đã đi họp giao ban rồi ạ! - Ra Yeon đứng dậy thưa với cô chủ nhiệm.

- Cô biết rồi, em ngồi xuống đi - Cô Kwon ra hiệu cho Ra Yeon ngồi, sau đó vui vẻ nói với cả lớp - Hôm nay lớp tự do sinh hoạt, cô ra ngoài có việc nhé!

Hiếm lắm mới được nghỉ, ai nấy đều hào hứng hô vang.

Eun Ri bật cười đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

Từ lúc cô đi mua đồ về không thấy Ka Hee đâu, còn tưởng gì hóa ra là đi họp.

Nhưng mà, bầu trời đen kịt, và những bông tuyết đang gào thét điên cuồng kia, khiến cho cô hơi sợ.

Ở một nơi khác, Jun Seok đang ngồi học trong lớp bỗng dừng đánh rơi cuốn sách Tiếng Anh mà Ka Hee đưa.

Khoảnh khắc ấy, đầu anh lóe sáng tên cô.

***

Một đám người mang hai cô gái trên vai ném xuống cái hố tuyết sau trường.

- Có nên chôn sống tụi nó không? - Một tên hỏi, xoa xoa tay cho đỡ lạnh.

- Không cần. Tuyết rơi cũng dày rồi, chút nữa sẽ lấp tụi nó thôi - Tên khác nhún vai.

- Về đi tụi mày, lạnh quá! - Tên đầu đàn nói rồi đi trước.

- Nè tụi bay, tụi hai nhỏ này quá! - Tên nhỏ nhất nói, có vẻ hơi thương xót.

- Kệ nó đi mày. Dám động vào Ra Yeon của tụi mình phải trả giá như thế! - Tên vừa nãy nói, sau đó kéo áo tên nhỏ nhất - Về lẹ kẻo bị phát hiện.

Sau đó bốn tên con trai đồ con bỏ đi, bỏ mặc hai cô gái nhỏ nhắn bị thương đang nằm co ro trong hố tuyết.

Ka Hee nhắm mắt, cô dùng hết sức ném chiếc giày của mình lên trên miệng hố.

- Cứu với, làm ơn...

Cái tên "Kim Jun Seok" hiện lên trong đầu, Ka Hee ứa nước mắt, chỉ tiếc toàn thân cô mệt rũ rồi, muốn thở thôi cũng khó khăn.

Lắm bảm rồi hai mắt Ka Hee nhắm nghiền lại, trước mắt chỉ có màu đen mịt mù.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70. Đạo tặc học đường (4)

- Mẹ ơi! Ka Hee đã về nhà chưa!?

Eun Ri mở rèm cửa nhà, từ trong nhà đã nghe tiếng vọng ngoài sân.

Young Min đi theo sau cô cực kỳ lo lắng, còn Jun Seok thì mặt mày tối sầm.

- Nó chưa về, có chuyện gì xảy ra à? - Bà Han cười tap dề, cùng với ba vị phụ huynh kia bước ra khỏi phòng bếp.

- Không thấy Ka Hee đâu cả! Tìm khắp cả trường nhưng không thấy cậu ấy đâu hết! - Eun Ri quỳnh quáng giẫy nảy lên, Young Min thấy cô mất bình tĩnh liền kéo cổ áo cô lại, sau đó tiếp lời:

- Eun Ri nói ra chơi, Ka Hee và con bé lớp trưởng đi họp, đến cuối buổi học vẫn không thấy tụi nó về. Eun Ri đi tìm trên phòng họp nhưng người ta bảo hôm nay phòng họp không mở cửa.

- Tụi con chia nhau tìm khắp trường nhưng không thấy, hỏi ai cũng nói không biết! - Jun Seok cất giọng trầm trầm nhưng không giấu nổi lo sợ.

- Mấy đứa báo cảnh sát chưa? - Bà Baek sợ con mình xảy ra chuyện, cũng không kìm nổi tức giận mà lớn tiếng.

- Họ bảo chưa được bốn mươi tám tiếng, chưa thể điều người đi tìm - Im Jin cũng vừa về liền đi thẳng vào nhà.

Bà Kim rút điện thoại, phần nộ hết lớn:

- Các người mau cho cảnh sát đi tìm con bé Ka Hee về đây! Tìm không ra, đừng trách hôm nay tôi xóa sổ các người! - Sau đó bà liền cúp điện thoại, nhìn về cả nhà quát lớn - Còn đứng đó làm gì? Chuẩn bị xe, chúng ta đi tìm!

Mọi người trong nhà chưa nghe xong đã chuẩn bị đi, Jun Seok cũng rất gấp gáp, nhưng anh thấy chuyện này hơi kì lạ.

Mặt anh nổi lên sát khí, nếu mất tích từ sáng đến giờ này có lẽ đã chết còng rồi.

****

Tuyết rơi càng lúc càng dày, thời tiết lạnh giá đến cực độ. Từng cơn gió buốt lạnh thổi ngày càng mạnh. Bầu trời mới nãy còn sáng được một lúc, bây giờ đã xám xịt.

- Tìm thấy gì chưa?

- Không thấy! - Im Jin chạy từ xa tới, anh thở hổn hển. Lại nhìn qua Jun Seok và Eun Ri, cả hai người cũng lắc đầu thất vọng.

Im Jin đi đến chỗ bà Baek đang khóc lên khóc xuống, anh đỡ bà về xe nghỉ ngơi.

- Mẹ có tuổi rồi, cứ để bọn con tìm. Không sao đâu, Ka Hee vẫn ổn mà mẹ.

- Ổn thế nào? Con bé ở đâu mẹ còn không biết, làm sao biết được con bé có an toàn hay không? - Bà Baek bám víu lấy tay Im Jin, vừa khóc vừa nói rất thảm thương.

Mọi người nhìn thấy cũng đành thở dài.

- Cậu chủ! Tìm được chút manh mối!

- Là gì? - Young Min nhìn anh cảnh sát chạy đến, nhú mày hỏi.

- Trong kho dự trữ đồ thể thao phát hiện có nhiều tóc và vết máu còn mới! - Anh cảnh sát lấy ra một chiếc gậy bóng chày bị nhuộm máu - Còn cả cái này và vài chiếc móng tay ghim xuống đất, khả năng cao là tiểu thư bị người khác đánh.

- Trên sân thượng phát hiện ra một mảnh giấy và một đồ chích điện - Một anh cảnh sát khác mang đồ vật được tìm thấy đến.

Jun Seok cầm lấy mảnh giấy "Sân thượng, tôi có chuyện cần nói".

Đọc xong anh liền ném thẳng xuống đất.

- Biết ngay là có người bày trò! - Jun Seok hoắc đầu, chống nạnh - Đi xung quanh trường tìm, có lẽ hai đứa bị bọn nó mang đi đâu đó rồi!

Dựa vào tính cách của mấy bọn chuyên bắt nạt học sinh, chắc chắn sẽ không mang đi xa, phía sau trường là nơi có khả năng cao nhất.

Hơn nữa nếu giấu trong rừng cũng sẽ không chọn chỗ lộ liễu, trong rừng nhiều cây có thể bị treo trên ngọn, hoặc bị chôn dưới thân cây nào đó cũng nên.

Các vị phụ huynh ở lại trường liên lạc với những người đứng đầu trong trường và phụ huynh của Myung Rin, Eun Ri ở lại chăm sóc bà Baek, cả nhóm chỉ có ba thằng con trai với mấy anh cảnh sát đi tìm.

- Tất cả nhờ mày đấy, Luffy - Im Jin cho chó cảnh vệ người mùi máu trên chiếc gậy bóng chày, sau đó xoa đầu nó rồi chạy theo con chó.

Cả khu rừng rộng lớn này, để người mùi máu dĩ nhiên không dễ. Hơn nữa tuyết vùi rất dày, chỉ dựa vào một con chó có lẽ phải chờ lâu. Cả bọn chia nhau ra tìm, vừa đi vừa hét lớn tên.

- Tiểu thư Lee! Cô ở đâu!?

- Ka Hee à!? Em lên tiếng đi!

Đông lạnh như vậy, cây lá rụng hết, cành cây cũng gãy guộc, không thể treo lên cây. Vậy chỉ có thể là giấu đâu đó trong rừng.

- Mày nghĩ hai đứa còn sống không? - Young Min thở dài một cái, sau đó tiếp tục đi tìm.

Ngoại trừ việc gọi Ka Hee cũng đã khiến Jun Seok khô cả cổ họng, bây giờ có cổ cũng chẳng mở miệng mà tán dóc nữa.

Bên kia có vẻ không thuận lợi lắm, Luffy gặp chút khó khăn tinh thần, dù sao thì chú chó này cũng đã đến tuổi nghỉ hưu rồi.

"Nếu mang giấu trong rừng thì có thể giấu ở đâu?" Jun Seok vừa đi vừa suy nghĩ. Thông thường, nếu tìm trên mặt đất không thấy có nghĩa là bị treo hoặc bị chôn dưới đất. Khả năng bị treo lên cây đã loại, vậy tức là bị chôn.

Kể cả có bị chôn thì cũng khó lòng phát hiện vì tuyết đã rơi rất dày. Hơn nữa để không mất thời gian đó chắc chắn là một cái hố được đào từ trước, hoặc một cái hố đã có sẵn ở đó. Diện tích cái hố cũng phải đủ rộng để chứa đến hai người. Và nhất định khoảng cách giữa miệng hố và lớp tuyết xung quanh sẽ có một khoảng cách không hề nhỏ.

Nhưng mà, đi này giờ cũng không có một chỗ nào giống như vậy.

Mặt trời chuẩn bị lặn, nếu không tìm thấy trước khi trời tối, e rằng việc tìm kiếm sẽ khó hơn.

- Gâu gâu!

Luffy ngó xuống lớp tuyết, sau đó kêu vài tiếng. Chú ngược mặt nhìn mọi người như thể đã tìm được một vật gì đó.

Im Jin gạt đầu một cái hài lòng, còn Jun Seok đã nhanh chóng ngồi xuống bới tuyết.

Bới mãi bới mãi, phát hiện ra ở dưới có một chiếc kẹp tóc. Hơn nữa là chiếc kẹp tóc mà Ka Hee thường hay mang đi học.

- Ka Hee và Myung Rin chỉ ở gần đây thôi!

Jun Seok nắm chặt cái kẹp tóc, sau đó cả bọn vẫn tiếp tục chia ra tìm.

Anh không cảm thấy rối rắm, không cảm thấy hoảng loạn, nhưng giờ khắc này anh quả thật không thể nghĩ được gì.

Luffy thấy anh ngồi ngẩn ngơ, chú chó đang nằm một mình liền ngồi dậy, dụi dụi vào đầu gối anh. Jun Seok nhìn thấy liền lấy tay xoa xoa đầu chú chó.

Chiếc điện thoại trong túi áo anh theo đó rơi ra.

Bàn tay anh định cầm điện thoại bỏ vào trong túi áo, hình như nghĩ gì đó rồi lại gạt mình không bỏ vào túi nữa. Nhanh chóng bấm số Ka Hee rồi ấn nút gọi, Jun Seok nín thở nghe tiếng điện thoại.

Nhưng không nghe thấy gì hết.

Jun Seok áp mặt xuống nền tuyết, gọi thử một lần nữa.

Cũng không nghe được gì hết.

Ngược lại, Luffy thì nhảy dựng lên. Chú chạy vòng vòng quanh người Jun Seok, ngửi ngửi chiếc kẹp trong tay anh, sau đó ngoạm cổ áo anh kéo lê một đoạn rồi mới dừng lại.

Jun Seok chẳng hiểu chú chó muốn nói gì, anh lại dùng tay bới tuyết, lần này thì là chiếc giày đồng phục của trường mà Ka Hee theo học.

Jun Seok thở dài bức tức, anh cố kìm trái tim đang đập nhanh trong lồng ngực của mình, áp tai xuống đất, dùng cả con tim để nghe ngóng.

"Anh Jun Seok có biết không, chúng ta có thần giao cách cảm đấy".

Giọng nói ngày nào vang lên bên tai, tiếng chuông điện thoại từ dưới lòng đất cũng vang lên như thể cắt đứt suy nghĩ của anh.

Lần này thì anh chắc chắn biết rằng cô đang ở đâu.

Bàn tay nhanh lẹ bò đến một chỗ cách đó không xa, là nơi chuông điện thoại của cô vang lên rõ nhất. Anh ra sức bấm tuyệt lên, mặc cho từng ngón tay bị chà xát đến đỏ bừng rồi bật máu.

Luffy bên cạnh ngồi chờ như thể đợi một kì tích xảy ra. Nhưng kì tích có hay không thì không biết, chỉ biết rằng trong lúc này Jun Seok cực kì tin tưởng vào phán đoán của anh, kể cả khi đôi tay đang chảy máu anh cũng không ngừng lại.

- Mày thôi đi! Tay chảy máu rồi kia! - Young Min lao đến định đẩy Jun Seok ra, không ngờ bị anh lạnh lùng hất tay.

Bất chợt Jun Seok dừng hẳn động tác, anh ra sức kéo một bàn tay lạnh ngắt ra khỏi lớp tuyết dày.

Nửa người cô nằm lên tay anh, đôi mắt nhắm nghiền, môi tím tái, làn da lạnh băng như đá. Bộ đồng phục trên người không toàn vẹn, để lộ rất nhiều vết dao lớn nhô chằng chịt nhor nhóp máu.

Cả Young Min cũng rất ngạc nhiên.

- Tìm thấy Ka Hee rồi! - Cậu hét lớn, sau đó bắt chước Jun Seok đào tuyết liền tìm thấy Myung Rin.

Mọi người nghe tiếng cậu liền chạy đến. Jun Seok không bận tâm, anh choàng áo khoác lên người cô sau đó bế xốc cô chạy vào xe.

- Nhanh, đưa hai con bé đi bệnh viện!

[...]

Có lẽ lời van của tôi không thể diễn đạt hết sự lo lắng của chàng trai đang ôm người mình yêu thương trong lòng, cũng như sự đau đớn khi chính tay anh phải đưa cô đến bệnh viện vào ngay lúc này.

Tôi chỉ có thể nói, người con gái ấy mắt nhắm nghiền, trên môi vương một nụ cười, gương mặt ấy bình yên đến lạ. Hoàn toàn giống cô của những năm sau này, chỉ là lúc đó, cô chẳng thể thấy được ánh sáng thêm lần nào nữa.

[Góc nhảm nhí]

Haizz, dạo này bận đi sân si với đời nên bỏ bê viết truyện quá... Thành thật xin lỗi các bạn a!!!

Mọi người cũng đừng cảm thấy thất vọng khi chờ lâu nhé, mặc dù Sami còn cảm thấy thất vọng về bản thân hơn nhiều, cũng là do cái lười mà ra cả
Khóc 1701 dòng sông

Sami cũng nói ngay từ đầu truyện là truyện rất nhạt nhẽo, yên tâm các bạn sẽ thấy nó nhạt nhẽo và thiếu muối trong những chap sau *Khóc*

Và, có lẽ trong khoảng mười chap nữa sẽ có biến nhẹ nhẹ thôi, NHẸ NHẸ thôi, cũng không làm nó mặn hơn được đâu nên đừng kì vọng *khóc*

Rất cảm ơn HimawariXXX đã ủng hộ mình, mình hứa sẽ không bỏ truyện đâu ạ (mặc dù mình rất lười viết nhưng sẽ cố ra đều nhất có thể).

Có lẽ chap này người có công lớn nhất là chú chó cứu hộ Luffy ha *xoa xoa đầu Luffy* và cũng xin lỗi ai hâm mộ Hải tặc Mũ Rơm nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Không phải vì anh thích em

Ka Hee tỉnh dậy sau cơn mộng dài.

Bên cạnh chiếc giường cô đang nằm là máy đo nhịp tim, tay cô được băng bó chằng chịt, cổ tay còn truyền nước, trên trần nhà còn có chiếc máy sưởi đời mới nhất đang hoạt động.

Không khó để cô nhận ra đây chính là bệnh viện.

Đảo mắt quanh phạm vi có thể, đầu Ka Hee bây giờ không cử động nổi. Cô muốn ngồi dậy, lại phát hiện ra trên chân và tay mình được nối rất nhiều dây, toàn thân ê ẩm không nhúc nhích được.

Ka Hee cắn răng chịu đau ngồi dậy, cô mệt mỏi tựa người về chiếc gối sau lưng. Coi như ngồi được dậy đã là may mắn lắm, mấy đốt khớp trên người cô cứng đờ hết cả, di chuyển một chút liền kêu răng rắc.

Bây giờ là ba giờ sáng, Phòng bệnh yên tĩnh không một bóng người. Dù sao như vậy cũng khiến cô vui hơn. Nếu mọi người trong nhà vì cô mà đêm hôm chạy đến đây, chắc chắn sẽ khiến cô cảm thấy rất có lỗi. Dù sao cũng chỉ là bị đánh, không phải bệnh tật gì nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, Ka Hee mới sực nhớ lại. Thì ra là vì cô bị kẻ khác đánh nên mới nằm ở đây. Đúng là bị đánh xong khiến cô ngu muội luôn rồi.

Cô nhớ rất rõ, đám người đánh đập cô và Myung Rin rất dã man. Chủ yếu là trời hai đứa cô lại, sau đó dùng dao cứa lên người. Có một đứa định lấy dao rạch mặt cô, bị Myung Rin cản lại, cuối cùng nhốt đó tức giận lấy giấy bóng chày đập vào đầu Myung Rin.

Thật ra hồi còn ở Việt Nam cô bị đánh cũng trên dưới một trăm lần rồi, nhưng cái kiểu đánh xong rồi mang đi giấu này cô mới gặp lần đầu. Hơn nữa cô chỉ là bị vạ lây, người bị đánh nhiều hơn là Myung Rin. Lần này đánh người lộ liễu như vậy, không nói cô cũng biết là ai bày trò.

Ra Yeon từ trước luôn đứng trong top học sinh xuất sắc của lớp, có lẽ từ khi cô vào chiếm mất đối thủ cạnh tranh của cậu ta nên vô tình gây ra hiềm khích. Còn về Myung Rin, trước đây cũng là đối thủ của Ra Yeon, nay cậu ta bị rớt xuống hạng chót đương nhiên sẽ cảm thấy ganh ghét. Không chỉ vậy, việc Jin Young thích Myung Rin ai cũng biết chỉ hai người bọn họ không biết, vô tình khiến Ra Yeon căm phẫn hơn. Vì ai cũng nhìn ra, Ra Yeon rất thích Jin Young, cho nên đồ kị với Myung Rin cũng khó tránh khỏi.

Bây giờ cô chỉ thắc mắc xem Myung Rin đã tỉnh lại hay chưa... Nhưng có lẽ là vẫn chưa. Bị giấy bóng chày đập vào đầu thì làm gì mà tỉnh nhanh thế. Đó là còn chưa kể đến mấy vết thương khác, không quá nặng để khiến người ta chết nhưng ít nhất cũng khiến họ hôn mê dài dài.

Gia đình Myung Rin cũng rất có thể lực, tập đoàn nhà cậu ấy tuy không nằm trong top nhưng nếu nói về quyền hạn và tiền bạc dĩ nhiên có thể khiến người khác run sợ mà chạy mất dép. Cô định bỏ qua chuyện này cho Park Ra Yeon kia sống yên ổn, nhưng việc tập đoàn nhà họ Lee có bỏ qua hay không có lẽ cũng sẽ không can thiệp.

Ngồi thần thờ một lát, Ka Hee nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài hành lang phòng bệnh truyền vào. Cô cuống cuống định nằm xuống, lại quên mất tay mình đang được nối dây, xoay người đặt gối lên giường một cái vô tình giật cái giá truyền nước rớt xuống.

Càng li kì hơn là, Ka Hee nhào người lên định đỡ cái giá truyền, một giây sau liền phát hiện ra nửa người đã rời khỏi giường, chuẩn bị "mặt tiếp đất" góc bốn mươi lăm độ.

Biết rằng không thể không té, Ka Hee nhắm mắt chuẩn bị tận hưởng pha tiếp xúc trời đánh, trong lòng chỉ mong ngã sao cho đẹp chút, người ta nhìn vào đỡ mất mặt (???).

Cơ mà đợi thật lâu cũng không thấy đau, Ka Hee bình tĩnh mở mắt, trong vài giây mới nhận ra đang nằm gọn trong vòng tay của ai kia.

Gương mặt điển trai quen thuộc đập vào mắt, cô nhất thời ngây ngốc, cũng quên mất là mình đang trong tư thế cực kì không nghiêm túc.

- Em tỉnh dậy từ lúc nào vậy?

Giọng nói ấm áp của Jun Seok vang lên bên tai khiến cô sực tỉnh. Anh bế cô lên đặt nằm lên giường, nhanh chóng chỉnh lại cây truyền nước, đắp chăn cho cô rồi bỏ đi gọi bác sĩ, hoàn toàn không để cô nói câu nào.

Còn Ka Hee vì được anh bế như vậy mặt lại không ngừng đỏ lên. Cô có cảm giác lâu ngày không được gặp anh, mà gặp rồi lại càng cảm thấy anh đẹp hơn trước kia nữa??? Có phải là bất tỉnh lâu quá nên đầu óc có vấn đề hay không?

Không đúng, phải nói là lâu quá không gặp nên sức hút của anh tăng lên đáng kể.

(Thật không biết cô đỏ mặt là do sức hút của anh tăng lên hay vì cô thích anh mất rồi?)

- Sao rồi bác sĩ?

Jun Seok hỏi ông bác sĩ già trong cặp kính lão, bộ dáng có vẻ rất sốt sắng. Sau khi kiểm tra một hồi, ông nhìn Ka Hee rồi ôn tồn trả lời.

- Bệnh nhân đã trở lại trạng thái bình thường. Tuy nhiên vẫn nên ở lại bệnh viện theo dõi vài ngày, đợi đến khi vết thương lành hẳn mới có thể ra viện.

- Con bé trở lại bình thường rồi ạ? Nhưng sao trán con bé rất nóng - Jun Seok đặt tay lên trán Ka Hee.

- Cháu không cần lo, chỉ là phản ứng bình thường của một cô gái thôi - Ông nhìn Ka Hee cười gian làm cô chấy cả mồ hôi hột trước con mắt nhìn thấu ấy. Không nói nhiều nữa, ông nâng cặp kính lên rồi vui vẻ - Dù sao bệnh nhân đã tỉnh lại rồi. Cháu nên báo cho người nhà biết. Bây giờ bác ra ngoài, hai đứa cứ nói chuyện.

- Cháu cảm ơn bác sĩ! - Nói rồi Jun Seok cúi đầu chào ông và tiễn ông ra khỏi cửa.

Anh kéo cái ghế đặt gần đó rồi ngồi xuống cạnh giường bệnh của cô.

- "Phản ứng bình thường của con gái" là gì vậy? - Anh tò mò hỏi.

(Thật ra ông bác sĩ không thể nói cho anh biết, trong lúc hôn mê cô luôn miệng gọi tên anh, cho nên chúng ta cứ hiểu ngầm khi mặt cô nóng lên không phải do sốt, mà là do ngại.

Mà ngại cái gì thì chắc là các bạn hiểu rồi đấy ^^)

- Em không rõ - Ka Hee lảng tránh ánh mắt anh, sau đó gọi chuyện - Myung Rin tỉnh lại chưa ạ?

- Con bé chưa tỉnh. Bác sĩ bảo con bé bị thương rất nặng, không biết khi nào mới tỉnh. Nhưng dù sao cũng đã qua cơn nguy kịch rồi - Jun Seok nói rồi lắc đầu, tiếp tục dò hỏi - Mà ai lại đi đánh em với Myung Rin thế?

Thật ra chuyện này anh có điều tra ra, chỉ là thăm dò xem phản ứng của cô như thế nào.

- Em không rõ. Em gây thù chuốc oán với nhiều người lắm, chắc là một ai đó ai trong số họ - Cô cười cười giả ngu - Mà anh cũng đừng điều tra làm gì, tốn công vô ích.

Jun Seok nghe cô nói rồi gật đầu. Nếu cô đã không muốn đào sâu thì anh cũng không tiếp tục làm lớn chuyện, chỉ có điều lần sau anh nhất định không bỏ qua.

À, phải nói là anh nhất định sẽ không để có "lần sau".

- Em ngủ mấy ngày rồi ạ?

- Năm ngày. Mọi người trong nhà rất lo cho em - Jun Seok nói rồi xoa xoa đầu cô - Mẹ em mà biết em tỉnh dậy, còn có thể nói nhiều như thế này, nhất định sẽ rất vui mừng.

- Vâng - Cô gật đầu một cái. Người thương yêu cô nhất chính là mẹ, cái gì cũng đều lo lắng cho cô hết, thật khiến cô xúc động - Anh cứ để mẹ em nghỉ ngơi, gần sáng hãy báo cho gia đình.

- Anh cũng định như vậy. Bác Baek vì em mà chịu khổ rồi - Không nói anh cũng còn nhớ, cái hôm tuyết rơi đầy thế mà mẹ cô vẫn ráng đi tìm, hơn nữa còn khóc.

Thật may khi em đã tỉnh lại, Ka Hee.

-Bác Baek? - Cô thấy anh ngồi trầm tư liền nổi hứng trêu chọc - Sau này làm con rể nhà em rồi, không thể xưng là "bác" mãi được. Anh cũng phải tập gọi là "mẹ" đi chứ, có thể thì sau này mới không bỏ ngỡ!

Anh nhất thời cứng đờ trước câu nói vô thương vô phạt này. Như vậy có phải là sớm quá hay không? Dù sao còn chưa đính hôn, ít nhất cũng không thể mặt dày gọi như vậy chứ?

Thấy anh hơi ngê ngốc mặt ra, Ka Hee chưa kịp phá lên cười liền bị anh châm chọc.

- Nếu vậy thì em cũng nên tập gọi mẹ anh là "mẹ" đi, kéo sau này về làm dâu nhà anh lại không quen?

Ka Hee trong phút chốc cứng đờ người. Anh học đâu cái kiểu cô chọc anh trêu lại vậy? Còn bày ra bộ mặt lưu manh dính sát người cô như vậy??? Trả lại cho cô Kim Jun Seok nhất gãi kia đi!!!

Jun Seok định chọc cô nữa nhưng thấy mặt cô sắp thành thịt hun khói đến nơi rồi nên tạm tha. Nhìn gương mặt hồng hồng của cô lúc này, anh đúng là không nhịn được cười lưu manh một cái. Tất cả đều là do cô chọc anh trước thôi... Nhưng mà có khi anh cũng nên gọi bà Baek là "mẹ" luôn đi chứ...?

- Em ngủ chút đi. Anh đi có việc một lát - Jun Seok nói rồi lại xoa đầu cô. Ka Hee được giải thoát liền trợn mắt nhìn anh, không thèm nghe anh nói gì nữa.

Đợi đến khi cô thật sự ngủ say, anh tắt điện rồi mới lặng lẽ ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Dựa vào vai anh (1)

Buổi sáng, Jun Seok nhanh chóng báo cho cả nhà biết Ka Hee đã tỉnh. Ngay lập tức cả nhà liền kéo nhau lên thăm cô. Trông cái phòng bệnh đông vui như cái chợ.

- Mẹ à, con không sao - Bà Baek ôm Ka Hee chặt quá, khiến cô suýt nữa nghẹt thở.

Cô buông mẹ mình ra, trong nháy mắt nhận thấy, mới vài ngày mà mẹ cô tiêu tụy hẳn đi.

Đúng là chỉ có mẹ thương cô nhất trên đời.

- Ăn xoài này cháu - Bà Kim ở bên cạnh vô cùng cảm thấy ngứa mắt. Bà cũng lo cho Ka Hee, cũng chăm sóc Ka Hee, nhưng một giây con bé cũng không chịu nhìn bà. Tại sao chỉ mình bà Baek được ôm Ka Hee chứ? Bà dù sao cũng là mẹ Ka Hee mà?

Cô nhận lấy đĩa xoài, ngoan ngoãn ăn một chút, cũng lễ phép nói "Cháu cảm ơn".

Chỉ nhiều đây thôi cũng đã khiến bà Kim cảm thấy lảng lảng, trong lòng bà đã thầm nhủ dù thế nào cũng phải rước Ka Hee về nhà mới thôi.

Eun Ri này giờ chưa nói câu nào, cô nàng bày ra vẻ mặt vô cùng tội lỗi nép sau lưng Young Min, sau đó liền bị Ka Hee gọi đến.

Tất nhiên Eun Ri cảm thấy rất tội lỗi, nếu cô không đi mua đồ liền có thể ở bên cạnh bảo vệ Ka Hee rồi.

- Ngốc! Người ta là nhắm đến tớ, chẳng may cậu đi cùng tớ, không những không thể bảo vệ tớ mà còn bị vạ lây thì sao? Hơn nữa, nếu cậu xảy ra chuyện anh Young Min hẳn rất đau lòng đấy!

- Kệ hẳn, liên quan gì đến tớ chứ? - Eun Ri bĩu môi. Cô nàng chẳng thể nào tin được hai chữ "xót xa" của Young Min.

Nhưng mà Ka Hee bị như vậy, cũng có người xót xa đến từng mảnh ruột ấy chứ...

Vừa nghĩ Eun Ri vừa đảo mắt qua chàng trai rảnh rỗi đang ngồi ở góc phòng một cái. Cô nàng thờ dài, thật không hiểu nổi, chừng nào thì hai người họ mới yêu nhau đây?

Ka Hee cười nguy hiểm - thật ra cười như vậy cho ngẫu một chút thôi, chứ cô cũng chẳng có mưu sâu kế hiểm gì cho cam.

- Ngoài trừ mẹ cậu ra thì anh Jun Seok có vẻ lo lắng nhất đấy - Eun Ri nói tiếp - Cậu bị vùi dưới tuyết, chính anh ấy tìm thấy cậu. Hơn nữa vì bói tuyết tìm cậu nên đầu ngón tay anh ấy chảy máu hết cả - "Trông anh ấy cứ như đang lo cho người tình ấy". Eun Ri nhủ thầm trong lòng - Là anh ấy khuyên mẹ cậu về nghỉ ngơi, cũng là người chăm sóc cậu nhiều nhất.

Ka Hee gật đầu, trong lòng rất cảm động: - Ủ, tớ sẽ cảm ơn anh ấy.

- Nhưng mà anh ấy làm vậy đâu phải vì muốn cậu cảm ơn - Eun Ri nắm chặt hai tay của Ka Hee, cô nàng nhìn thẳng vào đôi mắt Ka Hee - Anh ấy đang lo cho cậu, muốn bảo vệ cậu, còn không phải là vì anh ấy có tình cảm với cậu sao?

- Sao vậy anh? - Hai tay Jun Seok rút túi quần, bước chân đang theo sau Im Jin đi trên hành lang cũng theo người đi trước mà dừng lại.

Im Jin một tay cầm điều thuốc, tay còn lại móc túi quần lấy ra một điều thuốc khác chưa châm lửa, đưa ra trước mặt Jun Seok tỏ vẻ "Chú có hút thuốc không?"

- Thôi, em không hút đâu - Jun Seok tiêu sái từ chối. Hồi trước tuy chưa đến tuổi nhưng cậu đã uống rượu, may là uống ở nhà. Bây giờ còn hút thuốc trên sân thượng lộ liễu thế này, chỉ sợ sau này có nhiều scandal vớ vẩn nữa.

- Ngoan - Im Jin gật đầu hài lòng. Anh tựa lưng lên lan can, bày ra bộ mặt bất cần đời - Chú định tính sao với con bé Ra Yeon đó?

Jun Seok bình tĩnh nhìn vào gương mặt an tĩnh của Im Jin. Tuy gương mặt cà lơ phất phơ như vậy, nhưng trong ánh mắt có thể thấy vài tia giận dữ.

Quả nhiên, Im Jin rất thương em gái.

- Ka Hee muốn bỏ qua, em cũng không muốn truy cứu! - Jun Seok nhún vai.

- Con bé biết chuyện à? - Im Jin ngạc nhiên hỏi.

- Em có cảm giác như thế - Jun Seok nói tiếp - Nói chung thì cứ bỏ qua, dù sao gia đình họ Lee cũng chưa chắc đã không truy cứu!

Im Jin nghe rồi gật đầu một cái. Jun Seok còn tưởng anh sẽ nói gì, không ngờ anh hút xong điều thuốc rồi ném vào thùng rác, sau đó đi xuống cầu thang đã thể còn tỏ vẻ rất khinh người.

Jun Seok nhìn anh đi khuất, trong lòng hơi khinh bỉ một chút.

Thật nhảm chán.

"Chát!"

Một tiếng động chanh chua vang lên. Có một bàn tay vẫn đang dùng trên không trung, còn có một bên má đang đỏ bừng.

Yoo Na Yeon tức giận nhìn em gái của mình.

- Park Ra Yeon! Sao em có thể làm hại đến tiểu thư nhà họ Baek hả? Em đang suy nghĩ cái gì vậy!?

Ra Yeon bị chị mình tát, không rõ vì lý do gì mà vẫn lặng thinh. Cô nàng thậm chí còn không đưa mắt nhìn Na Yeon, và đương nhiên điều đó khiến Na Yeon cực kỳ bức mình.

- Ra Yeon! - Cô hét lên, cơ hồ như muốn giết chết cô em gái của mình. Con bé không biết nếu dám động vào "cục cưng ngàn vàng" của nhà họ Baek thì cái giá phải trả sẽ lớn như thế nào! Không chỉ một mình con bé chịu trách nhiệm mà cả gia đình và công ty đều sẽ bị liên lụy!

Trong hai ngày qua cổ phiếu liên tục rớt giá, hơn nữa các cổ đông trong công ty lại tự nguyện bán cho nhà thu mua cổ phần của mình không chút do dự. Không nói cũng biết là nhà họ Lee làm. Còn chưa kể đến trường hợp xấu nhất, là do tập đoàn nhà họ Baek nhúng tay vào.

Ra Yeon ngược lên nhìn Na Yeon, trong ánh mắt chứa đầy khinh miệt.

- Làm sao? Chị sợ rồi à?

- Cái gì? - Một câu này khiến cô muốn tát đũa em gái của mình thêm một cái.

- Chị tốt đẹp hơn tôi chắc? Chị đang lo cho ai vậy? Còn không phải chị lo cho chị hay sao!/? - Na Yeon gào lên. Cô không chịu được cô chị cùng mẹ khác cha giả nhân giả nghĩa này - Chị nghĩ chị là ai mà có quyền lên tiếng trong cái nhà này hả!/?

- Tao là chị của mày! - Na Yeon nói cứng, dùng hai tay đẩy vai Ra Yeon lùi về phía sau.

- Tôi làm gì có chị gái!/? Nhất là một người chị rác rưởi như chị! - Ra Yeon nói rồi hất tay cô chị của mình ra khỏi bờ vai - Kê giả nhân nghĩa như chị không có tư cách đứng đây dạy đời tôi đâu! Tôi không cần chị, từ giờ biến đi cho khuất mắt tôi!

Ra Yeon nói rồi đập cửa đi thẳng, bỏ mặc Na Yeon đang đứng bất động bên trong.

Hôm qua Sami viết xong rồi nhưng mất wifi nên không lưu được, cũng không đăng được.

Sáng nay tức tốc viết lại đăng cho mọi người.

Xin lỗi ạ *cúi đầu*.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Dựa vào vai anh (2)

Một tuần sau đó, Ka Hee được xuất viện.

Cô cảm thấy rất vui khi được rời khỏi căn phòng bệnh VIP nhàm chán đó, Ka Hee thầm cảm thán. Lại cảm thán thêm một câu, Noel năm nay cô chôn chân tại bệnh viện không được đi chơi, quả là đáng tiếc...

Nhưng tuy vậy thì cô vẫn vui. Dù sao hai ngày nữa là sinh nhật cô rồi - ngày 31 tháng 12. Cũng trùng với ngày Tết Dương lịch ở Hàn Quốc.

"Đêm hôm ấy nhất định sẽ rất vui đây. Mình sẽ tổ chức tiệc sinh nhật, sau đó cùng anh Jun Seok đi ngắm pháo hoa..."

Đúng lúc chiếc xe hơi đi ngang qua đoạn đường lần trước hai người từng ngắm pháo hoa, Ka Hee theo phản xạ ló đầu ra ngoài.

"Hôm nọ ngắm pháo hoa cũng là ở đây ngắm nhì..." Cô mỉm cười. Nhưng Ka Hee không để ý đến, chiếc kẹp mái đột nhiên bung ra, sau đó rớt ra khỏi cửa sổ xe. Cô thậm chí còn không may mắn biết đến điều đó, rất vô tư nói chuyện với Eun Ri ngồi cạnh.

Sau khi về đến nhà, Ka Hee liền thả mình xuống tấm nệm êm ái. Giường ở nhà đúng là tốt hơn giường ở phòng bệnh. Không hiểu sao cô lại có cảm giác

như mình vừa mới trở về từ cõi chết vậy (?)

Lần qua lần lại để cảm nhận được mình thật sự đang sống, Ka Hee thầm thấy Myung Rin thật tội nghiệp vì cô nàng vẫn còn ở trong cái phòng bệnh nằm chán đó.

"Còn không phải vì anh ấy có tình cảm với cậu sao?"

[...]

Tiếng Eun Ri văng vẳng bên tai, Ka Hee giật mình nhìn cửa phòng.

Không có ai trong phòng ngoại trừ mình hết, Ka Hee đắm chiêu. Nhưng hình như có giọng nói đâu đây.

"Trên đây này".

Nghe ai đó gọi từ phía sau lưng, Ka Hee quay phắt đầu lại. Cô bắt gặp hai Ka Hee nhỏ nhỏ đang ngồi trên đầu giường, một Ka Hee mặc đồ trắng mang cánh trắng, Ka Hee còn lại mặc đồ đen mang cánh đen.

Cô khẽ méo mặt.

"Tự giới thiệu nhé, tôi là thiên thần, còn đây là ác quỷ" - Ka Hee mang bộ cánh trắng giới thiệu. Cô nhìn qua Ka Hee mang bộ cánh đen đang đứng khoanh tay trước ngực, điệu bộ cực kì bức mình.

"Chúng tôi thấy cậu đang phân vân về vài chuyện, nên theo lời chỉ dạy của Thần Eros (*), chúng tôi đến đây để giúp cậu" Ka Hee ác quỷ nói.

(*) Theo thần thoại Hy Lạp, Eros là vị thần tình yêu. Thần Eros luôn mang bên mình một cây cung và những mũi tên ái tình. Khi Eros bắn mũi tên vàng vào ai thì người đó ngay lập tức sẽ yêu người khác giới đầu tiên gặp được nếu không phải là người có quan hệ huyết thống hay họ hàng. Còn khi Eros bắn mũi tên đồng sẽ khiến một người ghét cay ghét đắng người khác phái đầu tiên gặp được.

Cô nghe đến đây thì tự tát vào mặt mình một cái.

"Ka Hee, cậu không thể phủ nhận rằng anh Jun Seok rất thích cậu" - Thiên thần nói - "Bởi vì thần Eros đã bắn mũi tên ái tình cho anh ấy rồi, cho nên anh ấy nhất định rất thích cậu!"

"Nhảm nhí!" - Ka Hee ác quỷ bĩu môi - "Toàn lũ ảo tưởng!"

"Cậu quên thần Eros đã sai chúng ta làm gì sao? Đó chính là đánh thức tình yêu bên trong cô gái này" Thiên thần mỉm cười, sau đó quay sang nói với cô "Baek Ka Hee, cậu có biết rằng anh Jun Seok lúc nào cũng lo lắng và chiều chuộng cậu hay không?"

"Việc lo lắng và chiều chuộng không mang nghĩa rằng anh ta thích Ka Hee. Có khi Jun Seok lại coi cậu như em gái thôi. Khéo ngày mai anh ta lại đòi hủy hôn ấy chứ?" Ác quỷ nhếch môi một cái lộ vẻ khinh bỉ.

"Làm sao lại có chuyện đó được? Cậu nghĩ thử xem, anh Jun Seok từng ôm Ka Hee, ghen khi Ka Hee thân mật với người khác, trong đêm pháo hoa đi cùng cô ấy, cổ tình thân mật với cô gái khác chọc cô ấy ghen. Nhưng kể cả vậy thì Jun Seok vẫn đòi khiêu vũ với Ka Hee, lúc cô ấy say còn hôn trán cô ấy. Chưa kể đến Jun Seok cũng từng hứa hẹn đủ điều với Ka Hee nữa. Không thích là không thích chỗ nào?"

"Cậu ngốc thật hay giả vờ ngốc vậy? Anh ấy luôn bên cậu ta vì thấy cậu ta cô đơn quá thôi. Chỉ vì tâm trạng anh ấy không tốt mà cậu bảo anh ấy ghen với Im Jin? Nếu như Jun Seok thật lòng thích Ka Hee thì cũng đã không bỏ đi nói chuyện với người khác, hơn nữa anh ấy nà không phát hiện ra Ka Hee đứng sau thì có lẽ đã sớm nhận lời tỏ tình của người đó rồi! Hơn nữa đúng là say, vậy thì cậu làm sao biết được Jun Seok có hôn trán Ka Hee hay không? Cô ấy còn ngêch mặt ra kia kìa!" Ka Hee ác quỷ cũng không vừa, từng lời lẽ đưa ra đều khá thuyết phục.

"Còn nữa, Ka Hee, nếu không phải cậu thích anh ta thì đừng ảo tưởng rồi đổ mặt từa lưả nữa. Trông bánh bèo chết đi được" Ka Hee ác quỷ thờ dãi "Khéo thần Eros lại bắn nhầm mũi tên đồng".

Nhất thời Ka Hee trở nên mù mờ. Cô thấy bản thân mình dạo này đúng là có hay suy diễn lung tung rồi tự cười vu vơ...

Hơn nữa, đều là nghĩ những chuyện có liên quan đến Jun Seok.

"Chúng ta cũng gần hết thời gian ở hạ giới rồi đó" - Ác quỷ cười - "Xem ra cậu vẫn chưa nghĩ thông suốt".

"Tiếc quá, chuyện tình của hai người rất đẹp mà" - Thiên thần xụ mặt buồn bã - "Nhưng không sao, chỉ cần cậu luôn lắng nghe trái tim mình, cậu sẽ biết được câu trả lời thôi!"

- Câu trả lời của cái gì? - Cô tròn mắt hỏi. Hai Ka Hee kia cũng dần biến mất

...

"Câu trả lời của việc, người cậu thật sự thích là ai" - Thiên thần mỉm cười dịu dàng - "Nhanh tìm câu trả lời đi, "thời gian" của cậu chẳng còn nhiều nữa

rồi!"

"Bọn tôi sẽ sớm quay lại"

Sau câu nói của ác quỷ, hai người bọn họ cùng biến mất.

[...]

Cùng lúc đó, Ka Hee cũng tỉnh dậy sau khi đã ngủ đến bốn tiếng đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Dựa vào vai anh (3)

- Cậu mộng du à? - Eun Ri thấy cô đột ngột tỉnh dậy, liền cầm chiếc điện thoại đến cạnh, hỏi cô.

- Eh... Không phải - Ka Hee vội nhìn lên đầu giường. Sau khi thấy đầu giường chẳng có ai thì cô liền xua tay - Hoặc có lẽ là vậy thật...

- Không sao, đi rửa mặt đi. Chút nữa ta đi đo đồ Hanbok (*) - Eun Ri vội trấn an rồi đẩy Ka Hee vào nhà tắm. Đến khi cô bận thật sự đã khuất bóng, Eun Ri mới mở chiếc điện thoại lên.

Hồi nãy Ka Hee tự nhiên ngồi dậy, mắt không mở mà cứ chăm chăm vào đầu giường, đã thế sau đó còn tát mặt mình một cái... đều bị cô quay lại hết.

(*) Hanbok hay Chosŏn-ot là trang phục truyền thống của Hàn Quốc và Triều Tiên. Bộ trang phục này có màu sắc sắc sỡ rất đặc trưng, các đường kẻ đơn giản và không có túi

[...]

Hoặc là anh Jun Seok thích mình, hoặc là mình thích anh Jun Seok và ảo tưởng về tình cảm anh ấy dành cho mình, hoặc là cả hai.

Hoặc tất cả đều là ảo mộng do mình bày ra.

Trong bốn cái "hoặc" trên, cái nào cũng quá là mơ hồ đối với Ka Hee.

Ka Hee không hiểu, từ sau khi anh ngày ngày đến thăm cô ở bệnh viện, cô bị mắc những hội chứng rất kì lạ.

Nếu anh đến không đúng giờ, cô sẽ lo lắng.

Nếu anh không đến, cô sẽ thất vọng.

Lúc anh đến, cô nhất định sẽ cố tìm đề tài nói chuyện, mặc dù bản thân cô rất kém giao tiếp.

Lúc anh chuẩn bị rời khỏi, cô sẽ tìm cơ kéo anh ở lại thêm ít phút.

Lúc anh đã đi, cô lại nằm nghĩ đến anh rồi che miệng cười.

Đặc biệt lúc anh dịu dàng, chăm sóc cho cô, mặt cô sẽ nóng lên dần, rồi chân tay bủn rủn, đến tim cũng đập nhanh hơn bình thường.

Cô nhớ rất rõ cảm giác lúc anh kéo lên từ lớp tuyết dày, được anh ôm vào lòng đưa đến bệnh viện. Sự bình yên và ấm áp ấy khiến cô say đắm...

Cô nhớ lại toàn bộ cảm xúc lúc cô ở cạnh anh. Vui vẻ có, thoải mái có, ngại ngùng có, vừa ấm áp vừa yên bình... - tất cả cảm xúc ấy như trộn lẫn vào nhau, kết lại thành một tổ rối rắm nằm trong trái tim bé bỏng của cô.

Thiên thần nói đúng, cô không còn nhiều thời gian nữa rồi...

Vì vậy đây có thể coi là cảm giác của một cô gái mới lớn khi đứng trước mặt người cô thích hay không?

Có lẽ mình nên hỏi lời khuyên của những người từng trải... Như anh Young Min...

Nhưng mà anh Young Min, lúc nào cũng đi cạnh anh Jun Seok...

Nghĩ đến đó, mặt Ka Hee đỏ lên. Cô lấy khăn ướt lau lau.

Mặt mình, sao lại nóng như thế này...?

[...]

- Nè đứng lại coi!!!

Eun Ri bị Young Min giật mất hộp dầu tây trên tay liền chạy đuổi theo cậu chàng.

Ka Hee thờ dài nhìn cặp tình nhân đang chạy lòng vòng trước mặt mình rồi đi xa hẳn; sau đó lại nhìn qua chàng trai mặt lạnh đang đi cạnh mình từ nãy đến giờ.

Cô không giấu được tiếng thờ dài nãy nê của bản thân..

Có lẽ bình thường, Jun Seok sẽ bắt chuyện còn Ka Hee sẽ trả lời, sau đó anh lại hỏi cô lại trả lời. Hoặc hai người bọn họ sẽ im lặng, nhưng không khi không có phần nào ngọt ngào bức bối như thế này.

Nhưng mà bây giờ, anh không có chuyện để hỏi, cô cũng không biết nói gì, hơn nữa không khí bây giờ thật sự rất bức bối.

Gương mặt anh bây phần an tĩnh ba phần kiêu ngạo, nhìn thật sự chẳng giống như đang quan tâm đến không khí bức bối này. Nhưng cô thì khác, trong lòng giống như đang cháy thành than mất rồi.

- Em mời chân. Chúng ta nghỉ một lúc nhé? - Ka Hee phá vỡ sự yên tĩnh, sau đó cô quay lưng chạy đến một chiếc ghế đá bên cạnh máy bán nước tự động ở ven đường ngồi xuống. Cô hướng ánh mắt về phía anh rồi đập tay xuống chỗ ngồi bên cạnh, ý bảo "anh cũng mau đến đây ngồi với em đi".

Thật ra cô chẳng mời chân gì cho cam, nhưng mà thật sự, ừm, cô có hơi ngại, nhưng mà cô muốn ở cạnh anh lâu hơn một chút. Ai ngờ anh cũng không nói gì, trực tiếp bước đến ngồi cạnh cô.

Nhưng mà điều này quả thật làm cô hối hận ngay sau đó, vì không khí ngày càng gượng gạo hơn nữa.

Quả nhiên, lời ác quỷ nói rất đúng: Baek Ka Hee cô thật ra rất bảnh bèo.

- Em hết mời chân rồi! Chúng ta về thôi! - Không do dự, Ka Hee đứng phắt dậy.

- Nhưng anh mời.

Một câu này lại khiến cho Ka Hee phải tự động ngồi xuống.

- Trời về đêm nóng quá anh nhỉ!?

- Nhiệt độ là 27oC. Nếu em thấy nóng có thể cởi áo khoác - Jun Seok đều đều trả lời.

Thật sự... Ka Hee hết chuyện để nói rồi... Nhưng mà anh cũng quá đáng, thật ra không cần phải bóc mẽ cô như vậy mà!!!

Jun Seok thu vào tầm mắt những hành động từ nãy đến giờ của cô và giấu đi nụ cười tủm tỉm.

(Vâng, về khoản này thì anh rất biết lợi dụng cơ hội để ở cạnh cô =_= Bây giờ Sami sẽ gọi Jun Seok là anh Kim cơ hội ^^")

Không gian im ắng, hai người im lặng nghe tiếng côn trùng kêu.

- Anh Jun Seok có muốn nghe em kể về hồi còn ở Việt Nam không?

****

Không rõ sau đó hai người họ đã nói gì với nhau, nhưng một bên nói một bên im lặng nghe.

Cũng không biết sự tình thế nào, cuối cùng Ka Hee lại bật khóc ngay trước mặt Jun Seok.

Nhưng nếu như hôm ấy cô không khóc, có lẽ cô mãi mãi chẳng thể biết được niềm tin của cô đối với anh lớn như thế nào.

Chỉ là đêm hôm đó, cô khóc ướt hết một bờ vai áo của anh, hại anh phải cuộc bộ công cô về nhà trong tình trạng cô đang ngủ mê mết sau khi nức nở cả tiếng đồng hồ.

Chương 51: Em cần anh (1)

Con gái vốn dĩ là sinh vật rất yếu đuối. Trên thực tế, chẳng có cô gái nào bẩm sinh đã mạnh mẽ.

Nhìn cánh tay chẳng chít những vết sẹo cũ lẫn sẹo mới, Ka Hee thâm thở dài, sau đó bôi thuốc lên cho chúng.

Hồi còn ở Việt Nam cô bị bắt nạt rất nhiều lần, đánh đập cũng rất nhiều lần. Vì cô tài giỏi nhưng không biết ăn nói, cũng không hòa đồng, hầu hết các bạn trong lớp đều rất ghét cô.

Những ngày tháng đó, ngoại trừ Eun Ri và những đứa nhóc ở chỗ học bơi, cô hoàn toàn không thể nói chuyện với bất cứ ai.

Hôm qua cô đã ăn nhầm phải gì đó, bỗng dưng yên lành lại mang chuyện mình từng bị cô lập ra nói với với Jun Seok... Kết quả là ầm ức dồn nén lâu trong lòng không kìm được bộc phát, cuối cùng lại khóc trước mặt anh.

Thật - Đáng - Xấu - Hở!!!

Tuy vậy nhưng cuối cùng Ka Hee đã phát hiện ra, Jun Seok trong lòng cô chiếm giữ một vị trí rất quan trọng.

Còn quá sớm để biết rằng đó là loại vị trí gì, nhưng cô biết, anh chính là người mà cô tình nguyện ở bên cạnh cho đến suốt cuộc đời.

Là người mà bất kì ai cũng không thể thay thế.

Đời này không có anh chính là thiếu sót lớn nhất của em.

Vì là anh, không vì ai khác.

****

Hôm nay là sinh nhật cô. Mẹ cô tự tay làm canh rong biển (*) cho cô vào bữa sáng.

(*) Miyeok guk (cũng đánh vần guk miyeok) là một món canh rong biển của người Triều Tiên. Miyeok nghĩa là thứ rong biển ; còn guk nghĩa là "canh".

Miyeok guk hay được nấu để bồi dưỡng cho phụ nữ sau khi sinh vì rong biển miyeok chứa một hàm lượng canxi và iốt cao, chất dinh dưỡng rất quan trọng cho điều dưỡng bà mẹ mới sinh. Nhiều phụ nữ còn ăn canh rong biển cả trong giai đoạn mang thai. Cũng vì lý do này, canh miyeok guk còn hay được ăn trong dịp sinh nhật, như một lời nhắc nhở về thực phẩm đầu tiên mà người mẹ đã ăn và chuyển cho trẻ sơ sinh thông qua sữa của mình, do đó mang lại vận may cho phần còn lại của năm.

Vì lý do ngại, nên hôm nay Ka Hee đổi chỗ sang ngồi cạnh Jun Seok. Có điều trong suốt bữa ăn Jun Seok cứ nhìn cô mãi, như kiểu xem cô có xảy ra chuyện gì hah không. Có vẻ sau vụ tối hôm qua anh rất lo, vì cô rất ít khi khóc.

Hoặc cũng có thể là do quảng nết thâm và sung mọng của cô. Biết sao được, cô không biết cách làm giảm quảng thâm.

Nhưng dù thế nào thì Ka Hee vẫn ngại khi bị anh nhìn. Chẳng bù cho Eun Ri thấy anh nhìn cô suốt, còn tưởng hai người có chuyện "mò ám".

Nghe người ta nói vào 12 giờ đêm nay sẽ bắn pháo hoa, Ka Hee, Eun Ri và các vị phụ huynh đi mua chút đồ về nấu. Ba người con trai ở nhà dọn dẹp đồ đạc các thứ.

Vì các sinh nhật cứ sát nhau, lần này cũng có mua bánh kem cho Ka Hee nhưng là loại bánh xốp, ít kem, ăn mà không ngán. Các món trong nhà rất ngon, tất cả đều được làm và trang trí rất công phu. Món tráng miệng là Socola Brownies ăn cùng với sữa.

Đương nhiên không thể thiếu những món quà và những lời chúc tốt đẹp nhất. Chỉ là lúc Jun Seok định mang quà lên, anh còn chưa kịp đứng dậy, Eun Ri đã tinh ranh nói.

- Anh Jun Seok thử nhảy một bài để tặng Ka Hee xem?

Đồng loạt mọi người nhìn về phía Jun Seok. Anh vội giấu hộp quà nhỏ trên tay đi.

- Cũng đúng. Từ lúc Ka Hee đến đây tao chưa thấy mày nhảy lần nào - Young Min vừa ăn bánh Brownies vừa nói, liền bị Jun Seok quắc mắt thì im re.

- Phải đó con trai. Mẹ cũng muốn nhìn con nhảy - Bà Kim vui vẻ tiếp lời. Đồng loạt mọi người trong nhà đều hô vang "Nhảy đi! Nhảy đi!"

Thật ra không phải Jun Seok không muốn nhảy, anh chỉ hơi ngại trước Ka Hee. Nhưng thấy cô cũng gật đầu vui vẻ, Jun Seok cũng không dám từ chối.

- Vậy anh Jun Seok biết bài của tiền bối Kim Samuel (*) không?

(*) Nghệ sĩ trẻ tuổi người Hàn Quốc, sinh vào ngày 17/1/2002, sau ba lần debut hụt thì chính thức ra mắt với mini album solo Sixteen với bài hát chủ đề cùng tên vào ngày 2/8/2017. Bài hát mang giai điệu tươi sáng phù hợp với độ tuổi của Kim Samuel đã gây được ấn tượng với nhiều người. Samuel hiện đang là idol trẻ tuổi đầy tiềm năng bậc nhất Kpop.

Bonus thêm: anh này là chồng Sami há há há □□□

Và tiếng nhạc nổi lên... [Mọi người nhớ bật cái video ở đầu chap lên nha, trước cái tên của chap ấy. Vừa nghe vừa đọc truyện nha~]

Này cô gái, tên em là gì vậy?

"Là Baek Ka Hee".

Sau đó, Ka Hee liền chìm vào những bước nhảy tuyệt đẹp của Jun Seok.

Tớ rất muốn hiểu thêm về cậu

Tớ đã lỡ để ý cậu rồi

Chúng ta hãy cùng nói chuyện nhé?

À nhân tiện, tên tớ là...

Mặc dù không có người nhảy cùng, tuy vậy từng bước nhảy của Jun Seok rất tươi sáng, phù hợp với lời bài hát. Khả năng nhảy của anh cũng rất điêu luyện.

Ka Hee vừa xem vừa ngây ngẩn.

Hình như tớ đã gặp cậu ở chỗ nào rồi đó...

Ồ, nhưng đó là ở đâu nhỉ?

Cậu xem, hoa kia cũng phải nhường cậu một bước kìa

Còn cậu không thể chỉ nhìn mình tớ thôi sao?

Có chứ.

Đương nhiên cô có thể chỉ nhìn mình anh rồi.

Vì trong trái tim cô, anh là ưu tiên, cũng là duy nhất.

***

Mấy bạn tự coi MV ở trên rồi tự hiểu đi nhé.

Hôm nay đăng liền ba chap Sami đuối quá.

Oáp Còn khoảng mười chap nữa là hết phần một rồi á, Sami sẽ cố viết nhanh nhất có thể...

Còn bây giờ Sami đi ngủ đây *tắt đèn*.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Em cần anh (2)

Sau khi bữa tiệc mừng sinh nhật Ka Hee kết thúc, mọi người trong nhà cùng nhau đi đến vùng ngoại ô. Ở đó có một vùng đồi rất cao, thoải mái ngắm cảnh, là nơi rất lý tưởng để xem pháo hoa.

Eun Ri vừa leo lên đồi vừa thở hồng hộc, Young Min thấy hơi xót, an ủi cô rằng sắp đến nơi, cố gắng kéo cô lên.

Jun Seok dịu dàng đưa cho Ka Hee một chai nước suối.

- Em uống cho đỡ khát.

- Dạ - Cô đáp, không thèm nhìn mặt anh, cầm lấy chai nước đi tiếp.

"Thật khó hiểu!" Jun Seok nghiêng đầu, không hiểu thái độ của cô là có ý gì.

Trèo lên được một đoạn nữa, Im Jin lên đến đỉnh đồi đầu tiên. Anh đỡ mẹ mình, cùng với bà Kim leo lên đến nơi.

Lần lượt đến nơi là bà Lim và bà Han, theo sau là Eun Ri và Ka Hee, Jun Seok và Young Min lên sau cùng.

Ka Hee bỏ balo xuống dưới một gốc cây sạch sẽ ở gần đó. Jun Seok như vô tình như cố ý, anh cũng đặt chiếc balo bên cạnh balo của cô. Anh lên tiếng đầy bức bối.

- Ka Hee, anh đã làm gì sai sao? Sao em cứ tránh mặt anh vậy?

Quả thực là như vậy. Từ sau khi cô mơ giấc mơ kia, không hiểu tại sao lại giữ khoảng cách với Jun Seok. Còn anh thì vốn không ưa lằng nhằng, đối với thái độ khó hiểu của cô lại càng khó chịu.

- Không ạ, chẳng qua em có chuyện cần suy nghĩ - Ka Hee né tránh ánh mắt anh - Thật sự không có chuyện gì đâu.

Nói rồi không để anh kịp đáp, cô đứng dậy đi giúp mọi người xếp thức ăn đêm.

Anh nhìn cô đi xa, không biết suy nghĩ cái gì, dấn mạnh vào thân cây một cái.

[...]

- Mấy cái đĩa này! Làm nhanh nhanh chút, còn gần hai mươi phút nữa là hết năm rồi! Mau xếp pháo ra rồi còn châm lửa đốt! - Bà Lim cuống quýt hối thúc con cháu mình trong khi bà chẳng động tay vào việc gì cả.

Chỉ tội cho ba anh chàng, này giờ luống cuống vẫn chưa xếp pháo ra nữa.

- Mẹ à, bắn pháo hoa như thế này là bất hợp pháp - Eun Ri thở dài nhìn mẹ mình.

- Không sao, ở Seoul cũng có bắn, mình ở ngoại ô mà, sợ gì - Bà Han vừa cười vừa bày những đồ ăn nhẹ lên chiếc thảm.

Jun Seok xếp pháo xong, anh cùng mọi người bày biện đồ ăn một lát. Sau khi tất cả đều xong xuôi, anh đến chỗ Ka Hee kéo cô đi với mình.

- Anh làm gì vậy? Buông em ra! - Ka Hee bị anh kéo đi, vừa xấu hổ vừa bức bối gất lên.

Jun Seok không quan tâm cô nói, anh kéo cô ra sau một cây đại thụ to. Thân cây bành trướng, đủ để che khuất hai người bọn họ.

Jun Seok thả lỏng tay cô ra, thở hắt một cái.

- Anh muốn tặng quà sinh nhật cho em.

- Hồi này anh nhảy tặng em rồi còn gì? - Ka Hee nhú mày, tìm đập thành thịch liên hồi.

- Cái đó... không thể gọi là quà được! - Vừa nói Jun Seok vừa lấy trong túi áo ra một hộp quà màu xanh dương nhỏ bằng nửa bàn tay cô - Tặng em!

Vâng, hai từ, rất ngắn gọn, súc tích. Sami đảm bảo, nếu anh dám nói câu đó với tờ câu này (bằng cái thái độ cao ngạo đó) mà không phải Ka Hee, tờ đã cho Jun Seok ăn hân vài cái bạt tai (vì anh đang vênh váo kinh khủng).

Còn vênh váo về cái gì... quà thực bà tác giả này cũng không rõ...

- Gì vậy ạ? - Ka Hee nhận lấy, trong lúc thấy được món quà nằm bên trong, đôi lông mày xinh đẹp của cô hơi dãn ra.

Là một chiếc kẹp tóc có hình chữ "H" rất tinh xảo.

Trên chiếc kẹp này là hàng trăm viên đá phát sáng với kích cỡ cực nhỏ, đủ để biết được người làm ra nó khéo léo đến mức nào.

Không phải dạo này anh đi sớm về khuya, chính là vì học làm cái này tặng cho cô chứ?

Ka Hee bỗng chốc rất cảm động. Một phần vì chiếc kẹp này quá lấp lánh, mà cô thì rất thích những thứ lấp lánh; một phần vì người làm ra nó là anh.

Bà Baek ở ngoài gọi réo tên cô, bảo sắp đến giờ bắn pháo hoa, Ka Hee quả thực không nghe thấy, giống như bị chiếc kẹp này hút hồn.

- Thích không?

Mà Jun Seok thấy cô ngây người, trong phút chốc khoe môi anh cong lên.

- Thích ă! - Ka Hee đáp, nhưng thầm nuốt một câu vào bụng "Thích cái kẹp tóc chứ không thích anh!"

Nhanh tay lấy chiếc kẹp ra khỏi hộp quag, cô đưa nó ra trước mặt anh.

- Anh, kẹp tóc cho em đi!

- Hả? - Jun Seok tròn mắt nhìn cô.

- Kẹp tóc cho vị hôn thê của anh, có ai lại sững người như anh không chứ? - Ka Hee bật cười.

- Trời ạ - Jun Seok cũng buồn cười đưa mắt nhìn ra chỗ khác, sau đó lại nhanh chóng di chuyển tầm mắt lên gương mặt cô, tay anh nhận lấy chiếc kẹp - Có ai lại nhõng nhẽo như em không?

Có chứ, những cô gái đang yêu, ai cũng vậy cả...

Khoảnh khắc bàn tay gầy gầy của anh ấn chiếc kẹp xuống tóc cô, cũng là lúc pháo hoa được đốt lên trong tiếng hò reo của mọi người.

Ngon pháo đầu tiên bay lên màu đỏ rực, đẹp như mộng.

Anh đưa mắt nhìn lên bầu trời, khẽ nở một nụ cười.

Trái tim cô lại không ngừng rung lên từng hồi.

Cuối cùng, cô cũng biết đáp án rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nỗi buồn không lí do

Ka Hee tỉnh dậy khá muộn vào sáng sớm ngày đầu năm mới.

Cô mở mắt. Ngồi dậy, nở một nụ cười.

Ánh nắng ban mai đầu tiên len qua khung cửa sổ chiếu sáng cả căn phòng. Không biết làm sao, Ka Hee thầm cảm thấy, căn phòng của cô trở nên thơ mộng hơn hẳn.

Đầu năm mới đón ánh nắng với một nụ cười, điều này cô vẫn thường hay làm mà.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân, Ka Hee nhẹ nhàng tách cửa bước ra khỏi phòng, tránh làm kinh động đến Eun Ri đang say giấc ở bên trong.

Cùng một lúc, Jun Seok cũng bước từ trong phòng bước ra.

- Chào buổi sáng! - Ka Hee lên tiếng chào hỏi trước, kèm theo một nụ cười, sau đó cô không nhanh không chậm đi ngang qua anh ra khỏi nhà.

Anh ở bên trong thăm ớn lạnh. Không phải bình thường đều là anh chào hỏi cô sao, hôm nay trời đổi gió rồi chắc!? Không không, anh chỉ mong không có bão.

Nói thì nói vậy, nhưng ai cũng có thể nhìn thấy nụ cười trên khoe môi anh. Mà nguyên nhân chắc là do chiếc kẹp tóc hình chữ H đang nằm gọn trên mái tóc Ka Hee đấy mà...

Không còn gì hạnh phúc hơn thế.

Quay trở lại với Ka Hee. Cô ra ngoài cổng nhà và mở hòm thư được gắn trên bức tường gạch cũ kĩ. Cô lấy trong hòm ra một hộp quà to, cùng một cái phong thư màu đỏ, sau đó cô đi vào nhà.

Đây chắc chắn là quà sinh nhật mà bố cô đã gửi đến.

Để tránh làm ồn ào đến Eun Ri đang ngủ trong phòng cô, Ka Hee vào phòng Eun Ri mở quà.

Ngồi trên giường, hai bàn tay nhỏ nhắn mở nắp hộp quà, đôi mắt mở to khi thấy đó là một bộ váy màu đỏ.

Ka Hee từ trước đến giờ không thích mặc váy, cô mặc kệ món quà, sau đó mở bức thư ra đọc.

Khi ánh mắt cô đã di chuyển đến chữ cuối cùng của dòng cuối trong bức thư, tiếng chuông di động cũng vừa vãn vang lên.

Số điện thoại là từ bố cô gọi tới. Ka Hee không do dự ấn nút nghe.

- Vâng! Con nhận được quà rồi bố ạ!

-... - Đầu dây bên kia nói gì đó rất vui vẻ. Bên này Ka Hee trề môi.

- Bố thừa biết con ghét mặc váy mà!

-... - Bên kia đang nói rất vui vẻ, sau đó lại nghiêm giọng. Ka Hee thấy ông nghiêm túc, cũng không cười nữa.

- Chuyện gì vậy ạ?

-...

- Vâng... Con biết rồi - Cô cúi đầu xuống - Con sẽ cố gắng thu xếp. Vâng... gấp bố sau nhé... Dạ... Năm mới vui vẻ!

Giọng trầm trầm của Ka Hee dứt hẳn, cô cúp điện thoại, thờ dãi rồi nằm phịch xuống giường.

Rất cuộc thì chuyện cô không mong nhất cuối cùng cũng đến rồi.

Vậy là mình chỉ còn thời gian ba tháng thôi...

Mười tám ngày nữa, đến sinh nhật của Jun Seok... Ngày mười bảy tháng một...

Cô vắt tay lên trán, trong đầu đang suy nghĩ gì đó.

Jun Seok chán ngán ở trong phòng, hoàn toàn không biết nên làm gì.

Sự thực thì bụng anh đang gào ầm ầm lên đây nhưng anh cũng chẳng buồn vào bếp, hơn nữa trong nhà cũng chưa ai dậy hết.

Anh nghĩ ngợi một lúc lâu, lại nghĩ đến nghề nghiệp mà anh mơ ước.

Đã làm một thực tập sinh năm năm ba tháng rồi, ngày nào anh cũng luôn tự hỏi, chừng nào anh mới được ra mắt trước công chúng?

Mặc dù là một thực tập sinh cũng từng tham gia các show diễn trên truyền hình hay làm các vũ công phụ hoa cho các tiền bối nổi tiếng, hơn nữa còn có một lượng fan ổn định, nhưng không vì vậy công ty cho anh ra mắt.

Mini album đã chuẩn bị xong, MV đã quay xong, mọi thứ đều rất hoàn hảo, khoảng chừng một tháng nữa thôi, có lẽ anh sắp được ra mắt. Đây vẫn chưa phải quyết định chính thức của công ty, hơn nữa đây chỉ là một công ty nhỏ, để cho ra mắt một idol cần rất nhiều thời gian.

Bản thân Jun Seok được JYP Entertainment và YG Entertainment gửi đơn chiêu mộ, nhưng anh đã từ chối. Jun Seok muốn ra mắt với tư cách nghệ sĩ solo, anh cũng không có hứng thú với các công ty sản xuất âm nhạc lớn trên thị trường Kpop.

Jun Seok bật nhạc nghe thử, chít tiếc cái máy radio luôn kêu rè rè. Anh vỗ vỗ đầu nó mấy cái, nó rè to hơn, rồi im luôn.

Cái máy này anh mua từ lúc sáu tuổi, là tự kiếm tiền để mua. Đối với anh nó rất quý giá, nhưng xem ra nó cũng đã đến lúc nghỉ ngơi rồi.

Jun Seok cẩn thận cất nó lên giá sách, trong lòng muốn đưa Ka Hee đi dạo một vòng. Nhưng hình như cô đang nói chuyện điện thoại với ai đó, vì anh nghe tiếng cô cười khúc khích. Nghe thật chẳng liên quan nhau là mấy, nhưng đầu sao anh cũng không muốn làm phiền cô. Thái độ khác lạ vào hôm qua của cô khiến anh rất bức bối, nhưng xem ra tâm trạng hôm nay của cô cũng bất thường không kém.

Mùa xuân sắp đến rồi. Mùa xuân ở Seoul có hoa anh đào, nhưng hoa anh đào thì đến Jeju ngắm vẫn là đẹp nhất. Nếu một tháng sau anh thật sự được cho ra mắt khả năng rất cao là anh sẽ có một buổi fan meeting tại Jeju.

Khi đó anh muốn Ka Hee đi cùng với mình, ngắm hoa anh đào.

Bước chân của Jun Seok nhanh hơn rồi biến thành chạy. Có lẽ anh đang chạy đua với một cơn gió, hoặc với thời gian, hoặc với vận tốc của một cánh hoa anh đào?

Những tia nắng đầu tiên của năm mới xuyên qua từng tán cây một cách lung linh diệu kì. Nó sưởi ấm vạn vật: từ tiếng chim đang vọng về từ đàng xa cho đến tiếng bước chân của chàng trai mười bảy tuổi càng lúc càng gần.

Mùa xuân thực sự đã đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Điều ước

- A!!! No quá!!!

Eun Ri xoa xoa cái bụng rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế xoay - Anh Jun Seok nấu với Ka Hee có khác, món ăn mang trong mình tình yêu nồng nàn đang ngập tràn trong bụng tớ đây này~

- Cậu chỉ giỏi nói linh tinh - Ka Hee bước vào sau, tiện tay đóng luôn cửa.

- Hihhi không cần bận tâm! Tình yêu của hai vợ chồng cậu đã bị tố tiêu hóa cả rồi - Eun Ri cười nghịch ngợm rồi lôi điện thoại mượn từ Young Min ra chơi game.

- Còn nói vậy nữa thì tối nay nhịn nhé! - Ka Hee trừng mắt dọa.

- Ủây, hôm qua chàng tặng nàng cái gì kia mà còn bày vẽ ngại ngùng? - Eun Ri nói, giọng đều đều.

Ka Hee nghe đến đó liền đưa tay sờ lên chiếc kẹp tóc trên đầu mình.

- Có ý gì đó?

- Hay da, hôm qua là ai tặng cậu cái kẹp kia a? - Eun Ri thờ dãi - Thiết tình ai kêu mẹ cậu gọi mà cậu không thừa, cả nhà tò mò nên rình coi thử thôi.

"Cả nhà???" Ka Hee lấy tay đập trán mình một cái thật mạnh.

- Mà có chuyện gì xảy ra à, trông mặt cậu không được tươi tỉnh cho lắm - Eun Ri vừa nói vừa chơi game "Chết này, bắn trúng rồi nhé!"

- Cậu không biết tin... à mà thôi - Ka Hee xua tay - Không có gì, đừng lo.

Eun Ri không để ý cho lắm, nhưng đầu đó cô nàng vẫn đang tò mò.

[...]

Gần một tuần sau đó, Ka Hee đến thăm cô bạn của mình - lớp trưởng Myung Rin.

- Vác mặt đến đây làm gì?

Myung Rin ngồi trên giường bệnh, đầu và chân tay vẫn còn quấn băng, hai mắt buồn bực nhìn về phía Ka Hee.

- Trêu tức ai đó chưa được xuất viện - Ka Hee cầm giỏ hoa quả bước vào, trên mặt là ý cười ĐẬM ĐẶC.

- Cút! - Myung Rin vớ lấy cái gối ôm, ném thẳng vào người cô. Nhưng Ka Hee nhanh chóng bắt lấy, còn nở nụ cười hề hề.

- Bạn bè có lòng tốt đến trêu tức mà lại đối xử như thế! - Ka Hee cười, như thể đang vui vẻ gì lắm.

- Vâng, thú vui tao nhã quá - Myung Rin đón lấy cái gối, hừ lạnh một cái.

Ka Hee cầm giỏ hoa quả đã rửa sạch từ nhà, lấy ra mấy cái đĩa ở cạnh tủ ra gọt táo.

- Thấy trong người sao rồi?

- Khỏe như vấm - Myung Rin nhếch môi.

- Ồ, thế mà vẫn chưa được xuất viện - Ka Hee nghi hoặc nói, trong một giây khiến nụ cười Myung Rin tắt ngúm.

Sau đó họ không nói gì nữa. Không biết là vì ngại bắt chuyện hay thực sự không có gì để hỏi.

- À, mấy ngày trước tôi có đi leo núi với các bạn trong trường - Ka Hee đều đều nói, ngón tay thon dài uyển chuyển gọt vỏ táo thành một sợi dài thật dài
- Lúc đó vì bất cẩn mà trượt rơi xuống vách núi.

Myung Rin nghe đến đây thì trợn trừng mắt.

- Nhưng mà lúc đó là Ra Yeon cứu tôi - Cô nói tiếp - Cậu ấy vì tôi mà không may rơi xuống vách núi, cũng hên là Eun Ri đến kịp, kéo cả hai đứa lên.
- Myung Rin, lúc cậu ta định tự tử, có bảo tôi chuyển lời xin lỗi đến cậu.

Nghe đến đây, cô bạn lớp trưởng nhủ mảy suy nghĩ gì đó.

- Cậu định bỏ qua cho cậu ta à?

- Ừ, tôi đã bỏ qua lâu rồi - Ka Hee đều đều đáp - Nhưng tôi nói với cậu chuyện này cũng không phải vì muốn cậu tha thứ cho cậu ấy đâu.

Myung Rin thở dài, dựa lưng về đằng sau.

- Nếu không muốn tha thứ thì đừng tự ép. Tôi chỉ muốn nói, đáng về của cậu ấy khi đó đã khiến tôi rất cảm động - Cô nói tiếp, làm Myung Rin lại không ngừng suy xét.

- Thật ra tôi không phải không muốn bỏ qua...

Ka Hee ngước lên, lại thấy Myung Rin thở dài.

- Bỏ đi. Tôi không muốn nhắc nữa - Myung Rin xua tay, Ka Hee cũng chẳng nói nhiều.

Cô đẩy đĩa táo đã gọt xong về phía cô bạn mình, tiếp tục gọi chuyện.

- Bỏ mẹ cậu đâu cả rồi?

- Về nhà lấy chút đồ, sẽ lên ngay - Myung Rin cũng rất thoải mái ăn táo.

Bình thường hai cô nói rất nhiều với nhau, chủ yếu là móc méo. Hôm nay thì khác, Ka Hee nể bệnh nhân nên không nói, Myung Rin cũng chẳng muốn đôi co.

- Cậu với Jin Young ra sao rồi?

Về chuyện tình cảm của Jin Young và cô nàng lớp trưởng đánh đá này, Ka Hee đặc biệt quan tâm thích thú. Ai cũng có thể nhìn ra Jin Young có tình cảm với cô nàng này mà...

- Xùy. Hôm Giáng Sinh với hôm Tết Dương Lịch cậu ta có đến mua vui. Thật ra cậu ta quá nhạt nhẽo, tôi chỉ ngồi cười từ thiện.

Nói đến đây, nhưng có mùi cũng phát hiện ra cô nàng đang đỏ mặt.

Ka Hee không biết nên nói gì, mỉm cười. Tình yêu học đường đúng là lãng mạn nha~

Bạn thử tưởng tượng xem, một thằng nhóc mười bốn tuổi đêm Giáng Sinh và Giao Thừa, không lo ở nhà, chạy tung tăng ngoài đường. Hơn nữa còn là chạy đến thăm bệnh một cô gái. Jin Young trước giờ cực kì nghiêm túc, nay lại bày trò mua vui... Ôi ôi thật khiến cho kẻ ngoài cuộc là cô đây cảm động..

Ka Hee ngồi mơ màng một lúc, trên mặt còn có ý cười sâu xa, Myung Rin nhìn thấy không nói gì chỉ im lặng dè bịu.

Biết sao đây, nhưng gần này cô nàng lại phát hiện ra chính bản thân mình bị những triệu chứng như tim đập nhanh, mặt hay nóng lên, chân tay bủn rủn...

Khéo lại mắc bệnh nan y rồi..

- Myung Rin, có phải lúc tôi đến, cậu đã tưởng là Jin Young đến phải không?

Một câu này khiến ai kia nhanh chóng lúng túng. Myung Rin không đáp, xem như đã ngầm thừa nhận.

Thật lâu sau đó, Myung Rin mới gọi cô.

- Ka Hee à...

Nghe cô nàng gọi, Ka Hee ngẩng đầu nhìn qua, im lặng chờ.

- Minh... - Myung Rin nhắm mắt tĩnh tâm, cầm gối, choáng một phát vào mặt Ka Hee - Về lẹ đi ở đây chi vậy hả???

Hành động này khiến Ka Hee ngớ người. Câu đầu còn gọi "Ka Hee à, mình..." dịu dàng thế, cuối cùng...!!!

Cái thứ dữ dần! Ka Hee mắng thầm trong bụng. Cô cầm balo, đứng lên, cười chọc tức:

- Ủa, về đây! Chúc cậu ở trong bệnh viện càng lâu càng tốt! Đồ bà chằn - Câu cuối Ka Hee nói bằng tiếng Việt, Myung Rin nghe xong tuy không hiểu, nhưng cũng biết là cô đang mắng mình.

Đến khi cánh cửa đóng ầm lại, cô nàng mới cầm đĩa táo lên ăn. Ngay cả táo cũng khéo chọn như vậy, đôi lúc cô thấy cô thực thua xa Ka Hee.

Thật ra không ai biết, lúc đó Myung Rin muốn nói với Ka Hee rằng:

"Chúng mình đừng làm đối thủ nữa, làm bạn tốt nhé, được không?"

Chỉ tiếc là Myung Rin lại không thích nói mấy lời sến súa đó. Nghĩ thôi cũng làm cô nàng rợn tóc gáy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ngày anh đủ can đảm để nói ra (Sanh thần)

Đây là giấc mơ của cô về một ngày trong quá khứ.

Một cô gái ngồi trên giường, tay cô cầm một bức thư màu đỏ, bên cạnh là chiếc váy được đặt gọn gàng cạnh một hộp quà khổ lớn.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô bắt máy, nâng điện thoại ra trước cảm.

Bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông.

- Con gái yêu nhận được quà sinh nhật của ta chưa?

Là bố của cô gái ấy - Baek Hwan.

- Vâng! Con nhận được quà rồi ạ, còn có một lá thư nữa! - Cô vui vẻ đứng đưa hai chân, cất giọng hồ hởi.

- Có thích món quà ta tặng con không?

- Bố thừa biết con ghét mặc váy mà! - Ka Hee nở nụ cười chua xót, tuy vậy vẫn cố để điều đó không lộ ra ngoài.

Phải chấp nhận món quà mà ông trời ban tặng, trong khi chính bản thân lại không mong muốn món quà ấy... Đó có phải điều bố cô muốn nói không?

- Chà chà, con gái, con làm trái tim ta tan nát đấy!

Ông Baek ở đầu dây bên kia thều thào. Ít khi bố cô đùa như vậy, chắc hẳn là đang có chuyện vui.

Nhưng mà, mỗi lần ông vui vẻ, đều sẽ giao cho cô một nhiệm vụ.

Bên kia im lặng hồi lâu, Ka Hee nén tiếng thở dài, nghiêm túc hỏi:

- Chuyện gì vậy ạ?

Baek Hwan bên này, ông đang ngồi trên chiếc ghế xoay, chiếc điện thoại để trên bàn làm việc được bật loa to. Ông nhìn lên bầu trời xanh qua chiếc cửa kính.

- Ka Hee, ta muốn con đi du học ở Nhật Bản.

- Sao cơ ạ?

Ka Hee hỏi lại ngay. Không phải vì cô không nghe rõ, mà vì cô không tin vào tai mình.

- Ba tháng nữa, ta sẽ sắp xếp cho con đi du học Nhật Bản - Ông kiên nhẫn nhắc lại - Ta nghĩ rằng con vẫn chưa quên mục đích ta đưa con đến Hàn Quốc. Để làm tròn nhiệm vụ, việc đi du học này là hoàn toàn cần thiết.

Vì bố muốn con đứng đầu tập đoàn nhà họ Kim... hay vì bố muốn chơi một ván cờ với bác Kim Joo Soo?

Ka Hee đột nhiên rơi vào trầm mặc.

Là vì Next In (*) sao?

(*) Tên của tập đoàn nhà họ Kim.

- Vâng... Con biết rồi - Cô cúi đầu xuống - Con sẽ cố gắng thu xếp. Vâng... gặp bố sau nhé... Dạ... Năm mới vui vẻ!

[...]

Thương trường vốn là một nơi rất đáng sợ.

Có lẽ chẳng ai biết, ngay từ đầu, hôn ước này được lập ra, vốn chỉ để Ka Hee tiếp cận Jun Seok, để cô thành công giành quyền thừa kế Next In. Sau đó quyền điều hành tập đoàn sẽ được giao lại cho bố cô - ông Baek, còn Ka Hee cô liền có thể hủy bỏ hôn ước.

Bố cô quá tin tưởng cô rồi. Ông quá thực dụng, ích kỉ, nhưng Ka Hee cũng không muốn đối đầu với ông.

Ngay từ đầu, cô đã chẳng yêu quý gì cái hôn ước này. Cô chỉ muốn nhanh chóng làm một cái gì đó để lấy được quyền thừa kế, sau đó đá văng cái hôn ước rồi sống một cách tự do.

Vậy mà, bây giờ mọi thứ lại đi sai quỹ đạo đến như thế.

Cô không những rất muốn giữ lại hôn ước, mà rung động đầu đời của cô, lại là vị hôn phu Kim Jun Seok mà cô phải lợi dụng.

Những ngày đầu ở đây đều là diễn kịch, nụ cười, sự kiên nhẫn lắng nghe, ngay cả lúc say rượu ấy cũng là do cô cố ý.

Nhưng càng ngày, cô lại càng không kiểm soát được hành động của bản thân. Lời hứa, những cái ôm, sự ghen tuông vô cớ, tất cả đều không phải giả dối nữa, tất cả không phải chỉ vì muốn lấy lòng nữa.

Không ổn rồi. Sao cô có thể quên mất bản thân đang mang một lời hứa với bố cô mà đem thứ tình cảm trong sáng nhất giao cho một người?

Người đó lại không phải ai khác, lại chính là vị hôn phu của cô.

Anh dịu dàng như vậy, tài năng như vậy, hoài bão như vậy, chân thành như vậy, đáng yêu như vậy, cô làm sao nỡ để anh chịu tổn thương?

Cái gì Ka Hee cũng đều lường trước cả rồi, vậy mà, bản thân cũng không ngăn được trái tim loạn nhịp vì nụ cười ngọt ngào như nắng ấm ấy.

Những ngày sau trôi qua thật nhanh chóng. Đã đến sinh nhật anh mất rồi.

Vậy là chỉ còn hơn hai tháng nữa là cô đã phải từ biệt Hàn Quốc.

Lần đi du học này có lẽ mất hơn ba năm, có thể lên đến năm - sáu năm

Nhìn món quà màu xanh lá cây đã được tự tay cô gói lại chần chu, Ka Hee nhoen miệng cười mãn nguyện. Cô lấy ra chiếc váy bố cô tặng, kẹp chiếc kẹp tóc mà anh đã tự làm, mỉm cười ngắm chính mình trong gương.

Như bình thường, Jun Seok vẫn xuất hiện với vẻ ngoài năng động và cá tính. Áo khoác jean màu xanh, bên trong là áo thun trắng có chữ "H", thêm một chiếc quần jean xanh dài. Mái tóc đen rũ xuống trán tôn lên nước da trắng không kém gì con gái. Ngay cả đường nét trên gương mặt cũng nam tính và hoàn mỹ đến thế...

Bất giác khiến Ka Hee ngây người.

Ngoại trừ việc Eun Ri nói rất ngắn gọn ăn bánh kem ra thì bữa tiệc cũng diễn ra rất vui vẻ. Ka Hee tuy không cười nhiều, cô ăn là chính, nhưng thấy anh vui trong lòng cô cũng phần chán hơn.

Nhìn sang Eun Ri, cô nàng chẳng cần lừa dối ai, cứ yên yên bình bình mà sống, bỗng chốc Ka Hee cảm thấy hơi ghen tỵ.

Cô muốn nói cho Jun Seok biết chuyện cô đi du học đầu tiên. Cô muốn anh thông cảm, và có thể vui vẻ ở cạnh cô trong những tháng còn lại. Vì sau khi cô đi, ắt hẳn sẽ có nhiều chuyện thay đổi. Khi đó có lẽ cô cũng chẳng còn thích anh như bây giờ nữa.

Đang nhìn chăm chăm vào cốc cà phê trước mặt, Ka Hee thoát khỏi dòng suy nghĩ, giật mình nhìn lên.

- Đi dạo một lúc với anh không?

Jun Seok cười hiền lành, nụ cười khiến cô bất giác gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Ngày anh đủ can đảm để nói ra (Tổ tình)

Một ngày xuân lạnh lẽo giữa Seoul.

Ánh đèn vàng từ những cây đèn đường chiếu xuống mặt đất. Trên chiếc cầu này, thấy ở dưới có rất nhiều xe cộ qua lại.

Em đứng cạnh tôi, lẳng lặng không nói, sự bình tĩnh đến lạ kì của em làm trái tim tôi run rẩy.

Chúng ta đã chẳng còn có thể bên nhau nữa rồi.

Đó là định mệnh. Tôi bất buộc phải tàn nhẫn với em.

- Em hiểu mà...

Em nở nụ cười.

- Vì em sinh ra vốn không có quyền lựa chọn... Nên việc anh chia tay em, cũng dễ hiểu thôi...

__oOo__ oOo__

Ka Hee và Jun Seok cùng nhau đi dạo trên chiếc cầu bắc qua sông.

Từ đây có thể nhìn thấy ánh đèn xe cộ phía xa xa, quay lưng sẽ thấy chỗ bọn họ đứng hôm đi ngắm pháo hoa - trên con đường đi học về.

Hai người đi song song cạnh nhau, không ai nói lời nào. Tuy vậy nhưng trong ai cũng đang có tâm tư riêng.

Ngàn vạn lời muốn nói, vậy mà chẳng ai đủ can đảm để mở lời.

Vì vậy nên giữa hai người chỉ tồn tại bước chân vang lên đều đều.

- Hoa anh đào sắp nở rồi.

Jun Seok buông một câu vô thưởng vô phạt, Ka Hee cũng ngược nhìn lên những chiếc cây hoa anh đào mọc bên vệ đường.

Hôm cô đến đây, là ngày hai tháng tám năm ngoái, bây giờ đã là ngày mười bảy tháng một. Cũng đã được nửa năm rồi.

- Ka Hee chưa thấy hoa anh đào bao giờ phải không?

Tự dưng anh lại gọi thẳng tên cô, Ka Hee hơi bất ngờ. Cô gật đầu một cái.

- Ở Việt Nam không có hoa anh đào, em chủ yếu chỉ xem trên sách báo.

- Vậy khi anh debut, dẫn em cùng cả nhà đi Jeju nhé? - Jun Seok không nhìn cô, hay nói thật là không dám nhìn - Nhắc đến hoa anh đào là nhắc đến Jeju đấy.

- Anh sắp được debut sao? - Cô ngạc nhiên hỏi, đôi mắt sáng lên.

- Ừ. Sau đó sẽ có một buổi quay show và fan meeting tại Jeju, cũng vừa lúc hoa anh đào nở. Em sẽ đi cùng chứ?

- Vâng, đương nhiên rồi! - Ka Hee cười phấn khởi, lại chợt nhớ ra vụ cô đi du học.

Anh cũng mỉm cười. Lần này hai người lại chột im lặng.

- Ka Hee có nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?

Tiếng bước chân vang lên đều đều, Ka Hee ngược mặt nhìn anh.

- Không phải là hôm em đến Hàn Quốc sao? Hôm đó anh cũng mới đi học về?

- Không phải - Dường như đã biết trước câu trả lời này, Jun Seok không lấy gì làm bất ngờ - Có vẻ như em không nhớ rồi.

Và rồi bước chân anh dừng hẳn lại.

Ka Hee dừng lại, quay đầu nhìn anh.

- Nhưng bây giờ không cần phải nhớ nữa - Jun Seok nhìn lên - Bởi vì đây mới là khởi đầu của chúng ta.

Anh đột nhiên nghiêm túc như vậy, bỗng chốc khiến tim cô đập nhanh hơn bao giờ hết.

Hai bả vai bị anh giữ chặt, Ka Hee nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi mắt chứa đầy sự chân thành, kiên định, khiến người ta không kìm được mà tin tưởng.

- Bởi vì, Ka Hee, anh th.../ "ĐOÀNGGGG!!!"

Th?

Th?

Th?

Th là gì vậy?

Tiếng sét vang lên một cái, câu nói phía sau chữ "th" hoàn toàn bị che mất.

Jun Seok đỏ mặt nhìn vào đôi mắt ngây ngốc của Ka Hee.

Cuối cùng anh cũng nói được rồi...

Nhưng mà, trông cô, không có vẻ gì là bất ngờ cả...

- Anh Jun Seok... - Ka Hee cúi đầu, giây sau cô ngai ngừng nhìn lên - Hồi nãy tiếng sét to quá em không nghe rõ anh nói gì... Anh... nói lại có được không?

Trong vài giây, Jun Seok bỗng hóa đàn độn. Cô thật sự không nghe thấy anh nói gì ư? Ba từ "Anh thích em" vừa rồi anh phải dùng hết can đảm để nói ra, cô lại ngốc nghếch không chịu chú ý, cũng không thể đọc khẩu hình miệng của anh hay sao???

Ka Hee cô hoàn toàn không để ý tại sao mặt anh đỏ lên, chỉ đơn giản là cô kiên nhẫn đợi anh nhắc lại.

- Anh...

- Anh làm sao? - Cô sốt ruột hỏi.

- Hồi nãy, anh, nói là, anh th.../ ĐỪNGGGG!!!

Hai chữ "thích em" chưa thốt ra liền bị anh nuốt lại vào trong bụng.

...

...

Không đúng! Có cái gì đó không đúng!

Sớm không đến, muộn không đến, lại đến ngay vào lúc anh định tỏ tình! Thiên Lôi ơi là Thiên Lôi, sao người nữ phá đám con như vậy chứ???

Jun Seok nằng thằm trong lòng, đứng khì cũng bay đi đâu mất.

Eun Ri và Young Min đang rình mò sau bụi cây gần đó, xem nữa vì nhìn không hết lên mà cắn phải lưỡi chết.

Jun Seok có cảm giác giây trước vừa bị ông trời đâm sau lưng, giây sau liền bị Thiên Lôi đâm sau gáy.

Có phải vì chưa đến thời cơ thích hợp, nên ông trời mới cố tình trêu ngươi?

- Anh à? - Ka Hee thấy anh suy sụp, nhất thời cảm thấy hơi tội lỗi. Nếu cô nghe rõ ngay từ đầu thì có phải hơn không?

- Không, không có gì - Anh buông vai cô ra, cười gượng một cái - Anh thấy trời sắp mưa rồi, chúng ta nên về thôi.

Sau đó Jun Seok quay đầu đi thẳng. Ka Hee thấy anh thất vọng, không nói gì, lặng lẽ theo sau anh. Cô cũng quên mất chuyện đi du học của mình còn chưa nói anh biết.

Còn hai người đang lén lút nhìn trộm kia thì thở dài một cái.

Đúng là xui xẻo quá mà, tỏ tình còn bị thời tiết cản trở.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ngày đó đã không còn xa

Đêm đó, Jun Seok mở quà mà Ka Hee tặng anh ở trong phòng.

Là chiếc máy radio đời mới nhất của hãng thương hiệu tốt nhất trên thị trường. Cũng vừa hay chiếc máy radio cũ của anh bị hư, món quà này thật có ích.

Mân mê chiếc máy một lúc lâu, anh cất nó lên ngăn tủ, rồi thả người nằm xuống giường.

Hồi này, lúc tỏ tình, anh đúng là có chút tiếc nuối... Nhưng mà cũng không sao, bây giờ còn quá sớm. Ka Hee lúc này chỉ mới mười lăm tuổi, vẫn chỉ là một cô nhóc không hiểu sự đời. Suy nghĩ cũng chưa chín chắn, vẫn không nên dính vào chuyện yêu đương. Đoạn đường phía trước của hai người còn dài (?), cô lại còn là vị hôn thê của anh, vẫn là nên từ từ mà tận hưởng.

Chỉ sợ sau này khi anh bận rộn với công việc, sẽ chẳng còn quan tâm cô nhiều được như bây giờ. Đến lúc đó, anh chỉ sợ cô thích một người khác mà quên mất anh.

Nghĩ như thế, Jun Seok gác tay lên trán, thở dài một cái.

Mấy ngày sau, cơ hội để hai người gặp mặt nhau gần như bằng con số 0.

Từ sáng sớm anh đã rời nhà đến công ty luyện tập. Khuya mịt mù mới chịu trở về nhà. Cho nên lúc cô chưa dậy anh đã đi, lúc cô ngủ anh mới về.

Nhìn mặt nhau thôi đã khó, đừng nói gì đến trò chuyện hay kèm ngoại ngữ.

Nói đến điểm ngoại ngữ, Jun Seok đã rất cố gắng, bài kiểm tra đều lên điểm khá, có bài còn lên điểm tuyệt đối. So với trước kia suốt ngày ăn trứng ngỗng, đây rõ ràng là một kì tích to lớn.

Hoặc đây cũng có thể được xem như sức mạnh của tình yêu chứ nhỉ?

Ka Hee cũng nhanh chóng tìm cho mình một khóa học giết thời gian trong kì nghỉ đông.

Cô đến lớp học đàn vĩ cầm, tại Trung tâm thành phố - Học viện âm nhạc (Center City - Music School).

Thật ra Ka Hee biết đánh dương cầm và vĩ cầm từ lâu, nhưng học một khóa về thanh nhạc, cải thiện khả năng đánh đàn một chút.

Ở đây, cô đã gặp một người rất kì lạ. Một cô gái hướng nội, bé hơn cô một tuổi, luôn được ví là "máy đánh nhịp sống" với khả năng đánh đàn không sai một nốt.

Cô ấy tên là, Jeon Yung Jeong.

[...]

Ka Hee bước vào phòng anh trai mình, tất nhiên rằng cô đã gõ cửa từ trước. Im Jin đang nằm trên giường chơi game, thấy cô bước vào liền bỏ điện thoại xuống.

- Cục cưng! - Anh nói, sau đó ôm cô vào lòng.

Đối với Im Jin, Ka Hee lúc nào cũng bé bỏng, như một bảo bối nhỏ, cần được yêu thương, chăm sóc, và bảo vệ. Thật khó để giao cô bé này cho một người khác chăm sóc.

Cũng vì vậy nên trong lòng anh cũng chẳng tin tưởng hay yêu quý Jun Seok là mấy.

Cái kẻ đó, là vị hôn phu, sau này sẽ lấy mất em gái quý giá của anh.

Ka Hee sà vào lòng anh ôm ấp, như những ngày cô còn nhỏ.

- Anh hai - Cô khịt mũi - Em có chuyện muốn nói với anh.

- Hm? - Im Jin buông cô ra, đưa tay dịu dàng vuốt ve tóc cô.

Một Im Jin lãnh đạm, bất cần đời, lúc nào cũng ngênh ngang, bây giờ lại có thể biến thành một chàng trai ấm áp đến như thế, chỉ có khi anh ở cạnh Ka Hee.

- Bố bảo em khoảng hai tháng sau sẽ đi du học Nhật Bản - Ka Hee đều đều nói, không rõ trong đôi mắt kia đang có suy nghĩ gì.

Anh nghe cô nói xong, ngón tay có hơi dừng lại một chút.

- Mọi việc ở đây xem chừng rất thuận lợi. Bác trai và bác gái đều rất quý mến em, hơn nữa bác trai cũng không tin nhiệm anh Jun Seok - Ka Hee cất giọng lạnh như băng, lời nói còn có chút tàn nhẫn - Anh Jun Seok lại không đoái hoài gì đến tập đoàn, hơn nữa còn ham mê công việc ca hát. Anh à, em nghĩ chuyện em có được quyền thừa kế tập đoàn chỉ còn là vấn đề thời gian thôi!

Im Jin im lặng. Anh không xoa đầu cô nữa, mà nghiêng người nằm xuống giường.

- Mẹ không biết kế hoạch này đúng không?

- Vâng. Nếu mẹ biết thì không biết mẹ sẽ phản ứng như thế nào nữa... - Ka Hee gật đầu một cái.

Bà Baek và bà Kim vốn là bạn từ thời niên thiếu, khó khăn khi còn là những học sinh đều đã cùng nhau trải qua hết. Hơn nữa mẹ và bố cô có mối quan hệ không được tốt, nếu chuyện bố cô để con gái mình lợi dụng bạn thân nhất của bà... Chuyện này, cô không dám nghĩ nữa.

Im Jin cũng gật gật đầu, suy xét một lúc lâu, sau đó anh nghiêm túc hỏi:

- Em thật sự muốn như vậy sao?

Một câu này khiến Ka Hee hơi lạng người.

Im Jin đương nhiên biết em gái mình có chút tình cảm với Jun Seok... Thật ra điều này ai cũng biết, chỉ có mỗi cô không nhận ra. Mà một khi đã có tình cảm, thì trong việc lợi dụng Jun Seok sẽ có chút không nỡ.

- Vâng, em muốn lần cuối bỏ không thất vọng về em - Ka Hee cúi đầu xuống, giọng hơi lạc đi.

Cô có thể chiếm được Next In hay không, xin lỗi, cô không thể hứa trước.

Im Jin thờ dài, anh lười biếng nằm xuống giường, lại cầm điện thoại lên chơi game.

Ka Hee vẫn ngồi trên giường của anh, suy nghĩ gì đó.

Cô còn tưởng anh không nói nữa, giây sau Im Jin đã mở lời.

- Ka Hee. Từ giờ cho đến khi em tìm được một người thích hợp, anh nhất định sẽ bảo vệ em, nhất định sẽ không để em đi theo vết xe đổ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Kí ức xưa

Ở khu vườn xanh tươi, một bé gái khoảng sáu tuổi với đầu gối bị sưng tấy do ngã, hai tay cầm một chú gấu bông, chạy như bay về phía cửa sau của dinh thự nhà họ Baek.

Ka Hee nhìn theo con gấu bông trên tay cô bé. Đó là con gấu bông mà anh Im Jin tặng cô năm cô sinh nhật năm tuổi.

Dinh thự nhà họ Baek, nếu cô nhớ không nhầm thì đây là nhà cô hồi còn ở Việt Nam.

Ka Hee thấy tò mò, cô chạy theo sau con bé.

Trong căn nhà này, có chút gì đó u ám, vắng lặng. Sàn nhà lạnh như băng, mới nhìn qua tường nơi này không có người ở. Yên tĩnh một cách đáng sợ như vậy, bất giác khiến Ka Hee rùng mình.

Ka Hee chạy theo cô bé lên cầu thang.

Mà hình như cô bé đó không nhận thấy sự hiện diện của cô.

Chạy lên ba cái cầu thang, Ka Hee dừng lại vì thấy cô bé đang đứng trước một cánh cửa phòng nâu sẫm gần đó.

Chân con bé đang bị chảy máu mà chạy cũng nhanh thật, Ka Hee thầm cảm thán.

Cô tiến lại gần con bé. Tiếng chân cô nhẹ nhàng, không chút tiếng động.

Hai mắt nó mở to, một tay giữ nắm đấm cửa, một tay ghì chặt con gấu trong lòng. Cô bé nhìn chằm chằm vào trong phòng qua cái khoảng cách khe hở mà cánh cửa để lộ.

Không biết cô bé đang nhìn gì mà sùng sốt như vậy? Ka Hee nghĩ, sau đó cô tò mò nhìn vào, đôi mắt cũng trở nên rối loạn.

[...]

"Chát!"

Một tiếng động bạo lực vang lên. Tôi chỉ kịp nhìn thấy mẹ tôi ngã nhào xuống đất, một bên má của bà sưng tấy, bóng rât, khóe môi còn trào máu.

Còn bố tôi, ông vẫn đứng sừng sững như một tượng đài. Đôi mắt ông đỏ ngầu vì tức giận, còn tay ông vẫn đang dửng dưng trên không trung. Dường như bàn tay ấy đang đỏ rực, minh chứng cho việc ông đã đánh vợ mình quá mạnh.

- Thế này là thế nào!? Há!?

Ông la lớn, rồi giận dữ ném xuống đầu mẹ tôi một tập hồ sơ. Bà không nói, không ngược lên nhìn ông, chỉ mở tập hồ sơ ra xem.

Trong thoáng chốc, tôi thấy hai mắt bình tĩnh của bà tỏ rõ sự bối rối.

- Đến bây giờ cô vẫn còn qua lại với thằng đó sao!? - Ông rống lên, cơ hồ như chỉ cần vài giây nữa thôi, ông sẽ giết chết người phụ nữ trước mặt.

Mẹ tôi không nói. Bà gấp tờ giấy lại rồi nhét vào bìa hồ sơ, sau đó chống tay đứng lên.

Tôi không biết, chân tôi đã vô thức lùi về sau ba bước.

- Sao cô không nói!? - Bố tôi quát nạt bà. Ông cần một lời giải thích, một lời nói thật, một lời van xin. Nhưng bà nào có quan tâm đến những điều đó. Vô tình, bà khiến cho ông lại nổi cơn thịnh nộ lớn hơn.

Ông dùng tay không gạt hết những đồ đạc có trên bàn làm việc. Máy tính, mô hình quả địa cầu, quà sinh nhật ông mà tôi mới tặng hôm qua, tài liệu, đèn bàn, đều bị ông hất xuống không thương tiếc, tạo nên một âm nhạc chói tai.

Ông cầm chiếc ghế xoay ném lên tủ sách làm bằng kính. Tủ sách nứt ra, còn kèm theo những cuốn sách bên trong, đồng loạt rơi xuống đất. Tiếng loảng xoảng vang lên liên hồi, nghe sao thật đau đầu nhức óc.

Tôi giật mình, tay vô thức nắm chặt hơn nắm đấm cửa, và cả con gấu bông anh hai tặng. Tôi phải kìm nén, không được để cho bản thân mình bật khóc.

Ngược lại, mẹ tôi bình thản đến lạ kì. Giống như bà đã biết trước chuyện này, trước sau gì cũng sẽ bại lộ. Có lẽ bà đã biết trước ngày hôm nay sẽ như thế nào, kết quả ra sao.

Nhưng mà, đòi người, làm sao để đoán như thế...?

- Bố ơi!

Một tiếng hét vang lên. Anh Im Jin, không biết từ đâu lao ra, dùng cả thân hình nhỏ bé ôm chặt lấy một chân ông - Bố đừng phá đồ nữa, con sợ...sợ lắm!

- Tránh ra! - Hét lên một tiếng, ông vung chân, một cước đá văng thẳng nhóc hơn mười tuổi bay xa hơn bốn mét, bẹp dí góc tường nhà.

Tôi nấc lên, nhưng may sao kịp thời dùng tay bịt miệng lại.

Mẹ tôi không giữ được bình tĩnh nữa, bà lao đến, đỡ anh hai ngồi dậy. Phạm vi khe cửa bé có tí xú, tôi không nhìn rõ sự việc bên trong như thế nào, chỉ biết rằng đầu anh hai đã chảy máu.

- Anh làm trò gì vậy hả!? - Bà cầm cuốn sách bên cạnh ném về phía ông. Những mảnh thủy tinh vừa nảy đang nằm trên mặt đất, cứa vào người anh hai và cả chân bà.

- Cô xót con của kẻ khác đến vậy ư? - Bố tôi cười khinh miệt, trông ông bây giờ có chút phẫn nộ, lại có chút bi thương, nhưng hàm ý mỉa mai thì vẫn thấy rõ.

- Câm ngay! Anh có quyền gì mà làm tổn thương con trai tôi chứ!?

Giọng mẹ tôi run run gào lên. Bà đã khóc.

- Cô khóc vì con của mình với người cũ sao?

...

Là người cũ?

Tai tôi ù đi.

- Tôi bảo anh câm ngay! - Đến lượt mẹ tôi rống lên. Hai bàn tay thon mềm của bà điên cuồng bịt chặt hai lỗ tai của anh Im Jin.

Nhưng đã không kịp nữa rồi.

- Mẹ! "Con của mình với người cũ" là sao hả mẹ? Bố đang nói gì vậy mẹ!?

Anh bấu chặt hai tay mẹ, nhào người lên ôm lấy mẹ trong hoảng hốt.

Có lẽ anh không thể tin những gì bố vừa nói, và cả tôi cũng thế.

- Đứng dừng... Đứng nghe con! Đứng nghe... Đứng nghe...! - Nước mắt bà rơi ngày càng nhiều, bà đưa tay muốn bịt tai anh nhưng không được.

- Mẹ giải thích cho con đi! Con là ai!? Con là con của kẻ khác sao, không phải con của bố và mẹ sao!? Con không mang họ Baek, có đúng không!?

- Không phải! Con là con của gia đình này, ông ta nói dối, là nói dối! - Mẹ tôi ép chặt anh vào lòng mẹ, liên tục lắc đầu.

Đứng trước cảnh bi thương thế này, bố tôi chỉ im lặng, ném một tờ giấy xuống hai mẹ con.

Tờ giấy xét nghiệm huyết thống giữa Baek Hwan và Baek Im Jin, dòng chữ chói mắt màu đen ở cuối trang...

- Đúng vậy, mày không phải con trai ruột của Baek Hwan tao! Chúng ta không cùng huyết thống! - Ông rút ra một điều thuốc - Đợi sau khi xét nghiệm ADN cho con bé Ka Hee, tao sẽ xử lí "chúng mày" một lượt!

[...]

Vậy kết quả xét nghiệm ADN của Baek Hwan và Baek Ka Hee là gì?

Kết quả là...

"... Baek Ka Hee là con gái ruột của Baek Hwan".

***

Ka Hee lùi về sau vài bước.

Cô cứ đứng thất thần một lúc lâu.

Rồi cô bỏ chạy.

Ka Hee không biết cô đã chạy bao xa, cô chỉ cảm thấy rất sợ, còn xung quanh cô là một màn đêm trải dài vô tận.

Khi thấy ánh sáng rọi vào mắt, cô mới dừng lại, ngược mặt lên nhìn.

Cây đại thụ sau vườn, thân cây bên trái là một cậu bé bị thương ở đầu, đang khóc.

Thân cây phía bên phải, cô bé với vùng đầu gối bị chảy máu, tay ôm con gấu bông, đứng lặng yên ở đó.

Hai đứa trẻ, hai khoảng trời riêng.

Bỗng dưng, Ka Hee chỉ có thể đứng, nhìn hai đứa trẻ quen thuộc ấy, rồi khóc.

Tiếng chuông báo thức vang lên liên hồi, Ka Hee mới giật mình tỉnh dậy.

Khỏe mắt còn vương lại chút nước, chiếc gối lại ẩm nước mắt. Không khó để cô nhận ra rằng, cô vừa mơ lại một con ác mộng.

Ka Hee mở cửa sổ, ánh nắng tràn vào căn phòng.

Cô đã tự hứa, phải trở nên thật xuất sắc. Càng giỏi giang, bố cô càng không thể phủ nhận cô. Càng tài năng, mẹ và anh hai càng được nhờ.

Cũng vì như vậy, trong bao năm qua, cô chưa một lần dám cãi lời bố mình.

Bởi vì cô hiểu rõ hơn ai hết, nếu khiến ông phật ý, kết quả sẽ tồi tệ thế nào.

Ka Hee vươn vai, sưởi mình trong nắng ấm.

Ánh nắng thật ấm áp quá.

Trong đầu cô lại xuất hiện hình ảnh của một chàng trai.

Vì anh ấy, cô nghĩ, bản thân cô có thể mang họ Baek nữa hay không, cũng không còn quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Ngoại truyện 3: Chuyện vui khó nói - Chuyện buồn khó quên

#1. Những màn thả thính.

- Z...Z...Z...

Ka Hee thờ dài, tay cô lật lật quyển sách Tiếng Anh, mắt nhìn chăm chăm vào cái đầu đen đen ở đối diện.

Jun Seok lúc nào cũng ngủ gật. Cô mới ra ngoài kiểm chút gì đó ăn uống, khi về anh đã ngủ quên mất tiêu.

Cô lắc đầu thờ dài. Cũng khó trách được, bình thường anh tập luyện cho việc chuẩn bị debut đã rất khó khăn rồi, còn phải cân bằng lịch học ở trường và lịch cho cô kèm ngoại ngữ nữa chứ...

Ka Hee chống cằm lên bàn. Đương nhiên là để ngắm nghía cái vẻ mặt đẹp như tạc của ai kia.

Cô không biết thế nào mới được gọi là đẹp. Da trắng? Môi đỏ? Mũi cao? Gương mặt góc cạnh? Body chuẩn sáu múi?

Mấy cái đó... gần như Jun Seok cũng đáp ứng được tương đối...

Da không quá trắng nhưng KHÔNG HỀ ĐEN, hơn nữa còn rất mịn màng không tí vết. Môi cũng không quá đỏ nhưng miệng nhỏ xiu. Có phải hơi kì cục không nhưng cô thấy rất đáng yêu. Sống mũi cao vút. Gương mặt góc cạnh rất nam tính. Còn body... e hèm cái này hơi nhạy cảm, cô chưa thấy anh còi trần bao giờ nên không biết!

Còn tóc nữa, mềm mượt như tơ vậy. Bất giác Ka Hee đưa tay lên xoa tóc anh.

Ừm, nói cô tro trên cũng được, nhưng mà cô thực sự rất thích vuốt tóc của anh...

Mới sờ lần đầu thôi đã thích ngay ngất thế này rồi...

Còn nhớ lúc anh mặc sơ mi trắng đi học, quần tây thêm một cái áo khoác màu đỏ sọc đen... Mái tóc đen ướt nước (do anh thích tắm sáng) để rũ xuống trán... Rất quyến rũ!

Vừa nghĩ cô vừa tủm tỉm cười. Thành ra anh dậy lúc nào cũng không hay, cứ thế vò tóc anh thật mạnh.

Đến khi anh bật dậy như lò xo, hai mắt mở trừng nhìn cô, Ka Hee mới vội vã rút tay lại.

Trong lòng cô hơi chột dạ một chút xiu... "Không biết anh Jun Seok có biết mình vừa sờ đầu anh ấy không ta???"

Ka Hee nghĩ, vì bị cô vò tóc mạnh quá nên anh mới tỉnh dậy... Nhưng mà thật ra anh tỉnh dậy vì vừa gặp ác mộng thôi, nên có chút hoảng hốt mà tròn to mắt.

Chứ nếu anh mà biết cô sờ đầu anh thì... Ôi ôi ôi, hạnh phúc còn không đếm xuể ấy chứ.

- Thật ra...em...em... - Ka Hee lắp bắp – Em... không cố ý sờ tóc anh đâu... Chỉ là em hơi tò mò... Xin lỗi vì đã làm anh thức giấc...

Ngược lại, Jun Seok khó hiểu nhìn cô bằng đôi mắt nai tơ, càng khiến cô bối rối muốn phân bua.

- Tại...tại vì tóc anh mềm mượt quá nên em mới sờ thử thôi. Không ngờ em lại vò tóc anh mạnh vậy... Em xin lỗi.

Chuyện này, thật ra không to tát gì hết. Nhưng mà, thật sự vẫn khiến cô cảm thấy ngại ngùng làm sao ấy...

- Oh...

Có vẻ như anh cũng hơi hiểu ra vấn đề rồi.

Ra là vậy giờ, vì chuyện này mà cô đỏ mặt?

Ừ thì... Bản tính lưu manh trí thức trong anh bắt đầu trỗi dậy nữa rồi.

- Em thích mái tóc của anh lắm à? - Bỗng nhiên giọng anh nghiêm túc là thường, đúng là dọa Ka Hee sợ.

Một câu này khiến cô hơi bối rối. Sự thực thì đúng là cô thích sờ tóc anh thật, nhưng nếu nói "có" thì cô sợ anh giận. Nhưng nếu nói "không" thì cô lại sợ anh nói "nếu không thích thì em vò đầu anh làm gì???"

- Vâng! - Ka Hee thú thật, nuốt nước bọt một cái. Bộ dạng như sợ bị cộp ăn thịt.

- Có muốn sờ tiếp không? - Anh rướn người, nôi hứng trêu ghẹo cô.

Ka Hee lắc đầu, rồi tiếc nuối nhìn lên tóc anh... Tóc bồng bênh như thế... Cô lại gật, rồi lại lắc, rồi lại gật...

Jun Seok từ đầu đến cuối chỉ biết nín cười nhìn cô. Sau đó anh khoanh hai tay đặt lên bàn, rướn người lên cụng đầu vào trán Ka Hee, ép sát lưng cô dính vào bức tường phía sau.

- Nếu thích thì làm bạn gái anh đi, mỗi ngày anh đều sẽ để em nghịch tóc anh?

...

...

...

Cái này... còn không phải đang tỏ tình đó chứ?

Cô đỏ bừng mặt, luống cuống đứng dậy, đội đầu Jun Seok một cú bỏ chạy khỏi phòng.

Anh bị đau, nhưng chọc được cô bỏ chạy, lăn ra đất cười rần rần.

Đột nhiên cánh cửa phòng bật mở thêm một lần nữa, Ka Hee thò đầu vào, hét lớn.

- Lấy danh nghĩa là vị hôn thê cũng đủ cho em cái quyền đó rồi!

Sau đó cô đóng rầm cửa, người xấu hổ bây giờ lại là Kim Jun Seok anh đây.

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngày debut hựt

- Được rồi! Hôm nay diễn tập vậy là được rồi! - Vị quản lý hô lên sau khi kết thúc buổi diễn tập sân khấu - Mọi người về nhà nghỉ đi!

- Mọi người vất vả nhiều rồi! - Cả đoàn ekip, cùng với ban nhạc đều cúi đầu chào nhau.

Jun Seok thở dốc, tay anh tháo tai nghe ra khỏi tai, không quên cúi chào các tiền bối và nói chuyện đôi ba câu.

- Nước đây! - Chị quản lý đưa cho anh một chai nước lạnh. Jun Seok cảm ơn một câu, lịch sự nhận lấy rồi mở nắp uống gấp.

- Ngày mai phải làm thật tốt đấy nhé! - Chị mỉm cười - Đừng phụ lòng tin của chủ tịch, ông ấy kì vọng vào cậu lắm đấy!

- Em sẽ cố gắng! - Anh cười, đáp. Chủ tịch là một fan lớn của anh, chính ông đã đến tận nhà chiêu mộ anh về công ty. Thật ra công ty không lớn, nhưng ông là một nhà sản xuất âm nhạc rất nổi tiếng với các bản nhạc hay. Jun Seok luôn coi ông là người bố thứ hai của mình.

- Đến ngày mai là cậu đã trở thành dân chuyên nghiệp rồi đấy! - Anh stylist bước ra từ trong cánh gà - Đồ diễn ngày mai cậu tự chuẩn bị rồi sao?

- Vâng!

Jun Seok lại cười, trong ánh mắt ngập tràn hạnh phúc đan xen ảm áp.

Bộ đồ mà anh sẽ mặc trong show diễn debut, là do cô đích thân chọn.

[...]

- Việc tôi giao cho cậu đã xong chưa?

Ở bên Mỹ, một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế xoay, mắt không rời khỏi tờ báo, bộ dáng nhàn nhạ hỏi chàng thiếu niên đứng đối diện.

Không ai khác là chủ tịch Next In - ông Kim Joo Soo, bố của Kim Jun Seok.

- Đã xong rồi thưa ngài - Chàng thiếu niên trẻ cúi đầu. Người này vai rộng eo hẹp, mái tóc đen vuốt ngược lên trán, để lộ ngũ quan tinh tế. Trên người mặc vest đen thắt cà vạt, phong độ điển trai. Trông gương mặt còn trẻ trung, có lẽ trạc tuổi Im Jin, tầm hai mươi mấy.

- Cậu làm rất tốt, Daniel - Ông cười hài lòng - Cậu muốn tôi thưởng gì cho cậu?

Daniel là đứa trẻ mồ côi được ông Kim nhận về nuôi. So với thằng con bất hiếu Kim Jun Seok, ông tin nhiệm khả năng xử lí công việc của Daniel hơn hẳn.

Thằng nhóc này đối với con ông là anh trai tốt, chúng nó rất thân nhau. Chẳng là ông đi công tác, phải mang Daniel đi năm năm rồi, hai thằng chưa có dịp gặp lại. Dù sao tập đoàn này cũng sẽ giao cho Jun Seok, Daniel nên biết một chút, giúp đỡ thằng con ông sau này.

- Chủ tịch, tôi thấy ngài làm vậy hơi quá đáng với thiếu gia - Daniel cúi đầu, sẵn sàng nghe ông mắng.

- Xùy - Ông Kim lắc đầu, đặt tờ báo xuống bàn - Chỉ là một cái sân khấu nhỏ, nó khiến ta thất vọng, ta khiến nó thất vọng gấp đôi thôi.

- Nhưng hôm nay là ngày rất quan trọng với thiếu gia - Anh nhún mày.

- Ta biết cậu với thằng bé rất thân thiết, nhưng dù sao nó cũng là con ruột của ta. Chỉ là trò đùa thôi, cho nó nếm mùi vì dám khước từ việc đi du học.

-... - Daniel trong phút chốc cạn lời.

- Hơn nữa, sau này con đâu ta cũng đi du học. Nó lại ở đó mà làm một ca sĩ... Bảo đi du học không chịu nghe, nếu nó nghe lời ta sau này hai đứa nó còn ở chung một chỗ...

Cái này chính là "lo xa" mà thiên hạ thường nhắc sao?

Daniel đứng trước sự lo xa của người bố này, trong lòng anh phút chốc nổi lên sự cảm động.

- Nghe nói, tiểu thư Baek Ka Hee sẽ đi du học trong khoảng gần hai tháng nữa... Chủ tịch định như thế nào?

Ông Kim nghe nhắc đến cô, khóe môi ông nở nụ cười. Ông xoay người đứng dậy, mắt nhìn xuống con đường tấp nập qua tấm kính trong suốt sau lưng.

- Mặc kệ con bé thích làm gì thì làm. Dù sao ném tập đoàn cho con bé còn hơn để Jun Seok tiếp quản... hơn nữa ta cũng rất ưa thích Ka Hee...

Ông không nói gì nữa, cứ quay lưng như thế. Daniel cũng không hỏi nhiều, chỉ là yên lặng.

Hai bố con họ thật giống nhau. Anh nghĩ thầm.

Hôm sau, lúc Ka Hee đi học đàn về nhà đã gần tám giờ tối.

- Con về rồi đây!

Hôm nay là ngày debut của Jun Seok, có lẽ giờ này anh vẫn chưa về nhà.

Ka Hee như thói quen bước vào phòng khách. Mọi người trong nhà tập hợp đầy đủ ngồi thành một vòng tròn quanh chiếc bàn trà. Không khí im lặng bao trùm.

Đáng ngạc nhiên là, Jun Seok cũng có mặt ở đây.

Eun Ri thấy Ka Hee bước vào, cô ra dấu bảo Ka Hee đừng lên tiếng.

- Được rồi, con về phòng nghỉ đi - Bà Kim vỗ vai Jun Seok. Anh gật đầu, đứng dậy, không nhìn cô mà đi thẳng về phòng.

Eun Ri thở dài, đứng dậy, kéo cô ra khỏi phòng khách.

Nửa đêm. Trăng thanh gió mát. Sao mọc đầy trời.

Tiếng tách cửa vang lên nhẹ nhẹ. Cô mang một chậu nước ấm vào.

Jun Seok nằm trên tấm nệm, một tay gác lên trán, một tay duỗi thẳng. Tấm chăn đắp từ ngực kín hết chân, trên trán còn có một chiếc khăn chườm.

Ka Hee đặt chậu nước xuống, ngồi cạnh anh. Bàn tay thon mềm của cô luồn qua tay anh, lấy chiếc khăn đã nóng lên vì nhiệt độ cao, thay thế bằng chiếc khăn khác.

Một tiếng trước. Bỗng dừng anh lại vào phòng cô xin lỗi. Cô không biết anh định xin lỗi cô vì chuyện gì, vì anh chưa kịp nói đã ngã xuống người cô. Lúc đó cô mới phát hiện anh bị sốt.

Ka Hee không nói cho ai việc anh bị bệnh cả. Một mình cô, tự chăm sóc anh được.

Trong màn đêm yên tĩnh, ánh trăng soi từ ngoài cửa sổ vào trong, hắt lên gương mặt tuấn tú của anh. Hai mắt anh nhắm nghiền, sống mũi cao, môi nhỏ, khuôn mặt góc cạnh.

Đẹp đến vô thực như thế, Ka Hee có hơi chút sững người.

"Hôm nay ban tổ chức quyết định hủy show mà không thông báo. Toàn bộ vé mà khán giả mua đều trở nên vô dụng. Công ty quản lý rất bất ngờ vì quyết định ấy. Nhưng không có debut show, lịch ra MV cũng bị lùi lại!" Giọng Eun Ri văng vẳng bên tai, cô nhìn chàng trai trước mặt, đáy lòng dậy sóng.

Thời gian qua, anh chịu nhiều vất vả rồi phải không?

Ka Hee vuốt vuốt sợi tóc dính bết mồ hôi trên trán anh.

Ngủ đi, chàng hoàng tử.

Sau cơn mộng dài, ngày mai trời sẽ sáng, bình minh sẽ lại lên, mọi chuyện chưa phải kết thúc, tất cả rồi sẽ ổn thôi.

Vì em luôn ở đây, phía sau anh, chỉ cần anh quay lại, sẽ luôn thấy em ở đây.

Vậy nên, hãy yên tâm, anh nhé.

...

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Đó là yêu

Bốn giờ rưỡi sáng. Ka Hee giật mình tỉnh dậy, cô hơi ngái ngủ nhìn lên, cuối cùng lại tròn mắt.

Khoan... không phải cô đang ở trong phòng Jun Seok đó sao, còn vòng tay ôm con trai nhà người ta nữa chứ? Khoảng cách giữa hai gương mặt này, cũng có thể coi như quá gần đi?

Ka Hee nhìn xuống một nửa tấm chăn đang đắp qua người mình, nhìn qua một nửa chăn còn lại vẫn đang ở chỗ Jun Seok. Lại nhìn lên chiếc gối, cô gối một nửa anh gối một nửa.

Hôm qua cô nhớ đâu có đắp chăn, kê gối, cứ thế ngủ quên trong phòng anh? Có khi nào là anh chia bớt cho cô không?

Cái này, nghĩa đen của nó, còn không phải là "chung chăn chung gối" hay sao?

Ka Hee tự tát mặt mình vì suy nghĩ vớ vẩn. Cô thò tay lên, kiểm tra nhiệt độ trán anh. Đã bớt sốt nhiều.

Dạo gần đây cô chẳng được gặp mặt anh nhiều, hình như vẻ đẹp của anh lại được nâng lên một tầm cao mới rồi.

Bất giác tay cô đưa lên vuốt ve khuôn mặt anh. Thật ra cô đang suy nghĩ một cách rất đáng khinh bỉ...

Hay là mình cứ ôm anh ấy đến sáng, rồi bắt anh ấy chịu trách nhiệm nhĩ?

À, hôm qua anh ấy còn ngất xỉu ngã đè lên người mình nữa. Chuyện đó cũng phải mang ra bắt anh chịu trách nhiệm.

Mà...cảm giác nằm dưới anh cũng không tệ.

Ka Hee lắc đầu nguây nguẩy, cô tự tát mặt mình thêm một cái nữa, rồi dứt khoát ra khỏi phòng.

—

Sau khi nhận được cuộc điện thoại từ bố mình, Eun Ri trưng ra bộ mặt khóc lóc đến chỗ Young Min.

- Chuyện gì thế? - Cậu ngạc nhiên nhìn cô mở cửa phòng bước vào.

Bình thường không phải cô luôn đập tung cửa bước vào sao... Hôm nay lại nhẹ nhàng thế, cậu lại thấy không quen.

Eun Ri trề môi, lắc đầu, nằm xuống giường cậu chơi game online, còn ra dấu bảo cậu đừng quan tâm cô, cứ tiếp tục làm việc đi.

Cậu nghiêng đầu khó hiểu, sau đó tập trung lại về công việc đang dang dở. Cậu ngồi ở bàn làm việc, hình như đang giải quyết một số tài liệu tại chi nhánh công ty của Tập đoàn nhà họ Lim. Dáng ngồi yên tĩnh như thế, Eun Ri nghĩ không ra lúc trước sao có thể cãi nhau với cậu ồm ồm như vậy... Có chút khác lạ.

Eun Ri yên lặng ngồi chơi game, đôi lúc lén nhìn qua cậu, rồi thờ dài...

Mỗi cái nhìn lén của cô, cậu đều biết hết.

- Young Min này...

Cuối cùng cũng chịu mở lời rồi.

Young Min dừng bút, nhìn cô...

- Tôi... sắp đi du học rồi...

[...]

"Cốc... Cốc... "

Nghe tiếng gõ cửa, Jun Seok ngẩng mặt lên nhìn.

- Vào đi.

Ka Hee lấp ló ở ngoài cửa bước vào.

- Anh khỏe hẳn chưa?

- Anh khỏe rồi, cảm ơn em - Jun Seok ngồi trên giường đang đọc sách, anh gấp sách lại - Hôm qua em đưa anh về phòng sao?

- Vâng - Ka Hee gật đầu. Thật ra lúc đó anh vẫn đi được, chỉ có điều là không vững cho lắm - À, hôm qua, anh có làm một chuyện không tốt với em!

-... - Trong mắt Jun Seok xen lẫn sự ngạc nhiên và sợ sệt. Vì anh làm chuyện có lỗi nên giờ cô bắt đền sao???

- Lúc đó anh ngất xỉu, ngã đè lên người em - Ka Hee bước đến trước mặt anh, nở nụ cười mà mị như hôm cô diễn vai phù thủy - Đẻ em lên trên giường như thế này...!

Nói rồi cô dùng cả người, đè được Jun Seok nằm xuống giường... Theo phản xạ, anh dùng tay ôm eo ngăn cô không cho nằm xuống, nhưng thật sự không kịp...

Còn nữa... Không phải lúc này mới chỉ cách môi vài xentimet thôi sao...!!!

Ka Hee định đùa anh một chút, không ngờ lại gần đến như vậy. Trong khoảnh khắc cô định đẩy anh ra, Jun Seok lại rất lưu manh giữ cô nằm trên người mình, hơn nữa đôi mắt còn âm ỉ bùng nổ vô biên...

Mặt Ka Hee càng lúc càng đỏ. Anh muốn gì, thể hiện rõ như thế, cô còn có thể không biết sao...

Đúng ngay lúc mà các độc giả, Ka Hee và Jun Seok, có cả bà tác giả, ai cũng đinh ninh rằng họ đã hôn nhau, thì...

Cánh cửa phòng bật mở.

- Ka Hee, Jun Seok, hai người...!? - Eun Ri mở rèm cửa như thường ngày, rõ ràng là có chuyện muốn kể. Nhưng nụ cười trên môi cô chợt tắt khi thấy cảnh tượng trong này...

Giờ đây? Nữ đề nam nằm trên giường trong tư thế cực kì ám muội, hơn nữa còn môi chạm môi thế kia... Không phải cô vừa phá đám bọn họ đó chứ???

- Xin lỗi xin lỗi!!! Mình không thấy gì hết, hai người cứ tiếp tục đi, đừng quan tâm mình! - Eun Ri nói rồi đóng sập cửa, để lại hai con người kia vẫn trơ mắt nhìn.

Tốt lắm, tỏ tình thì bị thời tiết phá đám, suýt nữa hôn thì bị nhò bạn thân của cô phá ngang! Jun Seok trầm mắng trong lòng.

- Không! Eun Ri, cậu hiểu lầm rồi! - Ka Hee nhân lúc anh không để ý vùng dậy, liền bị Jun Seok kéo tay giữ lại.

- Ka Hee, ngày mai anh sẽ tham gia show ghi hình trực tiếp, cũng là ngày debut - Jun Seok cười xán lạn - Em đến cổ vũ cho anh nhé?

Ka Hee đang rối rắm, nhưng vẫn bình tĩnh gạt đầu với anh. Sau khi Jun Seok bỏ tay cô, cô liền chạy bán sống bán chết đuổi theo Eun Ri.

Aizz! Lẽ ra cô không nên để anh tùy tiện trêu ghẹo như vậy chứ!!! Giờ thì đẹp cái mặt rồi!!!

Jun Seok ở trong, thấy cô chạy như ma đuổi, anh phì cười một cái.

Lấy ra một chiếc hộp đen nhỏ cất trong ngăn kéo, Jun Seok mân mê chiếc dây chuyền trong hộp.

Chỉ đợi hết ngày mai nữa thôi.

[...]

Hôm sau anh đi từ sáng.

Jun Seok dặn cô, đợi anh về, họ cùng nhau đi ăn mừng, anh sẽ tặng cô một món quà bất ngờ.

Dĩ nhiên, cô đồng ý.

Ka Hee không đoán trước được, đó sẽ là lời tỏ tình lãng mạn nhất mà anh muốn dành tặng cho cô.

Vì hôm nay, một người vệ sĩ mặc đồ đen, đeo kính đen, xuất hiện trong sân nhà họ Kim.

- Tiểu thư, tôi nhận lệnh từ chủ tịch, đến đón cô đi du học!

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Em vẫn luôn ở đây, phía sau anh

Cô sững sờ. Cả nhà ai cũng sững sờ.

"Đi du học?" Không phải hơn một tháng nữa cô mới đi sao? Tại sao chuyện này lại xảy ra nhanh như vậy? Đã thế, bây giờ cô còn phải đi cổ vũ cho show

debut của Jun Seok nữa?

Ka Hee nghe lòng mình quặn lại, cổ họng cô nghẹn đắng.

Quan trọng hơn, cô còn chưa nói chuyện này với anh, sao có thể bỏ anh đi mà không từ biệt như vậy được?

- Tại sao? - Bà Baek sững sờ hỏi. Bà có nghe qua Ka Hee nói về điều này, nhưng không ngờ nó lại đến sớm như thế.

- Chủ tịch dặn tôi, đưa tiểu thư đi ngay lập tức. Vé máy bay đã chuẩn bị xong, phiên tiểu thư lập tức lên đường - Ông vệ sĩ cất giọng lạnh như băng, chiếc kính đen khổng lồ che đi phần nào vết sẹo dọc sống mũi - Thiếu gia Im Jin, cậu có một tuần để hoàn tất công việc ở đây. Còn phu nhân hãy ở lại Hàn Quốc, đó là lệnh từ chủ tịch.

Cả nhà im lặng, cùng hướng ánh mắt về phía Ka Hee.

Sao lại đột ngột như vậy?

Ka Hee lùi dần, lùi dần, rồi chạy đi mất.

- Tiểu thư Han vui lòng nói với tiểu thư nhà chúng tôi, cô ấy có ba mươi phút để chuẩn bị - Ông ta nói xong, quét mắt đến chỗ Young Min - Chủ tịch Han Do Jang nhờ tôi nhắn với cô: nếu cậu Young Min có ý muốn theo cô đi du học, mời cô về Việt Nam ngay lập tức.

Eun Ri giật mình, vô thức lùi lại phía sau Young Min, nắm chặt tay cậu.

Tiếng nói ngoài sân nhỏ dần.

Ka Hee chạy vào phòng Jun Seok rồi đóng rầm cửa lại. Xung quanh chỉ còn sự im ắng.

Cô trườn lưng theo cánh cửa rồi ngồi thụp xuống.

Cô chưa muốn đi, đúng! Cô không muốn đi sớm như thế, không muốn phải xa anh đến mấy năm trời.

Nhưng bây giờ không còn cách nào khác.

Cô rút ra một tờ giấy, viết một lá thư. Nếu cô đi mà không thể nói trước, lá thư này sẽ giúp cô thay mặt chuyển lời.

[...]

Sân bay Incheon.

Trong khoang chờ máy bay, chiếc tivi màn hình cong được treo lên đỉnh của một cái trụ cao, giữa hàng ghế chờ. Nó đang chiếu một chương trình trực tiếp nào đó.

Hàng ghế chờ lẻ tẻ vài người. Có người ngáp dài ngáp ngắn, uể oải dựa lưng vào thành ghế. Có vài người bận rộn với công việc trên máy tính, những người còn lại hầu hết bấm điện thoại.

Duy chỉ có một người, tách biệt với thế giới bên ngoài, giống như để hòa làm một với màn đêm yên tĩnh.

Là một cô gái khiến người khác phải ngoái nhìn.

Bóng lưng thẳng tắp không chút cử động, đầu hơi cúi, hai bàn tay đan lại để lên đùi. Trông cô ấy không có gì là mệt mỏi, nhưng phảng phất đâu đó nỗi cô đơn.

Hay nói đúng hơn là cô độc, vì thế giới của cô ấy không một ai có thể chạm vào.

Chỉ có một người là ngoại lệ.

Một giọng hát quen thuộc vang lên, khiến đôi mắt tĩnh lặng ấy dậy sóng.

"Thật ra, anh đã thích em từ lâu rồi..."

Ka Hee ngẩng đầu, bắt gặp một bóng dáng quen thuộc trong chiếc tivi kia.

Người đó, còn không phải là anh hay sao?

Đây là ca khúc debut của anh.

"Trong những ngày bận rộn bên công việc, anh chỉ muốn rút điện thoại và gọi cho em..."

Jun Seok mặc bộ đồ cô chọn. Áo sơ mi đen, áo khoác học sinh màu trắng viền đen bên ngoài, màu quần âu đen, giày thể thao trẻ trung năng động.

Tóc đen để rũ xuống trán, gương mặt trang điểm nhẹ.

Là thư sinh ấm áp vạn người mê đấy.

"Chỉ cần em ở bên cạnh anh như lúc này... "

Là lúc anh bị ép đi du học. Đêm đó cô đi tìm anh, ở cạnh anh, động viên anh.

"Xin em hãy đừng nụ cười tỏa nắng của mình, để làm tan chảy trái tim anh"

Đêm pháo hoa khi ấy họ cùng ngắm, không gì đẹp đẽ hơn nụ cười của cô lúc đó.

"Dưới trời tuyết rơi trong đêm đông này, anh muốn nói...

...anh yêu em..."

Là khi cô được kéo lên từ lớp tuyết dày, ôm cô vào lòng, anh đã nói anh yêu cô, cầu xin cô đừng xảy ra mệnh hệ gì...?

Ka Hee nhìn anh, người chỉ cách cô một cái màn hình, gương mặt xinh đẹp đã đầm nước mắt.

Trước kia Jun Seok từng tham gia quay show thực tế, đã gây được sự chú ý trong dư luận, cũng được xem như một ngôi sao triển vọng của làng giải trí K-pop.

Fan của anh đông như vậy, liệu anh có buồn về sự ra đi của cô hay không? Một con người nhỏ bé là cô, làm sao có thể so với biển người nào động kia?

Cô cứ thế, vừa nghe anh hát vừa khóc, đến quên cả thời gian.

Cho đến khi, giọng nói lạnh lùng của ông vệ sĩ vang lên sau lưng cô.

- Tiểu thư, đến giờ rồi.

Trên sân khấu trực tiếp, anh MC Lee Teuk hỏi anh.

"Bạn có định gửi lời cảm ơn đến những người đã cổ vũ bạn không? Bạn muốn nói gì với họ?"

"Đầu tiên, em xin gửi lời cảm ơn đến gia đình, đặc biệt là mẹ em. Mẹ đã luôn yêu thương, quan tâm, chăm sóc con, mẹ đã ban cho con cuộc đời này, đã cổ vũ và động viên con trong suốt quãng đường vừa qua..." Jun Seok mỉm cười, trong ánh mắt anh ngập tràn hạnh phúc xen lẫn biết ơn.

- Vâng, chúng ta đi - Ka Hee quệt nước mắt, cô đứng lên, kéo va li ra khỏi chỗ.

"Tiếp đến, em xin cảm ơn hai ngàn sáu trăm người hâm mộ đã đến đây, và nhiều người hâm mộ đang theo dõi trên truyền hình, đã xem và ủng hộ cho em. Em nhất định sẽ càng cố gắng hơn nữa để xứng đáng với sự kì vọng và tin yêu của mọi người..."

- Tiểu thư, để tôi xách va li cho cô - Ông vệ sĩ nói, sau đó kéo va li của cô đi trước. Ka Hee lững thững theo sau.

"Và còn một người nữa mà tôi cũng xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất..."

Tìm Ka Hee nhói lên, cô quay đầu, nhìn về phía màn hình.

Từng lời của anh như in sâu vào tâm trí cô.

"Đó là một người rất quan trọng với tôi" Jun Seok nói xong, các fans hú ầm lên, còn anh chỉ mỉm cười "Là người đã dạy cho tôi rất nhiều thứ, luôn bên cạnh quan tâm và chia sẻ với tôi, tạo ra nguồn động lực to lớn giúp tôi vượt qua khó khăn mệt mỏi, là cảm hứng cho tôi sáng tác những ca khúc hay..."

"Tuy tôi không biết người đó có đang nghe những lời này hay không, nhưng tôi vẫn tin lời cảm ơn của tôi đã đến được trái tim người đó. Một lần nữa, xin chân thành cảm ơn!"

Khoảnh khắc đó, nước mắt cô đã rơi, thật nhiều!

"Lá thư viết vội.

Gửi anh Jun Seok.

Có lẽ sự ra đi của em là quá đột ngột đối với anh.

Em xin lỗi. Vì em đã không tìm được cơ hội thích hợp để nói ra, nên cho đến giờ này em vẫn giấu anh đi như vậy. Em xin lỗi.

Anh từng nói, sau khi debut muốn cùng cả nhà và em đi Jeju ngắm hoa anh đào. Thật tiếc, hoa chưa nở mà em đã đi. Ở Nhật Bản chắc sẽ có nhiều hoa lắm, nhưng em vẫn muốn được cùng anh ngắm hơn.

Em rất tiếc nuối. Ở Hàn Quốc được nửa năm, nhưng em chưa được mặc Hanbok, chưa được ăn mì cay và mì đen, chưa đón tết cổ truyền... Điều khiến em vui vẻ nhất là khi chúng ta cùng đi ngắm pháo hoa. cả hai lần ngắm pháo hoa, đối với em lần nào cũng có ý nghĩa rất đặc biệt. Có lẽ cả đời này em cũng không quên được.

Khi nào em về, hai ta sẽ lại cùng đi ngắm pháo hoa nhé?

Anh có thể đợi em về không?

Đừng giận em, sau này em về cũng không được lạnh nhạt với em đâu đấy.

Còn một điều nữa. Hồi trước anh hỏi em, em có nhớ lần đầu hai ta gặp nhau không. Lúc đó em nói "là ở Hàn Quốc, em ngồi trong phòng khách, còn anh mới đi học về". Em đã suy nghĩ kỹ rồi, không phải ở Hàn, mà là ở Việt Nam.

Lúc đó hai ta có gặp nhau tại hồ bơi, anh chính là người ngoại quốc đó!

Bây giờ thì anh không còn cái cớ để giận em đâu.

Hãy nhớ, cho dù có ở đâu, em cũng sẽ luôn dõi theo anh.

Jun Seok, anh nhớ giữ gìn sức khỏe, kể cả có luyện tập cũng đừng quá sức đấy.

Hẹn gặp lại,

Baek Ka Hee".

- HẾT PHẦN MỘT -

[...]

Cuối cùng đã đến chương cuối của phần một.

Sami xin gửi lời cảm ơn chân thành đến những độc giả đã theo dõi truyện từ đầu đến giờ. Nhờ có các bạn nên Sami đã có thể hoàn thành phần một.

Phần hai sẽ được ấp ủ một chút, nói chung là sẽ trình làng hơi trễ. Nếu muốn tìm phần hai hãy vào trang cá nhân của Sami.

Xin các bạn hãy ủng hộ cho phần hai: Bộ truyện Vì thương nên anh sẽ chờ.

Một lần nữa, cảm ơn và yêu các bạn.

Au: Akabane1701 (Sami)

Bạn đang đọc truyện *Vì Thương Nên Anh Sẽ Chờ [Phần Một]* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.